உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவேநம:

சிவாதிக்யரத்நாவளி.

இஃது

உபயவேதாந்த பிரவர்த்தகாசாரியரும்

சிவாகமசித்தாந்தஞான நிஷ்டருமாய

எழுந்தருளியிருந்த

காட்டாலூர்

ஸ்ரீசுந்தர சிவாசாரிய சுவாமிகளால்

இயற்றப்பட்டு,

ம-ள-ள-ஸ்ரீ

குஜா - சபாபதிமுதலியாரவர்களால்

ஊ - புஷ்பரதசெட்டியாரது

கலாரத்நாகரம் என்னும்

அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சென்னபட்டணம்.

பாவ௵ மாசி௴.

முதற்பதிப்பு.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஸ்ரீஞானசம்பந்த குரவேநம:

சிவாதிக்யரத்நாவளி

முதற்பாகம்.

காப்பு.

உலகெலாந் தனதொரு சிறுகூற்றி னுளமைய
வலகிலாத நலாணிறைந் தவனெவ னருணூலோர்
குலவி யேத்துவோ னெவனவனுமை யொருகூற்றி
னலாகலைக் களச்சிவ பிரானடி யிணைபோற்றி.

வேறு.

மலைமகட் கிணைவன முகக்க ணீல மணிமிடற் றவனென வானோர், திலகனே யுனைத்த தகரமாய குகையுட் டியானஞ் செய்திடு முனற செபபி, யலரவன முகுந்த னீசனெ டவையு மையநின விபூதி யென றுணாக்கு, மலவிரு டீயித்தச சிவசுடா விளக்க வந்தனை வலம்பிய மறையே.

நூல்.

அகிலலோக பூஷணமாய்விளங்குஞ் சென்னையினகண் பொன்னப்பபிள்ளை யென்பவரொருவர் சில தினங்களுக்கு முன் "மூடமதிகண்டனம"என்றொருநூலவெளியிட்டனரென் றும், அது கேவலம் வேதவிரோதமா யிருத்தலால நாராய

ணனே பரனென்று நாட்டி யொருநூல் செய்யும்படி "நாகபட்டினம் இராமாநுஜ சித்தாந்த சபையார்" கேட்டுக்கொண்டனரென்றும், அதன்மேல் செய்யப்பட்டதென்று அபவித் திரஸ்தானமாகிய குதத்தினிடத்தே தோன்றிய புண்ணைப் பவித்திரம் என்பதுபோல "நன்மதிவிளக்கம்" என்னும் பெயர்புனைந்து ஒருபுத்திமான் எழுதிவிடுத்த யாழ்வாசகம் பஞ்செனப்பறக்கவும், அதனை நன்மதியுடையாரகண்டு சபாசென நகைக்கவும், நகைக்கப்படுமவர் நாணி நல்லவழிதேடிப்பிழைக்கவும், சகலசமயாதீதாதமாகிய சுத்த சைவசித்தாந்த ஞானிகள் நன்கிதாமென மதிக்கவும் வனைந்துவிடும வாயமைவருமாறு.—

அவ்வழுவாசகத்திரட்டில் "సహోవాచవ్యాసః పారాశర్యః" என்னும் சுருதிவாக்கியப்படி வியாசர் சத்தியவாக்கியரானபடியால் அவரியற்றிய வேதாந்தசூத்திரத்தில் "పత్యురసామంజస్యాత్" என்று கூறினரென்றும், அதற்குப் பாஷியஞ்செய்தருளிய சங்கராசாரியர் பசுபதிசம்பந்தமான பாசுபதமும் ஆகமும் அநாதரணியமென்று கண்டித்துவிட்டாரென்றும் ஓர் கற்பனைவாக்கியத்தை யெழுதிவிடுத்தார். அவ்வாக்கியத்துக்குச் சங்கரருடைய அபிமதம் ஈசுவரனுக்கு நிமித்த காரணத்துவம் சைவர்கூறுவது விருத்தமென்றும், அபின்னநிமித்தோபாதான காரணத்துவம் பொருத்தமென்றுஞ் சாதித்துத்தமது மரபை விளக்கியிருக்கின்றனர். அப்படியே "ఉత్పత్త్యసంభవాత్" என்றும் "నచకర్తుఃకరణం" என்றும் "విజ్ఞానాదిభావేవాతదప్రతిషేధాత్" என்றும்வரும் அதிகரண வாக்கியங்களால் "వాసుదేవాత్సంకర్షణాత్ ప్రద్యుమ్నాదనిరుద్ధః" என்கிறபடிச் சீவர்களுக் குற்பத்திகூறுவதும், கர்த்தாவுங் கரணமும் ஒன்றென்பதும், குணமுங்குணியும் வேறென்பதும், விருத்தமென்பது கருதி "భక్తాభాగవతాజ్ఞైవవైష్ణవాః పాంచరాత్రిణః|

శైవాన్ పాశుపతాన్ స్పృష్ట్వా [illegible] వైష్ణవాంస్తథా" என்கிற வைஷ்ணவ பேதங்களையுங் கண்டித்திருக்கின்றனர். இவ்வாறாகவும், சைவத்தைமாத்திரங் கண்டித்தாரென்று கூறியது அறியாமையென்க.

இங்ஙனமிற்க, வேதத்தில்கூறியது வியாசரையேயல்லது சங்கராசாரியரையல்ல. சைவநிந்தை சங்கரர்கூறியது தமது ஏகான்மவாதத்தைச் சாதிக்கவேண்டியாகலின் அதுவே வியாசா கருததுமென்பது கூடாது. கூடுமென்னும்பட்சத்தில் பாஞ்சராத்ராதி நிந்தையையும் அங்கீகரிக்கவேணடும. அங்கீகாரமாயின் ஒன்றையொளித்து ஒன்றையுரைப்பது பெருவஞ்சமென்க. அவ வாக்கியங்களுக்கு இராமாநுஜரபிமதம வேறுமெனின், மேல்வாக்கியத்துக்கும் சைவபாஷியத்தில் வேறுபொருளை நாட்டியிருக்கு முண்மையையறியாது பிதற்றுவதென்னமடமை. சங்கராசாரியர் - இராமாநுஜாசாரியர் - மத்துவாசாரியர் ஆகிய மூவரும் சிவாகமங்களுக்கு மறுதலைப்பட்ட வொன்றிலொன்று முரணிய வேறுவேறு சித்தாந்தங்களைச் சாதிக்கப்புகுந்தபசுஞானிகளாகலின் அற்பபரிபாகிகட்கே அவர்கூறிய பாஷியங்கள் பயன்படுமென்க. "వయం తు వేదశివాగమయో ర్భేదం న పశ్యామః వేదోపి శివాగమః" என்னும வாக்கியத்தால் வேதசிவாகமங்கட்குப் பேதங்காணகின்றிலம், வேதமே சிவாகமம். என்று ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள தமது பாஷியத்தில் உண்மைஞானத்தைவிளக்கியிருக்கின்றனரா[illegible]ல் அவர் திருவாக்கே யெமக்குப் பிரமாணமென்க.

சிவாகமங்களில் பசுபாசபதிபதார்த்த[illegible] பிரதிபாதகமும், பஞ்சப்பிரம்மமூர்த்தி பிரதிபாதகமும், [illegible]வா பிரதிபாதகமும், சிவபூஜோபயுக்த தேவாலயோச்சவாதி பிரதிபாதகமும் விளங்குமாறே, வேதத்திலும் முறையே "[illegible]" என்றும் "[illegible]

భూతానామధిపతిః" என்றும் "జ్ఞాత్వా దేవం సర్వపాశాపహానిః। క్షీణైః క్లే శైర్జన్మమృత్యుప్రహాణిః" என்றும் "జ్ఞాననిర్మథనాభ్యాసా త్పాశం దహతి పండితః" என்றும் வரும வாக்கியங்களால் துவிபாத சதுஷ்பாத பிராணிகளெல்லாம் பசுக்களென்றும, எல்லாவுயிர்களும்பசுக்களேயென்று அறியத்தக்கதென்றும, அப்பசுக்களுக்குப் பதிஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்றும், பதியாகிய பரசிவத்தையறிந்தவர்கள் சர்வபாவங்களினின்று நீங்கி யெல்லாக்கிலேசங்களுமொழிந்து சம்மிருத்துவைக் கடந்து பரமுததியடைவரென்றும், சர்வகாலங்களிலும சிவஞான விசாராதிசயத்தால் சம்சாரபாசததைச சிவபக்தர்கள் தகிப்பரென்றும் முறையேகூறுமாற்ருல் பதத்திரயப் பிரதிபாதகமும, எசுராரணியகாந்தர்க்கதமா யிருக்கும் நாராயண பிரசிநசத மந்திரத்தில் "సద్యోజాతం ప్రపద్యామి సద్యోజాతాయ వై నమో నమః" என்றறதொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஸ்ரீ பரசிவமூர்த்தியினுடைய பசிமமுகமாகிய சத்யோஜாதமுகத்தை ஆசிரயிக்கின்றேன் எனபது நமஸ்கரிக்கின்றேன் என்றுகூறி வாமதேவாதி முகங்களேயும வாமதேவாதி மந்திரங்கள் நமஸ்காரங்களால ஆசிரயிக்குமுண்மை வெளிப்படுமாற்ருல் பஞ்சப் பிரம்மமூர்த்தி பிரதி பாதகமும, "అధ్వనామధ్వపతే శ్రేష్ఠస్యాధ్వనః పారమశీయ" என்றற் ருெடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஷடத்துவாதிமார்க்கங்களுக்குப் பதியாகிய ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தி, அதததுவாக்களில் முக்கியமார்க்காநுசாரியாய் வர்த்திக்கக்கடவேன்என்று கூறுமாற்ருல் மந்திரவர்ண[illegible]புவன தத்வாதத்துமக ஷடத்துவா பிர[illegible]தகமும், "తము ష్టుహి యస్స్విషుస్సుధన్వా యో విశ్వస్య [illegible] భేషజస్య। యక్ష్వామహే సౌమనసాయ రుద్రం నమోభి ర్దేవమసురం దువస్య" என்னும் ருக்மந்திரபோதாயந கற்பசூத்திரங்களால் எந்தப் பரமசிவம் விஷ்ணு சந்திரரூபமான பாணமும், மேருவில்லும் உடையதாய்ச் சகலசம்சார பிரபஞ்சங்களையு நசிப்பி

க்குமோ அந்தப் பரமசிவத்தை யோக்கியமானமனமுண்டா தறபொருட்டு நமஸ்காரங்களோடு பூசிக்கின்றேன் என்று கூறுமாற்றால் சிவபூஜோசசவாசாராதி பிரதிபாதகமும் தெளிவினுணாததப்படி மாகையால் வேதமே சிவாகமம என்னு முணமையினிது விளங்கும.

ஏதத்விருத்தமான அவைதிக பரிபாஷா மூலமாய்ச் சிதசிதீசுவர பதாாததத் திரயபிரதி பாதகயுகதமாய விளங்கும இராமாநுஜ சங்கேதித மதாசாரமே சிரஸ்தமென்பது கண்டு கொளக. கூாமபுராணத்தில் " ఏవంసంబోధితోరుద్రో మాధవేన మురారిణా। చకార మోహశాస్త్రాణి కేశవోఽపి శివేరితః। కాపాలం లాకులం వామం భైరవం పూర్వపశ్చిమం। పాంచరాత్రం పాశుపతం తథాన్యాని సహస్రశః " என்னுமவாககியத்தால் சிவகேசவாதிகளிருவரும் மோகனசாஸ்திரங்களைக் கற்பித்தாாகளெனபது பெறப்படுதலால் சிவாகமங்கட்கும் பாதிதமுண்டாமேயெனின "తథాన్యాని సహస్రశః" எனனும சமபநததால் அன்னியமான அனேகமாயிரம் ஆகமங்களைச செயதனவொன்று காணப்படுதலின அது பொருந்தாதெனக. என்னை, சிவாகமங்களை யவற்றிற்சேர்க்காததெனின், அக்கூர்மபுராணத்திலேயே " నిర్మితం హి మయా పూర్వం వ్రతం పాశుపతం శుభం। గుహ్యాద్గుహ్యతమం సూక్ష్మం వేదసారం విముక్తయే। ఏష పాశుపతాచారస్సేవనీయో ముముక్షుభిః " என்னும் வாக்கியத்தால் பாசுபதவிரதத்தைத் தெரிவிக்கு மாகமமாநதிரங்கள வேதசாரமென்றும, மோக்ஷத்தை விரும்பியவர்களால் சேவிக்கத்தக்கதென்றுங் கூறுமாற்றால் உண்மைவிளங்குமெனக. ஆயின் " అన్యాని చైవ శాస్త్రాణి లోకేఽస్మిన్ మోహనాయ వై। వేదవాదవిరుద్ధాని మయైవ కథితాని తు॥ " என்னும்வாக்கியத்தால் வேதவிருத்தமும் அன்னியமுமாகிய சைவாகமங்கள் அக்கிராஹ்யமென்பது கூறப்படுமேயெனின் " వామం పాశుపతం సోమం లాకులం చైవ భైరవం। అసేవ్యమేతత్కథితం వేదబాహ్యం తథేతరత్॥ " என்றும் " యాని శాస్త్రాణి దృశ్యంతే లోకేఽస్మిన్ వివిధా

నిశు । శ్రుతిస్మృతివిరుద్ధాని తేషాం నిష్ఠా హి తామసీ॥ ” என்றும வருமவா க்கியங்களால் சவபஸ்ம நராஸ்திகபாலதாரணங்கள முதலிய வேதவிருத்த தருமங்களைசசொல்லிய வாமபாசுபதமும், குரு தாரக மநமுதலிய விருத்ததருமங்களைக்கூறும சௌமமென் கிற சந்திர தேவதாகமதமும, லகுலீபைரவ தேவதாகங்களா கிய கபாலபாத்திரசுராபாநாதி கிருததியங்களையுடைய் தாமத ங்களும ஆகிய நான்கும வேதபாஹ்ய மதங்களென்று கூறப படுதலால ஈணடுச சைவாகமங்களென றுபசரித்துக்கூறிய து இவைகளையேயெனக இதனால மூலாகமங்கள ஒருவா ற்றானும் பாதிககப்படுவதல்லவென்க —இங்ஙனமிறக, “కాపా లం పాంచరాత్రం చ యామలం వామమార్హతం। ఏవమాదీని శాస్త్రాణి మోహ నార్థాని తాని వై॥ ” என்னும் வாககியததால் காபாலம பாஞ சராத்திரம் முதலிய மதங்கள அசுராதிவியாமோகார்த்தமாக க் கற்பிக்கப்பட்டனவென்று காணப்படுதலால மேற்சொன் ன துர்மதங்களில் இவ்விருமதங்களுஞ சேர்க்கப்படுமென்க. அன்றியும “ వామపాశుపతాచారాః పాంచరాత్రాశ్రయాః పరే। శ్రుతిస్మృతివిరుద్ధత్వాన్న సేవ్యాస్తే ముముక్షుభిః॥ ” என்கிற வசனததால் வாமபாசு பதாசாரமும், பாஞ்சராத்திராசாரமும சுருதிஸ்மிருதி விருத் தாசாரமாக விளங்கலான அததுராசாரமுடையவர்கள் முமு க்ஷுக்களால் தரிசனஸ்பரிசனதான பூஜாதி சத்காரங்கள்செய் தற்குரியா ரன்றென்று கூறுமாற்றால் வேதபாஹ்யமான துர் மதங்கள் இவையென்று விளங்கும. ஆயின் “ త్రయీసాంఖ్యం యోగః పశుపతిమతం వైష్ణవమితి। ” என்று மஹிம்நாஸ்தவத்தில் கூறு வ தென்னையெனின், தக்ஷிணபாசுபதமாகிய உத்தரசைவமும் சங்க சக்கிராங்கித ரஹிதமாகிய விஷ்ணுபக்தி யுக்தமாகிய வைஷ்ணவமுமே புஷ்பதந்தமுனிவருடைய அபிப்பிராயமன் றிச் சூடுண்டுகிடத்தலாகிய வைஷ்ணவமாதிகளை யன்றென று அறியத்தக்கதாம். இந்த நியாயங்களால் பாஞ்சராத்திராக

மசித்தமான இராமாநுஜமதமே வேதபாஹ்யமான துர்மதமெ ன்பதுகாட்டப்பட்டது. "த்வம் தேவேஷு ப்ராஹ்மணோஸ்யஹம் மனுஷ்யேஷு ப்ராஹ்மண: விஶ்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி:" இந்தச சுருதிகளால் சகல தேவகணங்களில் பிராமஹணததுவமும், சகல தேவதாதிக்ய மும, மஹர்ஷிதவமும் உடையவராய மனுஷ்யாதி சிவபரியந்த ம ஆப்த தாரதம்மியங்களினுல் பரமாப்தருமாகவிளங்குஞ் சிவ பெருமானருளிய வாக்கியம் ஒருவராலும பாதிக்கப்படுவ தல் லவெனக. இவற்றின் விரிவை வாமனபுராணத்தும், சிவாக்கி ரயோகிகள செயதருளிய சித்தாநத தீபிகையினும, ஸ்ரீமத் அ ப்பையதீக்ஷிதரவர்கள் செய்தருளிய சிவார்க்கமணிதீபிகையெ ன்னும ஸ்ரீபாஷ்ய வியாக்கியானததினும பரக்கக்காணலாம்.

இவற்றுள, வேதம இருககு, யசுர், சாமம், அதர்வ ணம் என நான்காம். அவற்றுள இருக்குவேதம இருபத தொரு சாகையும், யசுர்வேதம நூற்றொருசாகையும், சாம வேதம் ஆயிரஞ்சாகையும், அதர்வணவேதம ஒன்பதுசாகை யும உடையனவாம். இவை அற்பசுருதிவாக்கியம் பிரபல சுருதிவாக்கியம என இருபகுதிப்படும். அவற்றுள அற்பசு ருதி வாக்கியம் கன்மாநுட்டானக் கிரமங்களைச்சொல்லும். பிரபலசுருதிவாக்கியம் அத்தியான்மகஞானத்தைச் சொல் லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தாய் இருக்கும். வே தம் என்னுஞ்சொல் அறிதற்கருவியெனப் பொருள்படும். இவ்வேதத்துக்கு அங்கங்கள சிட்சை, வியாகரணம், நிருத் தம, சோதிடம், கற்பம், சந்தோவிசிதிஎன ஆறும். அவற்றுள் சிட்சையாவது வேதத்தின் உசசாரணலட்சணத்தை யுணர்த் துவதாம். வியாகரணமாவது வேதத்தின் பதலட்சணத்தை விவரிப்பதாம். நிருத்தமாவது வேதத்தின் பதங்களுக்கு விவ ரணங்கூறுவதாம். சோதிடமாவது இலக்கினம், திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் முதலியவற்றால் வைதிக கரு மங்களுக்குக் காலம் அறிவிப்பதாம். கற்பமாவது ஆசுவால

யநீயம், போதாயநீயம, ஆபஸ்தமபம் முதலிய சூத்திரரூபத் திருந்து வைதிக கருமங்களைப் பிரயோகிக்கும முறைமை யைக் கற்பிப்பதாம். சந்தோவிசிதியாவது வேததகில் உக் தைமுதலிய சந்தோபேதங்களுக்கு அக்ஷரசங்கியை கற்பிப பதாம். இவற்றை யுணராக்கால் வேதங்களை யோதுதலுமா அவற்றின்பொருளை யுணர்தலும், அவைகளில் விதித்தவழி யொழுகுதலும் ஏலாவாம். ஆதலால இவை ஒருதலையாக உ ணர்தற்பாலனவாம. இங்ஙன முணராதபேதையரோ அபார்த் தங்கொண்டு சிவாகமத்திற்கு மாறுயபபுலம்புவரென்க. "ஆ திமறையோதியதன் பயமொன்றுமறியா-ிவேதியாசொல்மெ யயென்று மேவாதே." என்றுகூறியதும் இவ்வுணமை கரு தியென்க. இங்ஙனநிற்க, ஆகமமானது "శివసంస్కారిణాంచైవజ్ఞానధర్మవతాంసదా।అష్టావింశతిభేదేనచాగమాస్తుశివోదితాః। కామికంయోగజంచింత్యంకారణంత్వజితంతథా। దీప్తంసూక్ష్మంసహస్రంచాప్యంశుమాత్సుప్రభేదకం।విజయంచైవవిశ్వాసంస్వాయంభువమథానలం। వీరంచరౌరవంచైవమకుటంవిమలంతథా।చంద్రజ్ఞానంచబింబంచప్రోద్గీతంలలితంతథా । సిద్ధంసంతానశర్వోక్తంపారమేశ్వరమేవచ।కిరణంవాతులంచైవేత్యష్టావింశతిసంహితాః" என்றுகூறிய வீராகமவசனத்தால் காமிகம - யோகஜம் -சிந் தியம் - காரணம் - அசிதம - திப்தம - சூக்குமம - சகசிரம- அஞ்சுமான் - சுப்பிரபேதம் - விஜயம் - நிசுவாசம் - சுவாயம புவம் - ஆக்கினேயம் - வீரம் - ரௌரம் - மகுடம - சந்திரக ஞானம் - முகபிம்பம் - புரோற்கீதம் - லளிதம் - சித்தம - சந் தாணம் - சர்வோத்தமம் - பாரமேச்சுரம் - கிரணம - வாது ளம் என்னும்பேதங்களாய்ப் பெறப்படும். இவ்வாகமங்கள் மாந்திரமெனவும், தந்திரமெனவும், சித்தாந்தமெனவும் பெ யர்பெறும். இவ்விருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களுக்கும் ஒவ் வொன்றுக்குக் கோடிகிரந்தமாக இருபத்தெட்டுகோடிகிரந்த ங்களுளவாம். இவை ஞானபாதம் - யோகபாதம் - கிரியாபா

தம -சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்குபாதங்கள் உடை யனவாயிருக்கும். இவற்றுள் ஞானபாதம் பதிபசுபாசமென் னும் திரிபதார்த்தங்களின் ஸ்வரூபத்தையும், யோகபாதம் பி ராணயாமம் முதலிய அங்கங்களையுடைய சிவயோகத்தை யும்,கிரியாபாதம் மந்திரங்களின் உத்தாரம் - சந்தியாவந்தனம பூசை - செபம - ஓமம் - என்பனவற்றையும், சமயவிசேஷநி ருவாண ஆசாரியாபிஷேகங்களையும், சரியாபாதம சமயாசார ங்களையும உபதேசிக்கும். ஆகமம என்பது. (பரமாப்தரினின் றும்) வநதது எனப்பொருளபடும. இன்னும ஆ என்பது பா சம எனவும, க-எனபது பசு எனவும, ம - எனபது பதி எ னவும் பொருளபடுதலால் ஆகமம் எனபதற்குத் திரிபதார்த்த தலட்சணத்தை யுணர்த்தும நூல் என்பதே சிறநதபொரு ளென்க. ஆ - எனபது ஞானமும, க - என்புது மோக்ஷமும, ம - என்பது மலநாசமுமாதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத் தை நாசம்பண்ணி ஞானத்தை யுதிப்பித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தல்பற்றி ஆகமம எனக் கூறுதலுமொன்று. இவ்வா கமங்களுக்கு வழிநூல் நாரசிங்கம் முதல் விசுவகன்மம் ஈறு கிய உபாகமங்கள இருநூற்றேழாம.

ஆகமம எனபது ஆப்தவாக்கியம். ஆகமங்கள் லௌ கிகம்-வைதிகம்-அத்தியான்மகம்-அதிமார்க்கம்-மாந்திரம் என ஐநதுவகைப் படும். தற்காலத்தில் பயன்றருவது லௌகி கம். காலாந்தரத்திற் பயன்றருவது வைதிகம. ஆத்மவிசார வியற்கையது அத்தியானமகம். யோகவியற்கையது அதி மார்க்கம். சிவஞானவியற்கையது மாந்திரம் எனப்படும். அவ் ற்றுள் மாந்திரம் பிறநூல்களைப் பூர்வபக்ஷமாகக் கீழ்ப்படு த்தி மேற்பட்டு விளங்கும் காமிக முதலிய சைவாகமங்கள். ஆகமாந்தமென்னும் ஞானபாதப்பகுதி யோகரூடி நாமமா கியசித்தாநதமென்னும் பெயரையுடையது. அது இரத்தின த்திரயத்திலே "சித்தாந்தமே சித்தாந்தம், அதற்கு வேறு

னவை பூர்வபக்ஷங்கள்" என்றும, ஸ்காந்தத்திலே "இந்த எல்லேயில் சிவன்வெள்ளிமலேயாகிய கைலாசத்திலே சநகர் முதலிய முநீந்திரர்களுக்குத் திரிபதார்த்தங்களினலே சம்மிதமாகியும், இரகசியம் ஆகியும், ஆகமாந்தம் என்னும பெயர்த்தாகியும் உள்ள சித்தாந்தத்தைச சொல்லிக்கொண்டிருந தார்" என்றும், காமிகத்திலே "இருக்கு-யசுர்-சாமம-அதர்வணம் என்பவை சிவனது மற்றை முகங்களிற் பிறந்தன. காமிகம்முதலிய சிவஞானம் ஊர்த்துவ சுரோதோற்பவங்களாகி மேன்முகத்திற்பிறந்தன. முன்கூறியசகலநூல்களேயும்பரமசிவன் பூர்வபட்சமாகச்சொன்னர். பின்னர் அவற்றையெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திப் பரமாகத் தவிரற்பாலனவுங் கொளளற்பாலனவுமாகிய பொருள்களே நிச்சயிக்கும் சிவசித்தாந்தைச்சொன்னர். சித்தாந்த மாவது காமிகம் முதலியனவாம். இதில்உயர்ந்தது பிறிதொன்றுமில்லே. இந்தச் சைவநூலே மூலமாம். சதுர்வேதங்களும் இதினின்றும் பிறந் தனவாம். சைவமேவைதிகம் எனப்படும். வைதிகமே சைவம் எனபபடும். சைவமானது வைதிகத்தில் அடங்கியும் அடங்காமலும் இருக்கும. வைதிகம் சைவததிற்றழ்ந்தது. முனிவரோ, அற்றுயினும், சைவம்வேதப்பொருளோடு ஒற்றுமையாயிருததலால் வைதிகம் என்றும், வேதசாரம என்றுங் கூறப்படும. சிவப்பிரகாசகமாகிய சிவஞானம் பரஞானமாம். பசுபாசபதார்த்த போதகமாகிய வேதம்முதலியன அபரஞானமாம். இராத்திரியில் மனிதரதுகண்ணும பூனேயின்கண்ணும் விலட்சணமாய் இருப்பது போல் இந்தப்பர ஞானமும் அபரஞானமும் விலக்ஷணமாய் இருக்கும்." என்றுங் கூறு மாற்றுலறிக. லௌகிகமமுதலிய ஐந்துசாத்திரங்களும் முறையே ஒன்றற்கொன்று ஏற்றமுடையன. காமிகத்திலே "சித்தாந்தம் மந்திரதந்திரமாகும். அதிமார்க்கம் அதனிற்றழ்ந்தது. அத்தியான்மகம் அதனிலுந்தாழ்ந்தது. அதிலுந் தாழ்ந்தது

வைதிகம். வைதிகத்திலுந் தாழ்ந்தது லௌகிகம்." என்று சொல்லப்பட்டது. வாயுசங்கிதையில் "சைவநூலிற்கூறப்பட்டதும, பாசமூன்றையுந்தவிர்ப்பதும், மேலானது மாகிய தீக்ஷையைத்தவிர யாதொரு ஆச்சிரமமும் இவ்வுலகத்திலே மனிதருக்கு மேன்மையன்று. ஆதலால் தீக்ஷயினாலேதான் மோக்ஷம். ஆசிரமங்களினாலும, மற்றைக் கருமங் களினாலும் மோக்ஷமில்லை. அத்துவசுத்தியின்றி முத்தியைவிரும்பும் மனிதர் கோலின்றிநடக்கத் தொடங்கியகுருடர் போல்வா. தோணியின்றிக் கடலைக கடக்க விருமபினவா போல்வா" என்றும்,ஸ்காந்தம.—பிருகுசாபப்பிரகரணததில "இங்கே முப்பாசததை அகற்றுவதும், மேலானதும், சிவசம்பநதமுடையதுமாகிய தீக்ஷயாலன்றி ஆத்மாக்களுககு ஆசிரமத்தால் செய்யப்பட்ட உயாசசி யொன்றுமில்லை. ஆதலால தீக்ஷயாலேதான் மோக்ஷம். ஆசிரமங்களாலும், பிறகரு மங்களாலும முத்தியில்லை" எனறும் முறையே கூறுமாற்றானுமறிக. இவ்வதிபிரபலபிரமாணங்கள வெகுவாயவிளங்கியிருக்கவும, சங்கராசாரியர் சைவத்தைக் கண்டித்தாரென்பதும, வியாசருடையகருத்தும அதுவேயென்றும யங்குவதும மௌட்டியாந்தகாரமென்க.

"வேதாந்தநிஷ்டைபெற்றுக்களங்கமற்றஞானிகளும், எனது சிவாகமத்திலே தற்பரர்களாகி ஞானயாதத்திலேயிலே நின்றோரும் ஆகிய இருவகையோரும, பெறுதற்கரிய சாயுச்சியம்பெறுவாகள. கருமத்தையும் பிரமத்தையும் உணர்த்தும்வேதாகமம என்று பிரசித்தமபெற்ற இரண்டுமார்க்கங்களிலும நில்லாதபாவிகள் சாத்திரத்திற்கூறிய நால்வகைத்தணடங்களாலும் தண்டிக்கற்பாலர்கள்." என்னும ஸ்காந்தசம்பவ சிதம்பரமான்மியத்தில் சிவன்கூறிய பொருளையுடைய வியாசவாக்கியத் தினாலே சங்கரர் அபிமதமே வியாசருடையதுமென்னுங் குத்ஸிதவாக்கியம் அறவே நிரஸ்தமென்க.

இங்ஙனமிறக், சைவாகமங்களுக்கு வேதபாஹ்யத்தன் மை எந்த நியாயத்தினுலே கூறுவது? வேதப்பொருளுக்கு விருத்தத் தன்மையே வேதபாஹ்யத் தன்மையெனின், அப்போது வேதத்தில் கரும்த்தையும் பிரமத்தையும் உணாத் தும் பூர்வோத்தர காண்டங்கட்கு விருத்தத்தன்மையுண்மை யால் அந்தப்பிரசங்கம் அங்குமுண்டாம். அங்கே இலக்கணை யால் தாம கருதியபொருளில் முடிவுபெறுமெனின், அது எங்கும் ஒக்கும. வேதத்துக்குவேறுய் இருக்குந தன்மை யேபாகியத்தன்மை யெனின், அப்போது ஸ்மிருதிகளும் அப் பிரமாணம் எனக் கொள்ளப்படும. வேதத்தை மூலமாகக் கொளளாத தன்மையெனின, அப்போது வேதத்துக்கும் வேதத்தை மூலமாகக்கொளளாத தன்மை உணமையால் வேதத்துக்கே அப்பிரமாணிய பிரசங்கம்வரும. ஆதலால் வேதப்பிரமாணியததிலே நித்தியதுவமும, வேதத்தைமூ லமாக உடைமையாதலும முடிவலல. மற்றெனனெனின, ஆப்தவாக்கியத்துவமேயாம. வேதம சுததசைவசித்தாநதம என்பவை ஒருவாற்றல் ஒவ்வோரிடத்தில் விருத்தப்பொரு ளையுடையனவா யிருப்பினும், சாமானிய விசேஷத்தனமை யால் ஐக்கமஉளளனவாயே இருக்கும.

வேதம் பொதுவாகவும, சிவாகமம சிறப்பாகவும இரு ததலால், இரண்டும பிரமாணங்களென்றே துணியப்படும ஆகமம்வேதவிசேஷமாய இருத்தலால் அதற்கு வேதபாஹ்ய ததன்மையின்றெனக வேதவிசேஷமென்று ஆலாசிய மான மியத்தும், சுப்பிர பேதத்தும சொல்லப்பட்டது. மோக சூ ரோக்தரத்திலே "புராணம வேதங்களாலும, வேதங்களா ஆ கமங்களாலும் வாதிக்கப்படும். அவை சாமானியமும் விசே ஷமுமாம். சைவமே மிகு விசேஷமாம." என்றும், வாயவய சங்கிதையிலே "பிறநூல்களிற் கூறப்பட்டதெல்லாம் சிவா கமத்தில் இருக்கின்றது. சிவாகமத்திற் காணப்படாதது

பிறிதோரிடத்திலும் இல்லை,, என்றுங் கூறப்பட்டது. அற றேல், வியாகரணம் முதலியன வேதாங்கமாகலின், வேதமே பிரமாணம். ஆகமம் பிரமாணம் அன்றெனின், யோகரூடிநா மத்தால் சிவாகமமே நால்வகைப் பிரமாணங்களாலும் முடிந்த ஆகமம் எனப்படுதலானும், "சித்தாந்தமேசித்தாந்தம்,, என்று இரத்தினத்திரயத்திலே கூறப்படுதலானும், அதுவே பிரமாணம். வேதமும், ஆகமம்- சித்தாந்தம் என்னுஞ் சத்தங்களாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமெனின், ஆகமம் வேதசத்தத்தாலே கௌணவிருத்தியாற் கொள்ளப்படுமெனப்படு நாட்டப்படும். ஆதலால்சிவாகமமே முக்கிய விருத்தியால ஆகமம் எனவும் சித்தாந்தம் எனவும்படுதலில், சாவோத்கிருஷ்டபிரமாணமென்று சாதிக்கப்பட்டது.

இருக்காதிகளிலும், அவற்றின் சிரசிலும், லௌகிக வைதிக அத்தியான்மிக அதிமார்க்க நூற்பொருளைவிளக்கினும், அதாவசிரசிலே மாந்திர நூற்பொருள் விசேஷித்துச்சொல்லப்பட்டது. சூதசங்கிதையிலே "பதினெண்புராணங்களையும் சத்தியவதியின் புத்திராசெய்தார் காமிகமுதலியவற்றைப் பரமசிவனேசெய்தார்,, என்று கூறுதலால், சிவாகமங்களைச் சாட்சாத் சிவனேசெய்தனா என்று துணியப்பட்டது சநகாமுதலிய முநீந்திரா நால்வரும் வேதங்களையும் உபநிடதங்களையும் நெடுநாளவரையும் ஓதி ஞானம் நிலைபெறாதவராயினா என்றும், பின்பு ஆகமாந்தமெனனும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தை ஓதி ஞானம்பெற்றனரென்றுஞ் சங்கரசங்கிதையிற் கூறியவாற்றானும், சுவேதா - உபமன்யு - கிருஷ்ணா - அருச்சுனா முதலியோா சிவசித்தாந்தமார்க்கசிரவணாசரணஞ்செய்தமையானும், சிவாகமத்திற் கூறப்படும் ஞானமே ஞானமென்றும், அதுவே சிவனையபற்றிய பெரியோர்களுக்கு முத்திசாதனம் என்றும், சைவபுராணத்தில் கூறிய புணமையானும் சிவசித்தாந்தோத்கர்ஷம் வெளிப்பட்டதென்க.

இதுகாறுங்கூறிவந்த நியாயங்களால் வேதசிவாகமங்களிரண்டும் பொதுவுஞ் சிறப்புமாகக் கொள்ளற் பாலனவாயச் சாதிக்கப்பட்ட முதனூல்களென்று நாட்டப்பட்டனாகை

யால் குமதிகளால் தூற்றப்படுமெ சிவாகமதூஷணம நிஸ்புரு ஹமென்க. ஆத்மாக்கள பரிபாகம் பல வேறுபாடுடையனவா கலின் அவரவா பரிபாகத்துக்குத்தக்க வுணாச்சியைததருமப ரிசிஜையுடையதுபற்றி வேததைப பொதுவென்றும், பரிபா கமுதிாச்சியில் வரத்தக்கசிவஞானத்தைப் பலிப்பிபபது ஆக மமாதலால் அதனைசசிறப் பென்றுங்கொளளபபடுமெ அறம பொருள் இன்பம் வீடு என்னும நாலையு ங்கூறுவது வேதமும வீடுமாத்திரம் தனித்துக்கூறுவது ஆகமமுமாகவிளங்க லான் வேதம் உலகிலுளள சாமானியருக்கும, ஆகமமசிறநத சத்திநிபாதர்க்குங் கொடுக்கபபட்டனவென்றுசைவநூல்கள கூறுமென்க பலவேறுவகைபபட்ட திரிபுணர்சசியைக் கன் மத்தினளவாய் விளைவிக்கும வேதததுணமையை ஆகமதது ணையாலன்றியறியப்புகுவது வெறுங்கதையாமென்க. வேத மபொருளபலபடதோனறுஞ் சூதிரமும, ஆகமம அதனை அங்ஙனமாகவொட்டாது தெளிதது்ாகரும பாஷ்யமுமபோ லச சிவபெருமானால் அருளிசசெயயபபட்டனவாகலின் வே தசிவாகமங்க ளிரண்டையும பிரமாணமாகக்கொணட உதத மபரிபாகிகளாகிய சைவாகள துணிபே உணமையுடையதெ ன்பதுநாட்டபபட்டது

"ఇత్యాగమేషు వేదేషు వేదాంతోపనిషత్సుచ। ధర్మస్తుశాశ్వతః ప్రోక్తోమద్వ్యయాశాశ్వతోమహాన్",, எனறுவிளங்கும ஆகமவசனதநா ல இந்தச் சிவாகமங்களினும, வேதங்களினும, உபநிஷதது கக ளினும, சாசுவிதமாகிய சிவதாமங்கள விசேஷிததுசசொல் லபபட்டது எனறு கூறுகையால் வேதசிவாகமங்களுக்குப் பேதமினமை வெளிபபடடது இவவுணமையையறியாமல சிவாகமங்களுக்கு அபபிரமாணியம சொல்லுமிடததுக் காய ததிரீமந்திர ஜபபுரச்சரணவிதிகளையும, ஜபஙியமஹோமதாபப ஞாதி விதிகளையும விளங்கக்கூறுவது ஆகமமேயாகலான் சக ல பிராம்ஹண்ய முக்கியமாகிய காயததிரி மஹாமநதிரங்களு டைய ஜபஹோமாதிகளும அகாரியங்களாகும இவற்றை விதித்தவேதமும் அபபிரமாணியமென்பது தானேபெறப்ப டும. அன்றியுஞ் சரலிங்கஸ்தாவர லிங்கபிராண பிரதிஷ்டா

காலகாததவ்யது வாதசசமஸ்கார விதாயகவசனங்களாலும், "కుండమండపనిర్మాణం తత్సంస్కారమేవచ। వాస్తుపూజాం చహోమం చాంపాలికాను ప్రతిష్ఠితం,, என்றுகூறியகுண்டமண்டப சம்ஸ்காரமுதலாகியவாஸ்து பூஜாவாஸ்து ஹோமபாலிகாதி பிரதிஷ்டாதி விதாயகவசனங்களாலும, "షట్త్రింశత్తత్త్వ జపష్టికాద్యాప్రతాలికా,, என்றுகூறிய சரலிங்கஸ்தாவரலிங்காவயவங்களில் நியாசஞ்செய்யப்படும புவனத்வா மந்திராத்வாமுதலாகிய ஷடத்துவாநியாசவிதாய கவசனங்களாலும், சிவாகமங்கள அதிதுல்யப்பிரமாணமெனபது பெறபபடும. இதனையறியாது அக்கிராஹ்யமெனின்ஆகமவசனைகத லிங்கபிரதிஷ்டாதி சமஸ்காரங்களும் அக்கிராஹ்யமென்பது சொல்லாமேயமையும். களாநியாச மணடபாராதன வாஸ்துபூஜாதி சமஸ்காரநிரூபணங்களை எந்த சுருதிஸ்மிருதிபுராண வசனங்களாலும உதகரிக்கப்படடதில்லையாகலின் சர்வஜன கிராஹ்யமாகிய ஸ்தாவரலிங்க சரலிங்க பிரதிஷ்டாதி காரியங்களை நிரூபித்திருக்கும் காமிகாதி சிவாகமங்கள் முக்கிய கிராஹ்யமாயிற்றென்க.

ஸ்ரீநீலகண்டாசாரிய கிருதமாகிய சூத்திரபாஷ்யத்தில் "షడాద్యయాద్యనంతమాంగళ్యగుణగణమహితో వరమశివస్య,, என்றற்றொடக்கத்துவாக்கியத்தால் சிவபெருமானை அங்காவ்யயங்களாகியஅநநதகல்யாணகுண சம்பநநராகக்கூறி"సర్వజ్ఞతాతృప్తిరనాదిబోధస్స్వతంత్రతానిత్యమలుప్తశక్తిః।అనంతశక్తిశ్చవిభోర్విధిజ్ఞా షడాహురంగాని మహేశ్వరస్య" என்று சர்வக்ஞத்வம், நித்யதிருப்தி, அநாதிபோதம, ஸ்வாதநதிரியம், நிதயாலுப்தசத்வம், அநநதத்வம், ஆகிய ஆறுஅங்கங்களும், "జ్ఞానంవైరాగ్యమైశ్వర్యం తపః శక్తిః క్షమాధృతిః। స్రష్టృత్వమాత్మసంబంధో హ్యధిష్ఠాతృత్వమేవచ। అవ్యయాని దశైతాని నిత్యం తిష్ఠంతి శంకరే" என்று திரிகாலகஞானம, பிராகிருத போகவிமுகததுவம, அணிமாதயஷ்டமைசுவரியம், சத்தியசமதமாதிதபம, சகலப்பிரமஹாணடதூரிணபிரகிருதி, சாந்தி, நித்பதைரியம், அல்லது நிதயாநநதம், சாவசிருஷ்டி, சர்வஜீவபிரேரகத் வசம்பந்தம, சர்வபிரபஞ்சா திஷ்டாநத்வும், ஆகிய பத்து அவயயங்களும சிவாகம வசனங்களால் நிரூப

ணமபண்ணி யிருக்கின்றா ராகலானும, லலிதாசஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் "[illegible]" என்னுந் திவயநாமத்தைக் காமிகாதி சிவாகமங்களால் பாஸ்கராசாரியா நிரூபணம் பண்ணியிருக்கின்றா ராகலானும, சிவாகமங்கள அதிதுல்யப்பிரமாணமென்பது இனிதுபெறப்படும.

இந்நியாயங்களால் சங்கராசாரியரபிமதமே வியாசசூத்திரத்துண்மையென்பது ஒருவற்றானு நில்லாதொழிந்த தாகலின் ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள செய்தருளிய பாஷ்யமேமேதாவியர்கொளவவொன்க.

ஸ்ரீநீலகண்டவிஜயத்தில், வேதாநத பிரவர்த்தகராகிய சங்கராசாரியரும், சித்தாநத பிரவாத்தகராகிய ஸ்ரீகண்டாசாரியரும் ஒருவரையொருவா சந்தித்துத்தாங்களசெயதபாஷ்யவிஷயங்களை விவகரித்துக்கொணடு வருகையில் சங்கராசாரியர் துாப்பலிஷ்டராய்ச் சமாதானங்கள சொல்லமயங்கி "ஹா ந்ருஸிம்ஹ" என்று அலறிக் கூப்பிட்டனரொன்றும், அபபோது கோரரூபந்தாங்கி நரசிங்க மூாத்திவெளிப் பட்டுச சிவாசாரியரையணுகுதலும், சிவாசாரியர் "ஹா ஶரப." என்று தியானவசத்தராய நிற்கவும், பரமசிவம் சரபாக்ருதியாய்த்தோன்றி நாரசிங்கத்தை யிருகூறாய்ப் பிளந்தனரொன்றும, சங்கராசாரியர் அஞ்சி ஸ்ரீகண்டாசாரியரைச சரண்புகுந்து, அவர்பால் சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொணடு, சிவானந்தலஹரி - சௌநதரியலஹரி - சிவபுஜங்கமுதலியசிவோத்கர்ஷகிரந்தங்களசெய்து, அவற்றுள சைவாசாரியராயுள்ள திருஞாநசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகளையும கண்ணப்பசுவாமிகள் - சிறுத்தொண்டநாயனார் - இயற்பகைநாயனார்-சண்டேசுரநாயனார் முதலியவுண்மைநாயன்மார்களையுந்துதித்துச்சிவாநந்தவாழ்வடைந்தனரொனறு இனிதுகூறுதலால், சங்கராசாரியர் சைவத்தைக்கண்டித்தாரென்னும் வீண்வாதம்அறவே நிரஸ்தமாமென்க. சங்கராசாரியர்சிவனிடத்தில் அன்புடையவராகையால் சமபந்தாதிகளைச் சிவனடியார்களென்றும் உபசாரங்கருதித் துதித்தனரெனின், அவர்விஷ்ணுவினிடத்தும் அன்புடையவரா யிருந்தவராகையால் மாலடியார்களென்று இவர்கள்பேயாழ்வார்களை யேன்மறந்துங்கூறினு

ரிலவே? சங்கராசாரியர் சுத்தசைவராய் விளங்கினராகலின் உண்மை நாயன்மார்களைத் துதிக்கும் பெருஞ்செல்வத்தைப் பெற்றனரென்க. இவ்வுண்மையை யுணரப்பெறாத முட்களூர் முதலியொருத்தன் வெளியிட்டபிரபன்னகாயத்திரியென்னுஞ் சுவடியில் (ருஅ) வது பாடல்வியாக்கியானத்தில் “గేయం గీతానామసహస్రం ధ్యేయం శ్రీపతిరూపమజస్రం। నేయం సజ్జనసంగే చిత్తం దేయం దీనజనాయ చ విత్తం । భజగోవిందం భజగోవిందం భజగోవిందం మూఢమతే” என்கிறவாக்கியத்தை யுதகரித்துப் பகவத்கீதையையும், விஷ்ணுசகஸ்ரநாமத்தையும், கோவிந்தனையுஞ் சிறப்பித்துக்கூறியதுகொண்டு சங்கராசாரியர் வைஷ்ணவராய்த் திருந்தப்பட்டாரென்று துரபிமானத்தால் பிதற்றி யிருக்கின்றனன். சங்கராசாரியர் செய்தருளிய பிரஸ்தானத்திரய பாஷ்யத்திலே கீதாபாஷ்ய மொன்றாகலானும், விஷ்ணுசஹஸ்ர நாமவியாக்கியானம் அத்வைதபரமாய்ச் செய்யப்பட்டுள்ள தாகலானும், அவற்றைச் சிறப்பித்துக் கூறியதன்றி இவர்கள் பேய்க்கருத்துக் கிணங்கவன்றென்பதாம் இங்ஙனாகவும், இப்பேய்கள் அவர் திருந்தப்பட்டாரென்று கூறவந்தது எதுகருதியோ அறிகிலம். கோவிந்தனைப் பஜிக்கச்சொன்னமையா லெனின், “గోవిందభగవత్పాదాచార్యస్యశిష్యః శ్రీశంకరాచార్యః” என்றுவருங் குருமரபுவணக்கத்தால் கோவிந்தயோகிகளென்பவர் சங்கராசாரியருக்கு ஆசிரியரென்பது பெறப்படுதலால் “భజగోవిందం” என்றற்றொடக்கத்துத் தியானசுலோகங்கள் ஆசாரிய பாரம்பரியமாகிவிட்டதென்க. ஆயின் ஸ்ரீயப்பதியைத் தியானிக்கும்படிச் சொல்லுவதென்னையெனின், கோவிந்தநாமத்தையுடைய லட்சுமிநாயகனே கோவிந்தனாக வந்தானென்று அலங்கார பிரசமசைபெறக் கூறியதென்க. இச்சாம்பிரதாயம் வேதாந்தநூல் படித்தறியாத வெறித்தாதனுக்கு எப்படி விளங்கும்?

“படைப்பானும்வியன்ஞாலங்காக்குமாழிப்
படையானும்படைத்தளிக்கப்பட்டதெல்லாந்
துடைப்பானுஞ்சுருதிகளுந்தொழுதுபோற்றுஞ்
சொரூபானந்தச்சுடரைத்தொழுதல்செய்வாம்.”

என்றுகூறிய தத்துவராயர் திருவாக்கா லிவ்வுண்மை வெளிப்படுமென்க. சொரூபாநந்தரென்று அவ ராசிரியருக குப்பேராகலின் பிரமபரியாயநாமங்கள வேறுபலவுண்டாயி ருப்பினும் அவற்றைக் கூறாது ஆசாரியநாமத்தை அதிட்டித் துடைய அத்திவ்யநாமத்தால விதந்துகூறினா. வேதாநதப ட்சம சிவவிஷ்ணுக்களுக்குப பேதமின்மை யுடையதாகலின சங்கராசாரியர் விஷ்ணுநாமாங்கிததத்தால் கூறினா.

''சுந்தரர்க்குங்குநதிசுதர்க்குந துணிவுடனப்
பைந்தொடிபால்வேந்தர்பாறபைமபொனடி-நொந்திடவே
அன்றுதூதாறூரவாபாலடியேற்கா
வின்றுநீதூதாயெழுந்தருளாய ''

எனறுகூறிய தததுவராயாதிருவாக்கானுமஅபேதமவெ ளிப்பட்டதெனக. இநதநியாயங்களால சங்கராசாரியர் வைஷ் ணவராய்த்திருநதப்பட்டாரென்னும வீண்வாதம பாழாகிவிட் டதென்க. கீதாசஹஸ்ர நாமங்களஅவவாறொழிநதனவாகலின் ''ஶங்கரநாராயணாய''எனறுகூறியதும்அத்வைதபடசமெ ன்பதுசொல்லாமேபமையும இதனால பாஞசராததிராகம சி ததமானவிஷ்ணு தத்துவமன்றெனபது கருத்தாமெனக இ துநிறக"ஸஜ்ஜநஸங்க" என்றுகூறியது அரிபகதாகளேயென்று தன்னைப்போல் சூடுண்டுதிரியுஞசோமபாகளாக மயங்கிக்கொ ணடனன். சூடுணடு மணபூசியவர்களைக கணடால உடனே ஸ்நானஞ்செயது பிரணவோசசாரணையால் அத்தோஷததை ப் பரிகரித்துக்கொளளுமபடிச சங்கரவிஜயமாதி கிரநதங்களி ல்கூறியிருத்தலால் அதுபொருநதாதென்க.

அதுமட்டோ, வேதங்களில் நாலுவாக்கியங்கள் மஹா வாக்கியங்களென்று கூறி அவைகள் முறையே "ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்ம" என்றும், "தத்வமஸி" எனறும், "அஹம்ப்ரஹ்மாஸ்மி" என் றும், "ப்ரஹ்மவேதப்ரஹ்மைவபவதி" என்றும்வரும் வாக்கியங்களா கத்துணிந்து அவற்றை அத்வைதசிததாநதத்திற்கு மாறுகக் கண்டிக்கப்புகுநதனன். எனனஅறியாமை? வைதிகர்கள பா

ரத்தால் நகைப்பார்களே என்று நாணுதசங்மம் சீச்சீ!! வெகுஅல்பம். இவ்வசடனும் ஓர் நூலாசிரியனாகி ,ம்தல்தாபனஞ்செயவதும, அம்மூடசிரோமணியை மற்றை மூகாகள் வியநதுமகிழவதும ஆசசரியம் ஆசசரியம். மஹாவாககியங்கள் நாலுவேதங்களிலும நாலுவாககியங்களாக "అహంబ్రహ్మాస్మి" என்று தன்மைவாக்கியமாகவும, "తత్వమసి" என்று முன்னிலைவாக்கியமாகவும "అయమాత్మాబ్రహ్మ" எனறு படர்க்கை வாக்கியமாகவும, "ప్రజ్ఞానంబ్రహ్మ" எனறு பொதுவாக்கியமாகவும உணமையையுணாததுமாகவும இவ்வுணமையை யறியாமல் எல்லாநதெரிநதவனைபபோல ஏடுகொணடது மனஞசெனறது எனறு எழுதிவிடுதத அவனேழைமதிக்கு விசனப்படத்தகக ,நாயிருககினறது

மேற்கூறிபபோநத நியாயங்களால் ஒன்றுந்தெரியாதவனுய மோகநூல்வலையில் முடங்கிககிடக்கும மூடசிரோமணியாகிய அமமுடிசசூாமுதலி எழுதிவிட்டபாழவாசகம பாழாகிவிட்டதாகலின சஙகராசாரியா வைஷ்ணவராயததிருநதப்பட்டாரெனபது ஒருவாற்றானும பொருநதாதெனக. இதனுல் யாமமேற்கூறிய நியாயபபடிச சங்கராசாரியா சுததசைவராயினரென்பதே யிஙஙிது பெறப்படும.

இதுநிற்க அமமுடிசசூாமுதலி இன்னுஞ்சிலவிஷயங்களை வெகுதுஷ்டததனமாய அனேகவிடங்களில் எழுதியிருக்கின்றானுகையால் அவற்றை யிடமவந்துழியெடுத்துக் காட்டிக்கண்டிபபோமாக.

இங்ஙனநிற்க, அவவழுவாசகப்பிறலில் சங்கராசாரியராகணடிக்கப்பட்ட ஆகமங்களின் கருத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டு சமயகுரவாநால்வரும்தங்க ணூல்களில் விஷ்ணுவையிகழ்ந்திருக்கின்றன ரென்று கண்ணீாவிட்டழுதாா. சங்கராசாரியர் ஆகமங்களைக் கண்டிததாரென்னும வெறுங்கதையைமேலே விளக்கினோமாகையால் சித்தசமாதானத்தோடு பின்வருவனவற்றையுஞ் சிநதிபபாராக.

"பிரமனரியென்றிருவருந்தம் பேதைமையாற்
பரமமியாம்பரமென்றவர்கள்பதைப்பொடுங்க
வரனாரழலுருவாயங்கே யளவிறந்து
பரமாகிநின்ற வாதோணோக்கமாடாமோ."

என்றற்றொடக்கத்தனவேசமயகுரவர்கள இகழ்ந்துகூறியவைகளாக மயங்கிக்கிடக்கும பேதைகள, சங்கராசாரியர் கூறியசிவானந்தலஹரியில் "బాణత్వంవృషభత్వమర్ధవపుషా భార్యాత్వమార్యాపతే। ఘోణిత్వంసఖితామృదంగవహతా చేత్యాదిరూపందధౌ। త్వత్పాదే నయనార్పణంచకృతవాన్ త్వద్దేహభాగోహరిః। పూజ్యాత్పూజ్యతరస్సఏవనహిచేత్ కోవాతదన్యోధికః" எனனும வாக்கியத்தால், சிவபெருமானது திருவடியைத தேடும்பொருட்டு விஷ்ணுபன்றியாயப பிறந்தாரொன்னு முணடாமக கெனசெயவல்லார்? அதுமட்டோ, சிவபெருமானுக்குப பாணமாகவும, அவர ஏறும் எருதாகவும, அவரைப்பூசிக்கும ஆர்ச்சகனாகவும, அவர்க்குப்பெண்டிராகவும. அவருடைய திருத்தத்திலமத்தளசேவை செய்வோனாகவும அன்புபாராட்டியுயர்ந்த பெரியவனென்று விஷ்ணுவைக்கூறிய தெந்த ஆதாரவுகொண்டு? அன்றியும, சௌந்தரியலஹரியில "విరించిఃపంచత్వంవ్రజతిహరిరాప్నోతివిరతిం వినాశంకీనాశోభజతిధనదోయాతినిధనం। వితంద్రీమాహేంద్రీవితతిరపిసంమీలితదృశా మహాసంహారేస్మిన్విహరతిసతిత్వత్పతిరసౌ" என்னும வாக்கியத்தால் பிரமன், விஷ்ணு இந்திரன, இயமன், குபேரன முதலாயுள்ள அஷ்டதிக்குப பாலகர் நாசத்தை யடைந்தகாலத்தும் உன்னுடைய நாயகராகிய ஸ்ரீருத்ரபகவான் நித்தியரா யழிவின்றி யிருப்பாரொன்று கூறிய தெந்த ஆதாரவுகொண்டு? பைப்பலாதத்தில் "సఏకోయదోధ్యేయస్సర్వేషాంసర్వసిద్ధయే। యోబ్రహ్మణఃపంచమవక్త్రహంతా తస్మై" என்றும, "యోలీలయైవత్రిపురందదాహ విష్ణుంకవింసోమసూర్యాగ్నినేత్రః। సర్వేదేవాఃపశుతామవాపుఃస్వయంతస్మై." "என்றும்" "యోవిష్ణునేత్రాంబుజపాదపద్మస్తస్మైదదౌచక్రమతీవహృష్టః। విష్ణోఃశిరోలాయామవతీర్థచేహాస్థిచ్ఛేదకశౌరేజనార్దనాంతకాలేతస్మై" என்றும்வரும் வாக்கிய

ங்களால் சமயாசாரியர்களும் சங்கராசாரியருங் கூறிய வா க்கியங்கள உபநிஷத் பிரதிபாதகமென்று நாட்டப்பட்ட தா கையால் சமயாசாரியர்க ளிகழ்ந்துகூறினரொன்னு மிழிபுரை யேலாதெனக. வேதசிவாகமங்க ளிரண்டு மொரேயுண்மையு டையனவாகலின் அவற்றை ஓதாம லுணரபபெற்ற ஸ்ரீஞாநச மபநதமூர்த்திகளமுதலிய சமயகுரவாகள தேவாரபபதிகங்க ளில் விதந்துகூறினர். அவ்வுண்மையினையே சங்கராசாரியரு முடையவராகலின் அவ்வாறு தாமுமவிதந்துகூறினர். சிவாக மங்களை விருத்தமெனக் கொணடவராயின் சைவாசார துல்ய ராய்விளங்கியிருந்த ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகளை "తవ స్తన్యంమ న్యే ధరణిధరకన్యే హృదయతః పయః పారావారం పరివహతి సారస్వతమివ । ద యావత్యా దత్తం ద్రవిడశిశురాస్వాద్య తవ యత్కవీనాం ప్రౌఢానామజని కమని యః కవయితా" என்றுசௌநதரியலஹரியில் தேவியினுடைய திருமுலைப்பாலுண்டு உண்மைஞானமபெற்றவரொன்று புகழ் நதுகூறுவதெங்ஙனம்? இதனால் அவர் சிவாகமங்களை நிந்தி த்தாரொன்னும நிந்தாவசனம நிஸ்புருஹமெனக.

"வேதநெறிதழைத்தோங்கமிகுசைவத்துறைவிளங்கப்
பூதபரம்பரைபொலியப் புனிதவாய்மலர்ந்தழுத
சீதவளவயற்புகலித்திருஞானசம்பந்தர்
பாதமலர் தலைக்கொண்டுதிருத்தொண்டுபரவுவாம்,,

என்னும் பெரியபுராணத் திருவிருத்தத்தால் வைதிக நெறியும் சைவநெறியும ஸ்ரீஞாநசம்பந்தமூர்த்திகளுக்குஉரை க்கப்பட்டது. இதனால் சைவம வேதசிவாகமங்களை அங்கமா கவுடையதென்பது நாட்டப்பட்டது. இங்ஙனநிற்க,

"தாழிளங்காவிரிவடகரையடைகுரங்காடுதுறை
போழிள மதிபொதிபுரிதருசடைமுடிப்புண்ணியனைக்
காழியானருமறைஞாநசம்பந்தன்கருதுபாடல்
கோழையாயழைக்கினுங்கூடுவர்வானுலகினூடே"

என்று ஸ்ரீஞாநசம்பந்தமூர்த்திகள் அருளிய தேவாரத் திருக்கடைக்காப்பில் தமது வாக்கியத்தில் அன்புடையார் உய்யுநெறிகூறப்பட்டது. "கோழையாயழைக்கினும்" எ

னறு எளிமைதோன்ற அனுக்கிரகித்தன ராகவும, சங்கரா சாரியா மெய்யன்போமெவாழுத்திக் கூறினராகலின் சிவஞா னவின்பஞ் சேரப்பெற்றவ ரென்பதே மேலோா துணிபெ ன்க. எங்கள் ஞானசம்பந்தமூர்த்திக ளருளிய அற்புதவாக்கி யத் துண்மையைக காஞ்சிமாஹ்மியத்து இருபத்துநான்கா மஅத்தியாயத்தில் விஷ்ணுவைநோக்கிச சிவபெருமான் வெ ளிப்பட்டுக் கலியுகத்திலே சீகாழியிற கௌணியர் கோத்தி ரத்திலவதரிக்கும ஞானசம்பந்தனுடைய தமிழ்ப்பதிகத்தின லே நமது சாரூபபியம் பெறககடவாயென்று திருவாய்மல ாந்தருளினரெனறும, அபபடியே நிகழ்நததென்றுங் கூறியு ள்ள வாக்கிய விசிட்டததினுனுங் கணடுணர்க.

ஆயின், சங்கராசாரியர் தாமசெய்த பாஷியத்தில் பா சுபதமூலியவற்றை நிந்தித்திருப்ப தென்னேயெனின், அங்ஙு னஞ்செய்தது ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரிய ரனுக்கிரகத்தைப்பெ றுவதன்முன்னுகலின் அது பிரமாணமல்லவென்க.

அன்றியும், சங்கராசாரியர் ஓர்காலத்தில் தமது மாண க்கர்கள் புடைசூழக் காஞ்சிக் கெழுந்தருளியபோது சமஸ்த வேதவேதாநதங்களேயு முழுதுணர்நத ஆதிசைவமூர்த்திகள னேகர் ஆயிரக்கால் மணடபத்தில் சிவாகமபடனஞ் செய்து கொண்டிருநதவர்கள் இவரைக்கணட மாத்திரததில் படனத தைநிறுத்திவிட்டு மௌனமா யிருநதனரென்றும, சங்கராசா ரியர் சிவாசாரியர்களே நோக்கிச் சிவாகமடனஞ்செயயும்படிக் கேட்டுக்கொணடன ரென்றும, சிவாசாரியர்கள நீர் சிவதீ க்ஷையில்லாதவ ராகையால் உமக்குணாத்த எங்களுக்குச சி வாக்ஞையில்லையென்று மறுத்துரைத்தனரென்றும், பரிபா கத்தாழ்ச்சியால் அவ்வுணமைவாசகத்தை மாறுகக்கொணடு அக்காலத்தில் தமக்கிருந்த ராஜபலத்தால் சிவாசாரியர்களே யும் சிவர்கமங்களேயும நிஷேதங்கூறித் தம்மாற்கூடிய விடங் களில் சிவாலயபூசைக்கு வைதிகரைச சேர்த்தும், ஆகமநிந தைகூறியும் ஒழுகிவருங்காலத்தில் ஸ்ரீநீலகணட சிவாசாரி யமூர்த்திகள் தரிசனுபூ பிரபாவ விசேஷததால் அவ்வல்ல லெல்லாந் தொலேந்து சிவானுபவச் செல்வராய விளங்கி

னொன்றும ஸ்ரீநீலகண்டவிஜயத்தில் தெளிவுபெறக் கூறுமா
கையால் முனனேடுபின் முரணுமைவெளிப்படுமென்க. அன
றியும "பிரபஞ்சசாரம" என்னும்பெயரால அவரியற்றிய மா
நதிரிகநிபநதன கிரந்தத்தில் திரியம்பக ஷடக்ஷரீ பிரபுருதி
மஹாமந்திரங்களுககு மந்திராநுஷ்டான புரசசரணாதிகாரியங்
களை ஆகமவசனங்களால் நிர்ணயித்திருககின்றன ராகலானும
உணமைவெளிபபடுமெனக இந்த நுட்பங்களையறியாது சி
வாகமங்களைநிநதித்துவரும பாதகர் எக்கதியடைவாரோ அ
றிகிலம "శివే శివాగమే శైవధర్మే శివపరిగ్రహే। విపరీతాభవేద్బుద్ధిర్య
స్యాస్యాత్సబహిర్జ్ఞః" எனகிறஸ்காநதவசனத்தால் சிவபெருமா
னிடததும, சிவாகமஙகளிலும, விபூதிருத்திராக்கதாரணமா
திசிவதருமஙகளிலும, சிவபெருமானால் ஸ்வீகரிககபபடுமநிர்
மாலியமாகிய கநதமாலியபாதோதக பிரசாதங்களிலும் எவ
னுடையபுததி விபரீததனதையடையுமோ, அவன்பதிதன் எ
னறு துணிவுபெறககூறுமாறறானும "శివనిందాపరో భూత్వా శివశా
స్త్రవినిందకః। తస్య లోకే నిష్కృతిర్దృష్టా శాస్త్రేష్వపి చాత్రిపికా" என்கிற சிவ
தாமோத்தர வசனததால் சிவநிந்தாபரனாயச சிவாகமங்களை
எவன்தூஷிபபானே அவனுககுச சாஸ்திரங்களில் பிராயசசி
ததமநிர்ணயிததுககூறவில்லை எனபதுகொணடு பிரமகததியா
தி மகாபாதகங்களசெயத துரோஜனனுககுச செயயப்படுமமர
ணாநதபிராயசசிததமே சிவநிநதகனுககுஞ செயயவுரிமையெ
னனுமுணமை வெளிபபடுமாற்றானும இப்பதிதர்களைசசைவா
களாவார் கனவினுஞ சிநதியாதொழிவாராக. "அரனைப்பழித
துத திரிபவரைப்பாராதே" எனறருளிய சநதானகுரவா வா
க்கியததானுமறிக.

ஸ்ரீமத் அபபதீக்ஷிதஸ்வாமிகள இவவுணமைகளையெல்லாமஒ-
ருங்குணர்ந்த வுத்தமபரிபாகவிசேஷத்தால் சைவாசாரங்கொ
ணடொழுகுமுணமைகண்டு அகோர சிவாசாரியசுவாமிகள்
அவர்க்குச் சிவதீக்ஷை செய்து சிவபூசை யெழுந்தருளப்பண
ணிககொடுததுத் தமது மாணாக்கரு ளொருவராகச்சேர்த்துக்
கொண்டனரொன்றும, தீக்ஷிதரவாகள் ஆசாரியாக்ஞாவழிததா
கவே "சிவார்க்கமணிதீபிகை,, என்னும்வியாக்கியை ஸ்ரீநீல

கணடபாஷ்யத்திற்குச்செய்தனமொன்றுமவழங்கிவரும சமசா மபிரதாயவுண்மையையினிது தெளிநதுய்வாராக. ஸ்ரீபாஷ்ய த்திற்குப் பிரம்ஹவித்யாத்வரர்முதலிய பூர்வாசாரியர்களால தர்பபணம், தாராவளி, ஸ்ரீகணடபாஷ்ய சமர்த்தநம என்கிற வியாக்கியைகளும செயயப் படடுளளனவாக வின்பரிபாகி ளகணுணாவாராக.

இந்த நியாயங்களால சங்கராசாரியாசெய்த பாஷியம சிவஞானிகளால் ஆதரிக்கற்பாலதன்றெனக ஆகவே, ஸ்ரீநீல கணடபாஷ்யமே உரிமையெனபது நாட்டபபட்டது

“ தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவா தமிழு முனி மொழியுங - கோவைத
திருவா சகமுந் திருமூலா சொலலும
ஒருவா சகமென் றுணா.”

என்றருளிய ஔவையாா திருவாக்கானும, முனிமொ ழியென்னும வியாசசூத்திரத துணைமைவெளிபபடட தாகை யால இதனை மாயாவாத முதலியனவாக மயங்கிக்கோடலும, சிவாகமங்கள அநாதரணியமெனறு பிதற்றுவதும நிரஸ்தமா யிற்றெனக.

இங்ஙனநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் சமயகுரவாநால் வர், பட்டினத்தடிகள முதலியவர்கள யாருமில்லாதவூரில அசுவமேதம்செய்தவாகளென்றும, எநத வைஷ்ணவாகளோ ட வதெதிர்த்துவாதித்துத தங்கள்மத தாபகஞ் செயததுணடா வென்றும் வினவிபமுதாா உணடிவெறுத்தல், உயிாக்கிதஞ் செயதல்முதலிய தவங்களைக்கைவிட்டுப பேருண்டி, பெருந் தூககம, கடுங்கோபம, வீணசண்டை முதலியவற்றையே த வமாயக்கொண்டொழுகும வைணவப்பேயகளுக்கே தன்வழி பிறன்வழிபாராது மேலவிழுந்து அறைச்சலுண்டுபோவது சு பாவமொழிய, வாய்மை, தவம, இரக்கமுதலிய அருட்செல வப்பேற்றினராகிய சிவஞானிகள் சமயிகளை யெதிரிட்டுவா திக்க வேண்டுபடாவொனக.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

“விரிவிலாவறிவினூர்கள் வேறொருசமயஞ்செய்தே
யெரிவினுற்சொன்னாரேனு மெம்பிராற்கேற்றதாகும்

பரிவிற்றபெரியோரோதலும் பெருவேளூரபநறிஞரை
மருவிநான்வாழத்தியுய்யும் வகையது நினைகின்றேனே,,

பட்டினத்தடிகள்

"ஒன்றென்றிருதெய்வமுண்டென் றிருவுயாசெலவமெலலா
மனறென்றிருபசிதோா முகம்பாா்நல்லறமுநட்பு
நன்றென்றிருநடுநீஙகாமலே நமககிட்டபடி
யென்றென்றிருமனமே யுனககேயுபதேசமிதே"

எனறற ரூடககதது வாககியங்களே சானறுமென்க

இவவுணமையநுபூதியுடையாா வைணவபபேயகளை யெதிாதது வாயவமபாடுகற கெங்ஙனமிசைவாா? ஆகவே, அகங்கரிதது மேலவநது விழுஞசமயபபேயகள அறைசச லுணடோடததிருவுள்ள மிசைவொனக இங்ஙனமாகவும, சமயகுரவா, படடினததடிகள, தாயுமானசுவாமிகள முத லிய சிவஞானசசெலவாபால எநதவைஷ்ணவாகளும வநத திலலையாமே' இவவவதாரமூாததிகள காலததில மறறை பபாழுகு சமயங்கள சூரியசநநிதிபபடட மினமினிபாமென வொளிமழுங்கிககிடககவும, சிவாநுபவசசெலவாகளாகிய எ மபெருமககளை யாவரொதிாககவலலாா? சைந பௌததாதிக ளாலேயே நசுககுணடுவைணவாதிசமயங்கள சொருபநாசம டைநதிருககவும, எநத வைஷ்ணவாகளோடாவ தெதிாததது ணடாவெனறு கேடபது எனனமடமை? அனறியும தங்கள மததாபகளுசெயத துணடாவெனறும புலமபினா மதததைத தாபிததலெனறுலெனனே? அலலாததைஆமெனறு சாதித துககூறுவது தாபிதமாகுமனறி உளளதை உளளது எனறு கூறுவதுதாபிதமாகாதெனக உளளது கெடுமாறுல அதனை மீணடுஞசாதிததலுககுத தாபிதமாமேயெனின, உளளதியா ணடுங்கெடாதாகவும,ஆணடுநதாபிதமமையாதெனக உளள து உளளதேயாகலின சித்தாநதமெனறமையும அஃதும அ நாதிசித்தமெனக

தாயுமானசுவாமிகள்.

"இயல்பென்றுந்திரியாமலியமமாதி
யெண்குணமுங்காட்டியன்பாலின்பமாகிப்
பயனருளப்பொருள்கள்பரிவாரமாகிப்
பண்புறவுசௌபானபட்சங்காட்டி
மயலறுமந்திரஞ்சிட்சைசோதிடாதி
மற்றங்கநூல்வணங்கமௌனமோலி
யயர்வறச்சென்னியில்வைத்துராஜாங்கத்தி
லமர்ந்ததுவைதிகசைவமழகிதந்தோ."

"அந்தோவீததிசயமிச்சமயம்போலின்
றறிஞரொலாநவெறியவணிமாவாதி
வந்தாடித்திரிபவர்கரும்பேசாமோனம
வைத்திருந்தமாதவாகருமறறுமுற்று
மிந்திராதிபோகநலமபெறறபோகரு
மிதுவன்றிததாயகம்வேறில்லையிலலை
சந்தானகற்பகம்போலருளைககாட்டத்
தககநெறியிநநெறியேநான்சநமார்க்கம"

எனறருளிய வுணமையால் அநாதிசித்த மாகியசற்சம யததிபலபு இனிது பெறப்படும இதனையறியாது பிதற்றுவ து முழுமூடததனமையென்க.

இங்ஙனமிற்க, திருமங்கை மன்னன ஞானசமபநதனை யெதிர்தது அவாகையில் தாங்கியிருநதவேலைபபறித்துககொ ணடதாய்சசிலமூடா பிதற்றுவர். நல்லழகிது. உமாதேவி யாாகொடுததருளிய திருமுலைப்பாலுணடு சமஸ்தவேதங்களை யும ஓதாதுணர்நத எங்கள சுவாமிகளை மறவா குலததுவந த திருமங்கைமன்னனெதிாததது நனறுநன்று. ஞாநசம்ப நதனை யெதிாத்தானெனவே, எதிாத்தவா அஞ்ஞானசம்பநத னென்பது தானேபோதரும். ஞானசம்பந்தனென்பது காரண ங்கருதியவழியானேவந்த அற்புதத்திருநாமமாகலினென்க. இ ங்ஙனமாகவும், மாலடியாராகிய திருமங்கைமனனர்க்கு அரு

ஞானசமபநதரென்னுந் திட்சாநாமம இப்பெருமபாதகர் இடடுத்தொலைக்க எத்தனைகாலம் தவஞ்செய்தனரோ அறிநதிலம.இதுநிற்க, எங்கள சுவாமிகளகரத்தில் 'வேலேது? அவாமாநமியங்களைக்கூறுந திருத்தொணடத்தொகை, நமபியாண்டாநம்பி திருவநதாதி, பெரியபுராணம, காஞசிமாநமியம, சீகாழிமாநமியம், ஆலாசியமாநமியம், உபமந்யுபக்தவிலாசம, அகஸ்தியபகதவிலாசம, சௌநதரியலஹரி, சிவரஹஸ்ய முதலிய பிரமாணங்களால் உணாததப்படாதவேலை. இப்பேதைகள கணடுபிடிததநது அருமை அருமை. அவர்பால் வேலைப்பிடுங்கிக்கொணட புதுமை முயறகொமபுபறித்துவநத மூடக்கதையி லெணணபபடுமென்க.ஆகவே,இததிருமங்கை மனனர் எங்கள சுவாமிகள் காலததவரல்லரென்றும, அவாவிஷயமாயப் பிதறறிவரும் பெருங்கேடானகதைகள்மேலோாகளால் பழிக்கபபடுமெனறும்நிசசயிககப்பட்டது புறசசமயம ஆறினு ளொன்றாகிய பாஞ்சராததிரமாாக்கம்பறறி யொழுகும வைணவப்பேய்களைசசிவஞானிகள பொருட் படுத்தாரொன்க. "மாலயனுயிந்திரனுய் வாழுவதாய்மாளுவதாஞ்-சாலமயல்பார்த்துத் தலையசைப்பர்." என்னும்உண்மை யநுபூதியுடையார் இபபேதைகளை யெதிரிடுவதெங்ஙனம?

இங்ஙனநிறக, இவாகளாழ்வாாகள சிவவாககியரைத்திருத்தியும, சிவனது நெருபபுக்கணணைப பங்கப்படுத்தியும, பாண்டியன் சபையில கிழியறுததும,மதுரைசசங்கபபுலவரைததாழத்தியும், சோழனைமுதலியவர்களைவெனறு வைஷ்ணவத்தை நாட்டியும, தங்களமத சித்தாநதஞ் செயதனாகளென்று இரண்டுசாமங் கூறுததாா. இவறறை முறையேவிவகரிக்குமிடத்துப் பரசிவனருளால் "சிவசிவ, என்றறறொடககதது மூலமநதிரததை யுச்சரிததுக்கொணடே அவதரிததவுண்மையால் "சிவவாககியா" என்று காரணங்கருதிய வழியானேவந்த அற்புதத்திருநாமங்கொண்டு மெய்ஞ்ஞானிகளெல்லாம அவ்வன்பரைத் துதிததிருப்பாராகவும, முழுமூடசிரோமணிகளாகிய இப்பேதைகள மாறுகப் புலமபுவதுகொணடு எமக்

கொருதாழ்வுமின்றென்க, "கண்டதுபொய்யென்றகண்டாகாரசி வமெய்யெனவே-விண்டசிவவாக்கியர்தான் மேவுநாளெந்நாளோ" என்றருளிய தாயுமானசுவாமிகள திருவாக்கேசான்றுமென்க.

சிவவாக்கியம்.

"குண்டலங்கள்பூண்டுநீர்குளங்கடோறுமூழ்குவீர்
மண்டுகங்கள்போலநீர்மனத்துமாசறுக்கிலீர்
மண்டைடயேந்துகையரைமனத்திருத்தவல்லிரேற்
பண்டைமாலயன்றொழப்பணிந்துவாழலாகுமே,,

என்று உண்மையுணாததும எமது சுவாமிகள் வேறுச மயததைஅடைநதாரொன்னும் பித்துரையை யாவரங்கீகரிப்பா ர்? இதனைவிரித்தெழுத வெமக்குடன்பாடில்லையாகலின இவ வளவில்விட்டனம.

இதுநிற்க, ஓராழ்வார் சிவனது நெருப்புககண்ணைப்பங் கப்படுததினரென்றார். அதனை விசாரிக்குமிடத்து அவ்வாழ்வா ா தனது காலிலிருநத கணணால் சிவனைவென்றானென்று அவ ாகளசுவடியில்எழுதியிருக்கின்றது. அவ்வாழவார்க்குக் காலி லே கண்வந்ததெப்படி? காலிலே கண்ணொன்றுபெற்றவராக வும, சூத்திலே வாயொன்றுடையவராவர்போலும. சமஸ்தா ன்மாக்களும் நெற்றியிலே கண்படைத்தவராகவும, அவ்வாழ வார் காலிலேகண்பெற்றது கலியின்புதுமையென்க. உத்த மாங்கமல்லாவிடததுக கண்பெற்றதனால இந்திரனைப்போல் சாபத்தால் விகாரப்பட்டவரொன்றமையும. இவ்வவலட்சண முடையாா சிவனை வென்றானென்பது முழு மூடக்கதையா மென்க. " ఋాలవిన్యాలం గీనలలాటజేన। సర్వంజగద్భస్మసాత్కృతోశ్రుత శ్చన్న శ్లోపుషపశ్యరతు। కేనంస్వత్రం త్రమఃక్రష్టటేశరోశ,, என்றுபைப்பலாத த்திற்கூறியவாறு சமஸ்தாணட சராசரங்களையும் நெற்றிக்க ண்யொறியொன்றினால் சுட்டெரிக்கவல்லவராகிய பரசிவப் பிரபுவை வினைவயப்பட்டுக் கிருமிகீடங்களாய்ப் பிறந்திறந் துழலும் மோரோழை வெல்லுமென்பது வேதமிருந்தவூரில் கு டியிருந்தறியாத விழலர் கூற்றுமென்க.

இதுநிற்க, ஓராழுவார் பாண்டியன்சபையில் கிழியறுத்தாரொன்றுரா. அவர்கிழியறுத்தபுதுமை யிங்கேகிழியுண்டென்க. எங்ஙனமெனின, அவரைக் கிழியறுக்கும்படி எதிரிட்டு வாதித்த சமயிகளொருவருமில்லையாகவும, எங்களாழ்வார் கிழியறுத்தாரொன்பது யாரைநோக்கி?

ஓரரசன் தனது அற்பபரிபாகததளவாய விருமபிபதற்கேறபசசென்று அவனைலகட்டிவைததிருநத கிழியையறுதத கறபனைகதையை அவாகளசுவடிகளாலேயே அறியக்கூடுமாகவும், அதனால சிவோதகாஷந தாழுநகுமெனபது என்ன அபிபாயமை? உளளபடியே அவாபரத்துவஸ்தாபனஞ் செயதிருபபாராயின, எங்கள-சொககலிங்கமூாத்தி அமமதுரையில் இன்னுமெழுநதருளியிருக்கவா? அன்றே வேரைக்கெல்லி வெளிவிட்டிருககமாட்டாாகளா? ஒனறுமில்லாதகாலததிலேயே அவாகட் கொவ்வோாகாலத துணடாயிருநத அதிகாரத்தினால எமது அருடபெருஞசெல்வமாகிய முருகக்கடவுள வரைப்பாகியதிருவேங்கடம், சோலைமலைமுதலிய தலங்களையெலலாம புரட்டி அவநெறியிற் புலம்பித்திரியுமபேதைகளை தமபால் ஏதாவது உண்மைகண்டிருப்பாாகளாயின சுமமாவிருப்பார்களா? இதனால அநாதிதொட்டு இதுகாறுஞ சிவப்பிரகாசங்கமழநதுகொணடினிது விளங்கும அமமதுரையில் வைஷ்ணவமோாகாலத்தில் ஓங்கியதெனனும ஓநதித்தலை யெடுப்பு நசுக்கபபட்டதென்க.

இதுநிற்க, ஓராழுவாா தமது பாசுரங்களால்சங்கத்தாரைக்கீழ்ப்படுத்தினரொன்றுர். இது நுழைந்தான் கீழ்நுழைந்தகதையாமென்க சிவாநுக்ரைகொணடு திருவள்ளுவர்-ஔவை - இடைக்காடராகிய இவாகடாமே சங்கததாரைவென்று அருட்பிரகாசமபூண் டுலகியமாங்கியம் எசசமயிகளுங் கூறுகிற்கவும, யாருமில்லாதவூரொன்று கருதி அசுவமேதஞ்செயயவந்தனர்போலும். ''பொய்யடிமையில்லாத புலவர்க்குமடியேன்'' என்று திருததொண்டத்தொகையில் எடுததுக்கூறப்

பெற்ற பெருஞ்செல்வாகளை இவர்களாழவார்வென்றது இராமனை யிராவணனவெனறதுபோலு மென்க.

இதுபிறக ஓராழவார சோழனையெதிரததுச சைவத்தைவெளாருரொன்ரு இதனை விசாரிககுமிடததுச சோழராசன "ஶிவாத்பரதரஂநாஸ்தி" எனறு எல்லாரிடததுங் கையொபபமவாங்கி வருங்காலததில் நாலூரானகண்டு எமபெருமானா கையொபபமிட்டாலனறோ பிரயோசனமுணடாவது? மறறவர்களெழுதினால எனனபயன்? என்று சொன்னதாகவும, அதுகேட்டஅரசன் உடையவரை அழைததுவருமபடிச் சிலரையனுப்பினதாகவும, கூரததாழவான அரசன் வஞசகனென்றறிந்து தேவரீரெழுந்தருளுவது யுகதமனறு, அடியேனபோய வருகிறேனெனறு உடையவருடைய திரிதணடகாஷாயாதிகளைத தரிததுககொணடு பெரியநமபிமுதலியவாகளோடு இராஜசபைககுப போனாரென்றும, பினபு உடையவாசகோதரிகளின் புததிராகளாகிய முதலியாணடான-நடாதூராழவான முதலியவர்கள தேவரீரிங்கிருககவொண்ணாதெனறு உடையவருககு வெளளைசாததி மேனாடடுக்கெழுநதருளப பணணிககொணடு போனாகளென்றும, முனசென்றகூரத்தாழவான் சோழராஜன்சபையில வித்துவானகள சொன்னகட்சிகளுக்கு உததரஞசொல்லிக கணடிததுவிட்டாராயினும, அரசன் பலாத்காரமாய "ஶிவாத்பரதரஂநாஸ்தி" என்று கையொப்பமவைககச்சொல்லி நிர்ப்பநதிததுதன்மேல் "த்ரோணமஸ்தி தத:பரம" எனறு கையொபபமிட்டாரெனறும, அதனால் அரசன் குபிதனாய் அவருக்கும் பெரியநமபிகளுக்கும நேத்திரோத்பாடநம பணணுவிததானென்றும், பெரியநமபிகள்திருநாட்டுக் கெழுந்தருளினாரென்றும, ஆழ்வார் நேத்திரமுள்ளவர்போலவே கோயிலில் எழுநதருளியிருநதாரெனறும், இவைகளை யெல்லாம் உடையவரறிநது மிகவுங் கிலேசிததுக் கூரத்தாழவானிருக்கப பெற்றோமேயெனறு தேறிய பெரியநம்பிக்கு ஸ்ரீசூர்ண பரிபாலநஞ்செயது முடித்தாரென்றும் அவர்கள்சுவடியினால் தெளிவுபெறவிளங்கும.

இதனைவிவகரிக்குமிடத்து, உடையவரை அழைத்தபோது கூரத்தாழ்வான சென்றதனால் உடையவரினும இவர்க்காதிக்கம அதிகரிக்கின்றது. அரசனையெதிர்ப்பது சொற்பகாரியமாகையால் ஆசிரியர்வேண்டுவதில்லையெனின், அவர்பூணடிருந்த காஷாய திரிதண்டங்களைத்தாங்கிச்சென்றதெனனை? பொய்ம்வேடங்கொண்டு சென்றதனால் தாமே அவ்வுடையவரென்று அரசனை வஞ்சிக்கப்புகுந்தாரென்பது தானேபோதரும். இங்ஙனமாகவும், அரசனைவஞ்சகனென்றது பெரும பாவமெனக. ஆசாரிய பக்தியினால அவரைநிறுத்திவிட்டுத தாமபோயினரெனின, அரசனது ஆணைக்கு ஆசிரியரஞ்சினரென்பது சொல்லாமேயமையும். ஆசாரியருடைய மானததையும பிராணததையுங்காப்பது விரதமாய்ச்சென்ற சிஷ்யர்களை அரசனுக்குக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டு ஓடிப்போயொளித்திருந்த ஆசாரியவைபவம நன்றுநன்று. காஷாயாதிசிந்நங்களின்றி வெள்ளுடைதாங்கிச்சென்றதனால வாரணடுக்கொளித்தவைபவஞ் சொல்லவேண்டி வருகிறது. அரசனுக்குப்பயந்தோடிப் பதுங்கியிருந்த இவ்வடிகூரா பன்னீராயிரஞ்சமணர்களோடு வாதித்து அவர்களைக்காண ஆயிரம்பணாமுடிகளுள்ள ஆதிசேடனாக எழுந்தருளியிருந்தாரென்றும இரண்டுமுழுநீளம எழுதிவைத்திருக்கின்றது ஸ்ரீஞானசம்பந்தமூர்த்திகள் சமணபௌத்தாதிகளைவென்று எண்ணாயிரம்பேரைக்கழுவேற்றிச் சைவப்பிரசாரஞ் செய்தனர் என்று ஸ்காந்தாதிப்பிரமாணங்களிற்கூறு முண்மையில அசூயைகொண்டு கைகொண்டது, மனமபோனது, காயிதஞ்சென்றது, என்று நாலாயிரங்கூட்டச் சேர்த்துப் பன்னீராயிரஞ்சமணர்களை எங்கள் ஆழ்வார்வென்றொன் றெழுதிக்கொண்டது கற்பனைவயபதததென்று மேதாவியர் சிந்தியாமற்போகார். சமணபௌத்தாதிகளால் தேயப்புண்டு சொரூபநாசமாகிக்கிடந்த இவர்களசமயம சைவத்தை அதிக்கிரமித்ததென்பது வீணவழக்கெனக. அரசனைமாறுவேடத்தால் வஞ்சிக்கச்சென்ற கூரத்தாழ்வான் கண்ணிழந்தபுதுமை காணப்பட்டது. உடன்சென்ற பெரியநம்பி பெரிய

வாளிடஞ்சேர்ந்தனன். ஆச்சரியம் ஆச்சரியம்;; இங்ஙனமிற்க. "ஶிவாத்பரதரம் நாஸ்தி" என்று அரசன் கையொப்பம்வைக்கச் சொன்னகாலத்தில் சிவம் என்பது குறுணியென்று பொருள் கொண்டு குறுணிக்குமேல் பதக்கு பரமாகையால் "த்ரோண மஸ்தி ததஃபரம்" என்று விபரீதங்கொண்டெழுதின வர்க்குக் குறுணிக்குப்பொருள் சிவம் என்று வந்ததுபோல் பதக்குக்குப் பொருள் விஷ்ணுவென்று வந்திருக்கவேண்டுமே? த்ரோண மென்பது விஷ்ணுவை விளக்காதாகவும், அத்த்ரோணத்தை பரங்கூறியதென்னமடமை? த்ரோணமே பரம்பொருளாகக்கொண்டவர்போலும் பதக்குக்குமேலே முக்குறுணி தூணிமுதலியவைகள் பரமாகுமே! அவைகட்கென்செயவல்லார்? இதுநிற்க, இராமாநுஜாசாரியர் தப்பிப்போய்விட்டது நலலகாலம். அரசன்கையில் அவர் அகப்பட்டிருப்பாராயின் சிஷ்யர்கள்பெற்றபேறு தாமும்பெறுவதிற் சந்தேகமிராது. பின் விளைவுபாஞ்சராத்திரம் பரவி அப்பாழுஞ்சமயப்படுகுழியில் புன்மக்கள் வீழ்ந்தழியவரும் வினையிருப்பதால் சிஷ்யர்களுக்கு அரசனாலகிடைத்த சித்திமுத்திகள் தமக்குக்கிட்டாமற் போயிற்றென்க. இதனால் இவவற்பாதிகாரிகள் சைவத்தை வென்றோனென்பது பாழாகிவிட்டதென்க

இனிச் சோழவிஜயத்தில், குலோத்துங்க சோழமஹாராஜன் திக்விஜயங்கொண் டெழுந்தருளி எல்லாமதங்களையும் வென்று "ஶிவாத்பரதரம் நாஸ்தி" என்று கையொப்பம் வாங்கிக்கொண்டு வருகையில் இராமாநுஜாசாரியரென்பவர் அதிபிரபலியராய் வைஷ்ணவமத சித்தாந்தஞ் செய்துவருகின்றாரென்று கேள்வியுற்று அவரை அழைத்துவரும்படிச் சிலரையனுப்புதலும், அவர் அரசனுடையபோராற்றலைக் கேள்வியினாலுணர்ந்து ஒருவரோடுஞ் சொல்லாமல் தமது எதிவேஷத்தைமாற்றி வெள்ளுடைதாங்கி யிடம்பெயர்ந்தோடிப்போய் விட்டனரென்றும், எஞ்சிநின்றவர்களில் கூரத்தாழுவான் உடையவராகவும், பெரியநம்பி கூரத்தாழ்வானாகவும், பொய் வேடந்தாங்கிக்கொண்டு இராஜசபைக்குப் போனகாலத்தில் சதுர்வேதபாரகராகிய பிராமணோத்தமர்களும் திருநெறித் த

மிழ்வேத முணர்ந்த சிவனடியார்களுமபுடைசூழ இனிது வீற்றிருக்கும் அரசனுடைய அருட்கோலப்பொலிவைக்கண்டு நெஞ்சுலாந்து, முகமபுலாந்து, நடுங்கிநிற்கையில் அரசன் அவர்களைநோக்கி ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்இருப்புப்படியேறிச்சாதித்த கட்சிகளைச்சொல்லிவாதித்தகாலையிலொன்றுஞ்சொல்லவகையறியாது மயங்கவும், அரசன புன்னகைகொண்டு ஆயின், உங்களுடைய அபிமதமெனனையென்று கேட்டகாலத்தில் அவ்விருவரும் பயந்தவர்களாய் நடித்து உமது கருத்தினபடிக் கையொப்பமவைக்க இசைந்தோமென்றுகூறி, அரசனால்கொடுக்கப்பெற்ற அத்திருமுகத்தைவாங்கி "ద్రోణమస్తి తతఃపరం" என்று விபரீதங்கொண டெழுதினாகளென்றும, அதன்மேலஅரசன்கோபித்து "శివనిందాకరం దృష్ట్వా ఘాతయేదథవా శపేత్, స్థానంవా తత్పరిత్యజ్య గచ్ఛేద్యద్యక్షమోభవేత్" என்னும பிரமாணப்படி இப்பதிதாகளைக்கொன்றுவிடுங்கோளென்றுகொலைஞரை யழைத்து ஆக்ஞைவிதித்தனனென்றும, கூரத்தாழவானபயந்து அரசனே! எங்களை நிரபராதியாகக் கொள்ளும நான் எதிராஜனல்லன். இவா கூரததாழவாரல்லர். எமமுடைய ஆசிரியராகிய உடையவா உமது பேராற்றலுக்கஞ்சி ஓடிப்போயவிட்டபடியால் அவாமாநத்தைக் காப்பாறறும்படி நாங்களவந்தோம. எங்களைக காப்பாற்றுமெனறு கெஞ்சிக்கேட்கவும, அரசன் இரக்கமுற்று உங்களைக்கொல்ல ஒருவாறு இசைவில்லையாயினும, நீங்கள சிவநிந்தகாகளாயிருப்பதுபற்றி ஒருவித சிட்சைக்குரியவாகளாவீாகளென்று கூறிக் கொலையாளிகளைநோககி இவாகள கண்களைப்பிடுங்கிக் காட்டில்விட்டு வாருங்கோளெனறுவிதித்து அவ்வாறே நடத்தினனென்றும முறைபேசுகூறி, எலலாமதங்களையும்வென்று திருநீற்றுசசெலவததை யுலகமெங்குமபரவசசெய்த காரணம்பற்றி அவ்வரசபபிரபுவைத திருநீற்றுச சோழமகாராஜனென்றும் புகழந்து கூறுமாக.

இவ்வுணமையை மறைதது வேறுவிதமாய் இவர்கள கூறினுங் கூரததாழவான்கண்ணிழநததும, இவர்க்காசிரியரா

கிய உடையவா காஷாயமிழந்ததும் பிசகாது கூறினராகலி ன் இதனுண்மை இவ்வாறுமெனபது விவேகிகளறியாமல போகார. அவவாழவாாகள உசசவததில வெள்ளைசசாதது என்று நடந்துவருவதே அதறகுச சான்றுமெனக இதனைச சிலா கூரததாழவான அரசனைபபாாததகண்களால ஆசிரிய னைப பாாககககூடாதென்று காபபூரக்கட்டியைக கணகளி லொற்றிக்கொணடதால் கணகளவிநதனவெனறும, சிலா ஆழவாாதாமே கண்களைக கையால தோணடியெடுதது அா சனமேலெறிதலும, அதனால அரசனுககுச சிலதீங்குகளவி ளைநதனவெனறும, சிலா ஆழவாாகளுடையகணகளை அரச னே களைநதுவிட்டனனெனறும, ஒனறுககொனறுமாறுக ஒ ருவாசொனனபடி யொருவாசொலலாமல குழறுபடையெ னபது தோனறபபிதறறுகினறனா அனறியும் சோழமகா ராஜனைக கூரத்தாழவான்வாதிதது வென்றதாகவும சில பொயயுரைகளைநிறைநதுக "கூரேசவிஜயம" எனறொருநூ லையுஙகற்பிதது வெளியாககியிருககின்றனா. இநதபபுரட்டெ லலாம இனி பசசிடடு வெளியாககபபடும சோழவிஜயததால தொலையுமெனக. இதனால சோழனை யிவாகளாழவார்கள வென்ற பொயசசுதைத வெட்டவெளியாயவிட்டதாகையால் பினவிஷயஙகளை விசாரிபபோம.

அரசனால் சிட்சிககபபட்ட இருவருள பெரியநமபியெ னபவா உடனே யிறநதுவிட்டதால கூரததாழவான் திகில டைநது சிறகொடிநதபட்சிபோல சித்தபபிரமங்கொண்டு தி ரிநதுகொணடிருககையில சிஷ்யாகளைக் காட்டிக்கொடுதது விட் டோட்டமபிடிநத பரமாசாரியமூாத்திகளாகிய உடைய வாநடநத விருததாநதங்களையெலலாங கேளவியுறறு இனி யெனனசெய்வதெனறு ஆலோசிததுத தமமவாகளையனுபபி க கூரததாழவானை யழைப்பிததுககொணடு பாணடவாகள அஞ்ஞாதவாசஞசெயததுபோல ஒருவருந தாங்க ளின்னாரெ னறறியாதபடி வஞ்சவேடங்கொணடு மறைநதிருந்து காலங் கழிததுககொணடுவருகையில், இவாகளுழிருநதபடிச சில

காலத்தில சோழமகாராஜன விதேகமடையவுங்கேளவியுற்று, அதிகசந்தோஷத்தையடைநது நமமுடையதவம பலிததனென்று நல்லநாளகொணடு அவிழததெறிநத காஷாயத்தையாதரவாபுடுதது வெளியேபுறபபட்டு மூடசனங்களாகிய ஒட்டா உபபரவாகளையும, சிலவடமாளையும பிடிததுச சூடுபோட்டு அப்பிரமாணிய சிததமான பட்டைநாமங்களைசசாததிதது ராசாஙகிலேயில வேதசிவாகமவிருததமாய ஒழுகிக காலங கடததிக்கொணடுவருநதையில' சோழமகாராஜனுடைய திருககூட்டத்தவாகளால பலமுறை யபஜப்பட்டு அவமானமடைநதவாகளாயினும "பாபககலிகாலபபணபாளை" என்றருளிய இரட்டைப்பா தேபவவாககின்படி மநதமதிகளுககுத் தாபபோதங்களைச் செயதுகொணடு ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசாரியசுவாமிகள் செயதருளிய ஸ்ரீபாஷயத்தை அபபியசிதது அதனை நமது இஷடபபடி மனமபோனபடிக கெலலாம பொருளசொணடு விசிட்டாதவைத பாஷயம எனறுமபெயரால வேறொன்று புதுககிய பாஞசராத்திரபபதிததழியில புனமதசசளையீழந்த வேதசிவாகமஙகளுடைய உணமைகெடடு மறைந்தொழுமபடிச் செய்து கொணடிருநத ததிநதனாகளென்றும, சொழவிஜயத்தால உணமையினிது விளஙகுமாகையால அப்ரமாணங்கள பதநத [illegible]வாராக

இதுகாறுங்கூறிவந்த பிரமாணங்களால இவாகளபோபா முனோரகள சைவசமயத்தை[illegible] வீணவாதமகிரஸமாகிவிட்டதாகையால சிவனடியாரகளாலிவாகள் பூர்வாசாரியாகள பங்கபபட்ட விருததாநதஙகளை பொருவாறு சுருககிக் காட்டுவாம

கஞ்சனூரிலே, மதுசூதனாசாரியெனனும பேருடைய பாஞ்சராததிரியொருததன சிவநிநதகருப அனேகனாத தனது தாபபோததுககுளளாககிக் கெடுததுககொணடுவருகையில் அவனுககு ஒருபுததிரா அவதரிததுச சிவநேசநதோடுவளாநது வருமஅதிசயததைப பாஞசராததிரியுணாநது உளளமவருநதியொருவாறு தெளிநது அபபிளளைக்குச

சுதரிசனாசாரியென்னும் பெயர்பூண்டு பாஞ்சராத்திர காமங்களைச் செய்யத்தொடங்குகையில் அவர் தந்தையைநோக்கி உம்மால்தரப்பெற்ற இச்சிறுதெய்வப்பேரும், உம்மால் செய்விக்கப்படும் அவைதிககருமங்களும், எமக் குடன்பாடில்லையென்று மறுத்துரைத்துச்சிவபிரானருளிய வேதசிவாகமங்களிரண்டுமே முக்கியப் பிரமாணங்களென்றும், அவற்றால் துணிந்து கூறப்படும் உண்மைப்பொருளாயுள்ளவர் பரமபதியாகிய சிவபெருமானேயென்றும், அவரையடைதற்கு சன்மார்க்கம் சைவமார்க்கமேயென்றும், அச்சமயத்தாற் பெறப்படுஞ்சிவதீக்ஷைமுதலியனவே முத்திசாதனமென்றும், இவ்வுண்மைமுத்தியடைபவர்கள் சிவனடியார்களேயென்றும், இதுவேயெனதுடையநிச்சயமென்று துணிந்துகூறிச் சர்வமங்களகுணாகரனாய்விளங்கும் ஹரனென்னும் திவ்வியநாமத்தினையுடைய சிவபெருமானுக்கு நானந்தமாகிவிட்டேனாகையால் என்னையினி ஹரதத்தனென் றுணரக்கடவாயென றுரைத்தருளி விபூதியுருத்திராக்கமாதிசைவ முத்திரைகளைத்தாங்கிக்கொண்டுசிவநேசர்திருவடிகளை ஆசிரயித்துச்சைவமார்க்கபிரசாரஞ்செய்துகொண்டுவருகையில் பாஞ்சராத்திரி அருளைப்பிரதிகரித்தவனாய்ஹரதத்தரைப் பற்றுச் சிலவேதவாக்கியங்களைக்கூறிநாராயணனே பரம்பொருளென்று உபதேசிக்கப்புகுந்தகாலத்து அவன்சொன்ன வாக்கியங்களெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக்கண்டித்துப் பூர்வபக்ஷஞ்செய்து மேல சித்தாந்தவாக்கியங்களால் உண்மையைத் தெளிவுபெறக்கூறிச் சர்வசன பிரசித்திபாய அரசன்முதலியவர்களறிய அக்னிசமஸ்காரப்பட்ட இருப்புப்படிகளின்மேலிரு " గాయత్రీవల్లభత్వాద్ధరధతనయస్థాపితా నాదిత్వాచ్చాంకేః కైలాసయాంతా) ప్రతమాదితయాభీష్టసంతానదానాత్। శ్రేణస్వైనసాకందశశతకః త్రైవిణ్వస్థానాపూజితత్వా। తత్రైచక్రప్రదానాదపి

చపశుపతిస్సర్వదేవప్రశ్రష్ఠ॥ శంచశాధ్యంసకత్వాద్ధరశకబళనాత్ాం గర్వాప హత్వా। ద్వైతేయానాసభూతప్రపురవిదళనాద్దక్షయ జ్ఞజయాత్వాత్।పాఠ

స్వాస్త్రదానాన్నరహరివిజయాన్మాధవే స్త్రీశరీరే।శాస్తృస్సంపాదకత్వాదపిచప
శుపతిస్సర్వదేవప్రకృష్టః॥ భూమౌలోకైరనేకైస్సతతవిరచితారాధనత్వాదమీ
షాం।మహైశ్వర్యప్రదానాద్దశవిధవపుషావిష్ణునాపూజితత్వాత్।హంసక్రోడాంగ
ధారిద్రుహిణమురహరాన్విష్టశీర్షాంఘ్రికత్వా।ద్దానాత్ర్యష్టానముక్త్యోరపిచ
పశుపతిస్సర్వదేవప్రకృష్టః॥వారాణస్యాంచపారాశరనియమభుజస్తంభనాత్ప్రా
కృతాణాం।ప్రధ్వంసేకేశవేనాశ్రితవృషవపుషాధారితత్వాద్రథత్వాత్।అస్త్రోక్తై
ర్బాణంహ్మాశీషైరనిశగళగతాలంకృతాభూషితత్వాత్।జన్మధ్వంసాద్యభావాద
పిచపశుపతిస్సర్వదేవప్రకృష్టః॥" எனகிற சுலோகங்களைக்கூறி ஒவ்வொருபடியிலிருந்துகொண்டு ஒவ்வொருவிஷயமாகவாதித்து ஒருவருந் தம்மெதிர்நின்று வாய்திறப்பதற்கிடமில்லாமல் எல்லாரையும்வென்று அன்றபரிசத்தால் செந்நிறந்தோய்ந்துவிளங்கும் அப்படிகளினுச்சியிலிருந்துகொண்டு "ஹரத்தஸஹஸ்ரம்" என்னுங் கிரந்தமொன்றியற்றி ஆயிரங்கடிகளால் தமது சித்தாந்தத்தைநாட்டித் தந்தையுட்பட எல்லாரையுந்திருத்தி யாவர்க்குஞ் சிவதீக்ஷைசெய்து சமாகத்திலுபவித்தபிரபாவம் ஸ்ரீமத் அப்பயதீக்ஷிதஸ்வாமிகளருளிய "ஹரதத்தமாகாத்மியம்" என்னுங் கிரந்தத்தால் இனிது பெறப்படும். இவரைத் திருநந்திதேவர் அவதாரமென்று சிவரஹஸ்யமாதிகிரந்தங்கள்கூறும். இவரால்செய்யப்பட்ட நூல்கள் சதுர்வேதசாரம், தத்வநிரூபணம், ஹரிஹரதாரதம்யம், ஸ்ரீகண்டபாஷ்யசமர்த்தனம், உஜ்வலம் எனகிற ஆபஸ்தம்ப சூத்திரபாஷ்யம், ஞானரத்னாகரம், சிவாதிக்யசிகாமணி, பக்தாதிக்யசிகாமணி, சைவாகமபூஷணம், விபூதிபஞ்சகம், ருத்ராட்சபஞ்சகம் முதலியனவாம். இவரை நூல்களில் சுதரிசனாசாரியென்றும், ஹரதத்தாசாரியென்றும் மேலோர்கள் கூறுகின்றனர். இவர் இருப்புப்படிமேலேறிக்கூறிய சுலோகப்பட்டித் திருவாவடுதுறையாதீனத்துச் சிவஞானசுவாமிகள்மொழிபெயர்த்தருளிய உண்மைவாக்கியம்வருமாறு.

"உயர்காயத்திரிக் குரியபொருளாகலிற், றசரதன்மதலை தாபித்தேத்த

[illegible], [illegible]னன்கயிலையினணணிநின்றிரப்பப், புகழச்சியினமைந்த ம
[illegible]டபெறுதலிற, றஞ்துவிழியுடனொராயிரங்கமலப், புதுமலாகொ
ணடரி பூசனையாறறலி,னுங்கவறமொங்கி யாழியீந்தருடலி,னைங்கணை
[illegible]ழிவனையழலவிருா தாககலி, னைபபருஙகடுவிட மமுதுசெயதி
[illegible] றெனறினைசநதலைவனைச செகுரதுயிாபருகலி, னவுணாமுப
[illegible] மறியவிலவாஙகலிற, றககன்வெளவி நகாததருளசெய்தலிற, [illegible]
[illegible] நாயாறணககரு தனபடைவழஙகலின, மாநுடமடஙகலை வலிதப
[illegible]கோறலின், மாபோமசடு உவாியசாலைத,தடமுலைதினை நதுச சா
[illegible]தணை நதருதலி, [illegible]புகடலவணாபி ருன்றேரனேக, ரன்புமிகுா
ரு[illegible]னையாறலி, ருணகிரசெலவமு மாஙகவாசகருடலி,[illegible]யிருபி
[illegible]மரியருசசிதலி, னிருபருமனமு மேனமுமாசி, யடிமு
[illegible]டவழாபிழமபாகலி[illegible], பிறபபிறபபாசி யுயிாகருணமினமைய
[illegible]ககைகுழநகிட நகாசிமாலவளைபபி பொயபுகவியாசனை
[illegible] நிதலின, முபபாமியபடு தி முருநதபபுததேன மாலவிடையா
நாலமொடுசாஙகலி. னயனசிரமாலை யளவிலவணிதலின, ஞான
[illegible]டுமபேணின [illegible], [illegible]பெயாிய [illegible]முசாசடவு
[illegible]ளைய [illegible]முயா [illegible] தெரிசவயபடனாநகே
[illegible]னாலுந் திருவாாகள உணாநதுயபபபெறுவாராக

இனிச [illegible]ஞசி[illegible] [illegible]யனாடிப [illegible]
[illegible]பொருந்தன ஸ்ரீப[illegible] அபபகூிர ஸவாமிகா
[illegible] அநபை பககா[illegible] அவ[illegible] [illegible]
[illegible]வைல[illegible]ன்று அசெ[illegible]ந்து அவ பா[illegible]
[illegible]புடைய சிவன விடபு[illegible]ருளியது சததியமாயின
[illegible]டந மிவவிடததை நீருணடு சுகிததிருமபாா[illegible]
[illegible]கூறுதலும அதறகுத தீக்ஷிதஸவாமிக ளிசைந்து
அபபாசனால கொடுககபபட்ட விஷகலநத பாலையுணடு
[illegible]நதசமயேனு மதனுலவருநதாது சிவததவவிவேகம்மென
னும கிரநதமொன றபபோதே யியறறி சாவ ஜனபபிரசித
தியாப அரசனமுதலியவாகளனைவருமபடிப பிரசஙகிததனரென
றும அதனைமறுததுக்கூறவகையிலலாமல பேயபோலவிழி
ததந தாததாசாரியினுடைய தீயசெயகைகளையும விசார

லோபத்தையும் அறிந்த அரசன் சிவஞானச்செல்வராகிய தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை யடைந்து ஆசாரிய மரியாதைகொண்டு தனனுடைய தவம பலிததுக கைவந்தது போலும் மகிழ்ந்து பேரன்புடையவனாய் ஒழுகிவருங்காலத்தில தாததாசாரி அதிகமாச்சரியங்கொண்டு அரசனிடத்திற்சென்று என்னுடைய சிஷ்யனாகிய நீ என விரோதியை யபிமானிப்பது யுகதமன்று எனக கூறித் தீக்ஷிதரோடுவாதித்து அவர் செய்த கிரந்தங்களையெல்லாங் கண்டித்து வைஷ்ணவ ஸ்தாபனத்தை நாட்டப்போகின்றேனாகையால இப்பெருவிஷயத்தை நீ முன்னின்று முடிக்கவேண்டு மென்று சொல்லவும், அரசன உள்ளம்புழுங்கித் தீக்ஷிதஸ்வாமிகள விஷயத்தில அவ்வாறு நடத்தத் தனக் கிசைவில்லையாயினும், தாததாசாரி தனனுடைய ஆசாரியனென்னும் விசுவாசம பாராட்டி அவனை மறுக்கக்கூடாதவனாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளையடைந்து வந்தனமபுரிந்து விஷயம இன்னதென்று அறிவிக்கவும், சுவாமிகள சந்தோஷித்து அரசனைநோக்கி இந்தவாதமுடிவில தோலவிவெற்றிகளை நிச்சயித்துக்கூறுதற்கு மத்தியஸ்தாவேண்டுமாகையால யாரையாவது சிந்தப்படுத்து மென்று திருவுளமபற்றுதலும், அரசன வியாசபட்டா, பராசரபட்டா என்னும பேரையுடைய மத்துவாசாரியர்களையும், இன்னும் அநேக மதவாதிகளையும் வரவழைத்து அவர்களில் மத்துவாசாரியர்களாகிய இருவரையும் மத்தியஸ்தராக நியமித்து வாதாரமபமாகி நடந்துவருகையில தாததாசாரியினனிடைந்து கட்சிகளசொல்லவகையறியாமல குவாதஞ்செய்யத்தொடங்கவும், மத்தியஸ்தராயிருந்தவர்களில வியாசபட்டரென்பவா எழுந்துநின்று தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை நமஸ்கரித்துக் கொண்டு "సంచారితే శివమతే ప్పయదీక్షితేన దోర్దండాహతమతం సుతరాంనిరస్తం। స్యంగత్వమద్రిషువ్యపేషుచత్తమ్ముద్రా హారిద్రచూర్ణమ బలాతీచ సంఛేత్తు॥" எனகிற சுலோகத்தைக்கூறிச் சைவாசாரியராகிய அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகளா செய்துவரும சைவப பிரசாரத

நால் வைஷ்ணவமதம் பாழாகிவிட்டதென்றும், அது பாழா கிவிடவும், அம்மதசின்னங்களி லொன்றாகிய ஊர்த்துவபுண் டரரேகைகளாகிய சிருங்கங்கள் பாவத்சிகரங்களையடைந்தன வென்றும், தப்தமுத்திரைகளாகிய சங்குசக்கரமுத்திரைகள் எருதுகளுக்காயவிட்டனவென்றும், ஸ்ரீசூர்ணமென்கிற மஞ்ச ட்பொடி ஸ்ரீகளுடைய குசமண்டலத்திற் சேர்ந்துவிட்டதெ ன்றும் எடுத்துப் பிரசங்கித்து அஞ்சலிபத்தராய் நிற்கை யில் பராசரபட்டர் என்பவர் கொஞ்சம்வருந்தி மத்தியஸ்த மாகவந்த நம்மில்வியாசபட்டர் சைவராய்விட்டனரேயென்று சகிக்கமாட்டாமல் தாமெழுந்து தீக்ஷிதரோடு அனேகவிதமா யவாதிக்கத்தொடங்கி ஏழுநாள்பரியந்தம் வாதித்துந்தீக்ஷிதரி னிவாங்காமல்வாதித்துவருந்திறத்தையும்,அத்தெய்வசபையி லவிளங்கிவருமுண்மையையுங்கண்டுபெரிபாகவிசேஷத்தால் தீ க்ஷிதர்பால் தமக்கும் பக்திஜநித்து அவரை நமஸ்கரித்துக்கொ ண்டு அபசாரக்ஷமை வேண்டிநிற்கையில் தீக்ஷிதரவர்கள் எ ழுந்துநின்று அனேகமதவாதிகள் நிறைந்திருக்கும் அச்சபை யைநோக்கி இப்போதுநாம் செய்துவரும் சைவப்பிரசார த்தை மத்துவ ராமாநுஜாசாரிய மதஸ்தர்கள் மறுத்து எ ம்மால் கண்டிக்கப்பட்டார்க ளானபடியால் இச்சபையிலவே று எந்தமதஸ்தர்களாவது எம்மை மறுக்கக்கூடுமாயின் அவ் வாறுசெய்யலாமென்று திருவுளம்பற்றுதலும், வரந்தியென் னும் பௌத்தனொருவனெழுந்து பிடகாகமவழித்தாயச் சில பொய்யுரைகளைப்பிதற்றி யுடனே கண்டிக்கப்படவும், மாயா வாதிகளாகிய சிலஸ்மார்த்தர்கள் அவரையணுகித் தேவரீர் வைதிகதுல்யராயிருந்தும் அதனை யிங்கேவிளக்கி அத்வைத ஸ்தாபனஞ்செய்யாமல் வேதபாஹ்யமாகிய சிவாகமவழித்தா யச் சைவப்பிரசாரஞ் செய்துவருவது யுக்தமன்றென்று கூ றியகாலத்தில் அவர்களைநோக்கி வேதசிவாகமங்களிரண்டும் பதியாகிய சிவபிரானருளிய உண்மைப்பிரமாணங்களாகவும், நீங்கள் சிவாகமங்களைநிந்தித்து வேதவிருத்தமான துராசார ம்பூண்டு தீயவொழுக்கத்தில்நிற்கும் பாஷண்டிகளாவீர்களெ

ன்று அவர்களைக் கண்டித்து "வைதிகாசார நிர்ணயம்" எனனும் கிரந்தமொன்று அப்போதே யியற்றி வேதசிவாகம சம்மதமான தருமங்களைக்கூறிச சித்தாந்தப் படுத்திவிட்டு, மேல ஒருவரும தம்மை யெதிர்ந்து வாதிக்க விடமில்லாமல எல்லா மதங்களையுங் கண்டித்து "பரமதத்திமிரபாநு" எனனுங்கிரந்தமொன்றியற்றிச் சைவத்தினுணமையை அநேக யுக்திகளால எடுத்துக்கூறிப பிரசங்கிக்கவும், இவ்வற்புதங்களையெல்லாங்கணடுகொணடு நிறபவராகியபராசரபட்டர் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளை வலமவந்து அவரை நமஸ்கரிந்துக்கொணடு அரசனமுதலிய மஹாசனங்களகூடி॥ அப்பெருஞ்சபையைப பார்த்து "మధ్వధ్వాంతౌఘవిధ్వంసనదివసమణిర్బౌద్ధసిద్ధాంతవన్యా। సంహ్నోః పావకండమండోరగఫణపటలీఖండతుండాండజేంద్రః। దుష్యద్రామానుజోద్యద్ధరణిధరమహాదంభదంభోళికేళిః। శైవాచారాబ్ధిచంద్రస్స జయతికవిరాడప్పయాఖ్యాధ్వరీంద్రః॥" எனகிற சுலோகத்தைக்கூறி மாத்துவமதமாகிய காடாந்தகாரந் தொலைய உதிக்கும ஞானசூரியனெனறும, பௌத்தசித்தாந்தமாகிய மஹாரணியத்தைத் தகிக்கவரும ஜுவாலாக்னியெனறும, சிவாகமஙகளை வேதவிருத்தமெனறு கூறித்திரியும பாஷண்டிகளாகிய சர்ப்பசமூகங்கள நசிக்கவெழுந்த கருடபகவானெனறும, இராமாநுஜமதமென்கிற பாவதமபொடிந்துபோகபபேதித்துடைக்கும் வச்சிராயுதமென்றும, சைவாசாரமெனகிற சமுத்திரத்தினின்றுந்தோன்றிய பூரணசந்திரனெனறும,மஹாவித்வசிரோமணியாகிய அப்பதீக்ஷிதஸ்வாமிகள(யாவராலும்புகழுந்துரைக்க)சர்வோத்கர்ஷராய்ப்பிரகாசிக்கின்றாரெனறு தெளிவுபெறப் பிரசங்கித்துமுடிவுகூறுதலும, இவ்வற்புதங்களையெல்லாம பிரத்தியட்சமாகக்கணட அரசன் அதிக சந்தோஷத்தையடைந்தவனாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகளைப்பணிந்து எனனுடைய அபசாரத்தைப்பொறுத்தருளல்வேணடுமென்று பிரார்த்தித்துத் தாததாசாரியைநோக்கி இனி யிப்படிப்பட்ட சிவாபராதவிஷயத்திலென்னைஅழைப்பது யுக்தமனறெனறு கூறிவிட்டுத், தீக்ஷி-

தஸ்வாமிகளிடத்தில் வியாசபட்டர் பராசரபட்டர்முதலியவர்களோடு தாமும் சிவதீக்ஷை பெற்றுக்கொண்டு சைவப்பிரசாரஞ்செய்துவருகையில் நாத்தாசாரிகிலடைந்து இனியென்ன செய்வதென்று யோசித்து ஒருநாள் தீக்ஷிதரவர்கள் நதிக்குச்சென்றிருந்து நித்தியாநுஷ்டானமுடித்துக்கொண்டிருக்குஞ்சமயம்பார்த்துச் சிலதுஷ்டர்களையேவி இந்நல்லசமயமாகையால் அவரைக்கொன்றுவிட்டுவாருங்கோள் என்று அனுப்பித்தார் அவ்வாறு சென்ற பாதகர்கள் தீக்ஷிதரை அணுகியகாலத்தில் அகோரரூபமான நரசிங்கமூர்த்தி அவர்களைக் குப்புறத்தி ரவும், வந்தவர்களெல்லாரும்பயந்து தீக்ஷிதரைச் சரணடைந்து தமது தீயவெண்ணத்தை வெளிப்படுத்தவும், சுவாமிகள் அவர்களைநோக்கிச் சிவனார் பார்க்கத்தினந்தீனக்கருமம் அபராதங்களைப்பொறுத்தருளும்படியாக ஏழிக்கூவிப்போய்விடுவதுமுண்டுகளென்னாற்றாடு 'సకలభువనకర్తా సాంబమూర్తిర్మహేశ్చ ప్రకటపిత్రోరాణం సాగమం చేత్ప్రమాణం యదభవదితిమహార్హం భూతిరుద్రాక్షధారాం సిద్ధిశ్చ స్తుతిః స్వదత్సిహిణస్యాష్టకాం చే॥' என்கிற சுலோகத்தைக்கூறிச் சாம்பமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே சகலபுவனகர்த்தாவாயிருந்தால், சிவாகமங்களோடு சமஸ்தவேதபுராணங்களும் உறுதிப்பிரமாணங்களானால், விபூதி ருத்திராக்ஷங்கள் தெய்வீகமுடையதானால், என்னுடைய சத்துருவாகிய துஷ்டர்களுக்கு அகாலமிருத்து சம்பவிக்குமாக என்று பிரமாணஞ் செய்துகூறுதலும் உடனே தலையிலேயிடிவிழுந்து செத்தானென்று ஸ்ரீ சிவஞானசுவாமிகள் செய்தருளிய "தீக்ஷிதமாஹாத்மியம்" என்னுங் கிரந்தத்தால் உண்மையின் துவிளங்கும். இந்தமூர்த்திகளைச் சிவாஷ்டமந்துவிலொன்றென்று மேலோர்கள்கூறுகின்றனர். இவரால்செய்யப்பட்ட கிரந்தங்கள் சிவகர்ணாமிர்தம், பிரமதர்க்கஸ்தவம், சிவார்க்கமணிதீபிகை, தபத்மூர்த்திரவிதாரவணம், பாகவததாத்பரியசாரசங்கிரகம், பாரததாத்பரியசாரசங்கிரகம், இராமாயணதாத்பரியசாரசங்கிரகம், சிவபுராணநாமசதவிராகரணம், சர்வார்த்தசாரசங்கிரகம், பரிபாஷாமஞ்சரி, ஹரநந்தயாமியம், பாஷண

டம்தசபேடிகை முதலியனவாம் இந்நூல்களில் சிலவற்றை ஸ்ரீசிவஞானசுவாமிகள் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றனர் அவற்றை யிடம்வந்துழிக் கண்டுகொள்க

இவ்வுண்மைகளை யுணரப்பெறாத எழும்பூரானொருத்தன் வெளியிட்ட "சைவவாதசைலாசனி" என்னுந் தெலுங்கு சுவடியில் ஸ்ரீகண்ட சிவாசாரியஸ்வாமிகளையும், ஹரதத்தாசாரியஸ்வாமிகளையும், தீக்ஷித ஸ்வாமிகளையும், பலவாறு நிந்தித்திருக்கின்றனன். அவற்றையெல்லாங் கண்டித்து "வைஷ்ணவவாதூலவாதூலம்" என்னுங்கிரந்தமொன்று கந்தாமிதேவனென்பவரால் முன்னமே தாமே வெளியிடப்பட்டிருத்தலால் அவ்விஷயத்தைப்பற்றி யிங்கு விரித்தெழுத வேண்டுவதில்லையாயினும் ஒருவாறு சுருக்கிக் காட்டிக் கண்டிப்போமாக. ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யம் இராமாநுஜ பாஷ்யத்திற்குப் பிற்பட்டதாகையால் முன்னோர்கள் யாரும் அதனைக் கண்டிக்கவில்லையென்றும், அந்தபாஷ்யத்தைச் சாந்திசெய்து எந்தப்பிராமஹணனும் அப்யசிப்பதில்லையென்றும், அதற்குபதேசபாம்பரையில்லையென்றும், அதற்கு நெடுங்காலத்தின்பிறகு ஹரதத்தாசாரியரால் "சதுர்வேத தாத்பரிய நிர்ணயம்" என்கிற சைவக்கிரந்தமொன்று பிறந்து அப்போதே கண்டிக்கப்பட்டதென்றும், இந்நூலாசிரியர் அத்வைதமதஸ்தரென்றும், அதற்கு நெடுங்காலத்தின்பிறகு சைவர்கள் வருந்தித் தங்களுக்குக் கீர்வாணசம்பந்தமான கிரந்தங்களொன்றுமில்லாத துக்கத்தினால் அப்பய்யதீக்ஷிதரென்கிற அத்வைதியை யடைந்து சிலகிரந்தங்கள் அவர்செய்துகொடுக்கப் பெற்றுக்கொண்டனரென்றும், அவைகளும் அப்போதே கண்டிக்கப்பட்டனவென்றும், அந்தக்கிரந்தங்களைத் தீக்ஷிதரவர்கள் பிராமாணிய புத்தியாய்ச் செய்யவில்லையென்றும், சைவபாஷ்யாதிகளுக்கெப்படி வியாக்கியானங்கள் செய்தனரோ அப்படியே மத்துவ ராமாநுஜ சங்கர பாஷ்யங்களுக்கும் வியாக்கியானஞ் செய்திருப்பதால் சைவபாஷ்யாதி கிரந்தங்களுக்குச் சிறப்பு கூறுவது பொருந்தாதென்றும் மனம்போனபடிக்கெல்லாம் பிதற்றியிருக்கின்றனன். இதனை முறையே விவகரிக்குமிடத்து ஸ்ரீநீல

கண்டபாஷ்யம் எல்லாப்பாஷ்யங்களினும் முற்பட்டதென்ப
தை நிரூபிப்போம் ஸ்ரீகண்டாசாரியசுவாமிகள் தமது பரமா
சாரியமூர்த்திகளாகிய சுவேதாசாரியர் திருவருளால் தேவீபா
கவதம், மஹாபாரதம் முதலிய கிரந்தங்களுக்குப் பாஷ்யஞ்
செய்துமுடித்துச் சூத்திரபாஷ்யம், உபநிஷத்பாஷ்யம், சிவ
ஞானபோதம் என்னும் ஆகமாந்த சூத்திரபாஷ்யங்களுஞ் செ
ய்திருக்கின்றனர். இதுகளெல்லாம் பிராசீனமேயன்றி நவீ
னமன்று. அவர்க்காசிரியராகிய சுவேதமுனிவர் சிரஞ்சீவித்வ
மடைந்து இன்னு மெழுந்தருளியிருப்பவராகக் கூர்மபுராண
முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்பட்டவர். ஸ்ரீநீலகண்ட சிவாசா
ரியசுவாமிகள் மாணாக்கருளொருவராகிய பிரமஹவித்யாநந்தர்
என்பவரால் "தர்ப்பணம்" என்னும் வியாக்கியானமொன்
று ஸ்ரீநீலகண்டபாஷ்யத்திற்கு அப்போதே செய்யப்பட்டது
சிலகாலத்தின்பிறகு "ஸ்ரீகண்டபாஷ்யசமர்த்தநம்" என்றொ
ரு வியாக்கியானம் ஸ்ரீஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளாற்செய்யப்
பட்டது. "தாராவளி" என்றொரு வியாக்கியானம் சிலகால
த்தின்பிறகு நிஜகுணயோகீந்திரரென்பவரால் செய்யப்பட்ட
து சிலகாலத்தின்பிறகு "சிவாகமமணிதீபிகை" என்னும்
வியாக்கியானம் ஸ்ரீமத் அப்பயதீக்ஷிதஸ்வாமிகளால் செய்யப்ப
ட்டது இங்ஙனமாகவும் இராமாநுஜர்முதலியவர்களால் கண்
டிக்கப்படாதகாரணத்தால் ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம் பிற்பட்டதெ
ன்று பிதற்றியது பேதமையென்க சங்கராசாரியர் ஸ்ரீகண்
டாசாரியரோடுவாதித்துத் தோல்வியடைந்து சைவதீக்ஷை
பெற்றுக்கொண்ட மார்க்கம் மேலிடங்களில் விவகரித்தோ
மாகையால் சைவபாஷ்யம் அவரால்கண்டிக்கப்படாமை வெ
ளிப்பட்டது சங்கராசாரியர் நீங்கலாக மற்றைப் பாஷ்யகர்த்
தர்கள் கேவலம் அற்பாதிகாரிகளேயாகையால் அவர்களா
ல் கண்டிக்கப்படுமென்பது ஒருவாற்றானும் பொருந்தாது
இராமாநுஜர் விருத்தாந்தம் சோழமகாராஜன் விஷயத்தில்
வெட்டவெளியாகியதால் சைவபாஷ்யத்தைக் கண்டிக்கு
மவ்வளவுதிறம் எங்கேயிருந்துவரும்? தாம் வேறுக்கச்செ

யதுகொண்ட விசிட்டாத்துவித பாஷ்யத்திற்கு ஆதாரமா கின்ற சைவபாஷ்யத்தை இராமாநுஜர் கண்டிக்காமைகொ ண்டே அது பிற்பட்டதென்று கூறியது அறியாமையெனக இவர்கள் வெளியிட்டிருக்கும் "கூரேசவிஜயம" என்னுஞ் சு வடியில கண்டிக்கப்பட்டவைகளாக எழுதியிருக்கும விஷய ங்கள் முறையே ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகள் சுலோகமொழி பெயர்ப்பேயன்றி வேறில்லை இதனால் கூரத்தாழ்வான் ஹர தத்தாசாரிய சுவாமிகளுக்குப் பிற்பட்டவனென்பது பெற ப்படும். ஸ்ரீகண்டபாஷ்யத்திற்கு ஹரதத்த வியாக்கியான மொன்று "ஸ்ரீகண்டபாஷ்ய சமாதானம" என்னும்பேரா ல் பிரகாசிக்கின்றது இதற்குமுன்னு மொருவியாக்கியான ம "தாப்பணம" என்னும்பேரால் பிரகாசிக்கின்றது. இந் தநியாயங்களால ஸ்ரீகண்டாசாரியசுவாமிகள்காலம் இராமா நுஜாமுதலியவர்கள் காலத்திற்கு நெடுங்காலம முற்பட்ட தென்று ஸ்பஷ்டமாய்விளங்கும இந்தநியாயங்களை யுணரா து ஸ்ரீகண்டபாஷ்யம பிற்பட்டதென்று குறைத்த மட்டிவா சகம பாழாகிவிட்டதெனக. மேற்கூறிய வியாக்கியானங் களை ஸ்ரீபாஷ்யத்தைச சாந்திசெய்த புண்ணியவிசேஷத்தா லேயே பிரமஹவித்தியாத்வரா முதலிய மஹாத்துக்கள் செ ய்திருப்பாராகவும், இதனையறியாது அந்தபாஷ்யத்திற்கு உப தேசபரம்பரை யில்லையென்றுகூறிய மடமைக்கு விசனப்ப டவேண்டியிருக்கிறது அது கேவலம சுத்தசிவசந்மார்க்கப பிரதிபாதகமாயிருத்தலால் ஆதிசைவர்களுக்கே அதிகாரவி சேஷத்தால் பலிதமாகிவரும இப்போதும அதிகாரிகள் அ நுட்டித்துவருகின்றனர். ஆயின, சர்வபபிராமஹண சம்மத மின்றேயெனின், அது எந்தபாஷ்யத்திற்கு மில்லையாகவும் அங்ஙனங் கேட்பது அறிவீனமெனக இராமாநுஜபாஷ் யம் வைஷ்ணவர்களுக்கு மாத்திரம பிரயோஜனப்பட்டுவரு மன்றி அதை எந்தஸ்மார்த்தனும மாத்துவனும பரிசிக்கவு ஞ்செய்யான் வைஷ்ணவருள்ளும வடகலையார் அதனை விசே ஷமாகப் பாராட்டார்கள் அப்படியே ஒவ்வொரு மதஸ்

தனும் தந்தம பாஷ்யத்தையே ஆதரித்து வருவானென்றி எ லலாப பாஷ்யத்தையும் சமமாகப பாராட்டுவானெனபதில லையாகவும், சங்கராசாரியா மதஸ்தராகிய ஸ்மார்த்தருமபு கள சைவபாஷ்யத்தை அபயசிககாததுகொண்டு குறைவுகூ றவநதது எனனமதியீனம்? இதுநிறக, "உஜ்வலம" என்று செயயப்பட்ட ஆபஸதமப சூததிரபாஷ்யத்தால் ஸ்ரீஹரதத தாசாரியசுவாமிகள சைவாசாரதுல்யரொனபது இனிது பெ றபபடும இவரையும தீக்ஷிதஸ்வாமிகளையும அதவைதிகளெ ன்று கூறியழுதான தீக்ஷிதாவிஷயமாய மேலிடங்களில யாம உதகரிநத சுலோகங்களால அவரைச சிவமஸ்தரென றும, சைவாசாரதுலயரெனறும, ஸ்பஷ்டமாயககூறியிருத தலானும, அவாசெயதிருககுஞ சைவகிரநதங்களானும அ வாமதம இன்னதென்று புததிமானக ளறியாமறபோகாா அவா சைவபாஷ்யததிறகு வியாககியானஞ்செயததுபோல வே மததுவராமாநுஜ சங்கரபாஷ்யங்களுககும வியாக்கியா னஞ்செயதிருப்பதால ஸ்வபாணடிதய பிரகடனாததமேயன றிபபிராமாணியபுததியா லனறென்று பிதறறினன அபபோ துஎல்லாபபாஷ்யங்களும அபபடியேயாகி அவருடையஸ்வம தமின்னதென்று விளங்காமற்போகும அவாசுததசைவாசாரி யரொன்பதறகு எணணிறநதனவாயச செயயபபட்டுள்ள சை வகிரநதங்களே சான்றுமாகவும்,அவரை அதவைதியென்றும அவர் பிராமாணியபுததியாயச சைவநூலகள செய்யவில்லை யெனறுங்கூறியது விசாரசூனியமெனக ஆயின அவா மற் றைமதங்களுககும நூலசெயத தெனனையெனின,அக்காலத திலிருந்த அதவைதிகள சிலா இவரைநோககி நீா வைதிகது லயராயிருநதும சங்கர பாஷ்யாதிகளை அபயசிககாததெ னனையென்று கேட்டகாலததில அவாகளைநோககி எலலா மத வுண்மையையுமறிநது மீசுரபபடுமபரி பாகிகளேசைவா திகாரிகளாவராகையால யாம சுதத சிவசமாகம பறறி யொழுகும புணணிய விசேஷத்தை யடைநதோமென்று கூறி, இனியாரும அபபடிமயங்காவணணம சங்கரபாஷ்யம,

மத்துவபாஷ்யம், இராமாநுஜபாஷ்யம் ஆகிய மூன்றுக்குந் தனித்தனி வியாக்கியானங்கள் செய்தனர்.

'புறச்சமயநெறிநின்று மகச்சமயம்புக்கும்
புகன்மிருதி வழியுழன்று புகலுமாச்சிரம
அறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள்புரிந்து
அருங்கலைகள்பலதெரிந்து மாரணங்கள்படித்துச்
சிறப்புடையபுராணங்களுணர்ந்தும்வேத
சிரப்பொருளைமிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத்
திறத்தடைவரிதிற் சரியைகிரியாயோகஞ்
செலுத்தியபின்ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்'

என்றருளிய அருணந்தி சிவாசாரியசுவாமிகள் திருவாக்கானு முணராக இந்நியாயங்களால் அவர் விஷ்பத்திவ மனம்போ ந படிக்செல்லாமற் பிறழ்த்திட்டதும் துஷ்டவாசகங்கள் நிரஸ்தமா யிற்றென்க ஸமார்த்தர் ஜாதிப்பிரயாசவும் அக்காலத் திருந்த மாத்துவவைஷ்ணவர்களும் சைவத்தில் நுழைக்கி ன்றமையாலும் இப்போதிவ்வெழுமூரிட்டுத் துறைத்தபடி [illegible] ஸ்ரீகண்ட சைவபாஷ்யப் பிரகாசிகா வியாக்கியானஞ்செய்தபோ [illegible] மாத்துவ [illegible] வியாசகிபாஷ்யா [illegible] சிவோஸ்துவத் [illegible] பொருந் [illegible] அவர்களைக்காவட்டங்கட் பாத்து [illegible] ராதவ [illegible] என்கிற கிரந் தங்களால் உடனே அவர்களைக் கண்டித்துவிட்ட வுண்மையை [illegible] நூல்கள் காட்டுகின்றவாதலின் அதனைப் பரீட்சிகள் கண்டுணர்வாராக இதனால் சைவர்களின்வேண்டுகோளால் சி வகிரந்தங்கள் செய்தாரென்னும் பிந்துணர்க்கப்பட்ட [illegible] னக சோவாதனகிரி ரங்காசாரியினபவர் இராமசுப்பிரம ணியசாஸ்திரி யென்னும் அதனைத்திரப்பட்டது "விஷ்ணுதத் துவரகசியம்" என்னுநூல் [illegible] கொடுக்கப்பெற்று இப்போ து வெளியிட்டிருக்கும் பிரத்தியக்ஷ பிரமாணத்தாலசையிலா காமையிற்றென்க [illegible] நூல் [illegible] துணையுணா விலலாமத மதிகளிவா [illegible] பிரகாசிகள் அறியாமற்போ

கார் இவர்கள்பெருங்காப்பியமாகக் கொண்டிருக்குங் கம்பராமாயணம்-இராமாயணகீரத்தனைமுதலியவைகளை சைவர்களசெயதுகொடுத்தனவேயன்றி வேறில்லையாகவும், நூலயாசகம யாரிடத்துணடென்பது விவேகித்துணர்வாராக. இதுமடடோ சினனசாமிசாஸ்திரிஎன்னும ஸ்மாாததபிராமணனை யாசிருதுத் தங்களில யாரும் பிரபனனுளில்லாதகாரணம பற்றியேயன்றோ அவாபால் வைஷ்ணவபபிரசங்கங் கேட்டுவருகின்றனர்? இதனை யாருமறிவாாகளே! இதுநிற்க மூடசிரோமணியாகிய மூடிசகூாமுதலிபோலவே இவவெழுயபூாககவியும சில துஷ்டததனங்களை அனேகவித மாயததனது நூலில் காட்டியிருக்கின்றனுனைகயால் அவற்றை இடமவநதுழிபெடுநது காட்டிக் கணடிப்போமாக

இனித்தஞ்சாவூரிலே சிவாக்ரயோகிகளெனனுஞ்சிவயோகியொருவாசைவப பிரசாரஞசெய்து கொணடிருககையிலஅககாலத்திலிருநதமணவாளமாமுனி யென்னுமபாஞ்சராததிரியொருத்தன் அவரிடத்தில் அசூயை பதிகரிததவனுயததனது பெருங்கூட்டததோடும சாபபோஜி மகாராஜனையடைநது சிவாகரயோகியைவெற்றிபுனைநது வைஷ்ணவஜபஸ்தமபமநாட்டவுத்தேசிததிருக்கின்றேமெனறு கூறுதலும, அரசனவருநதிஇதுதக்கசெய்கையன்றுயினும்பினனிடுவதுருறைவெனறு கொண்டு சிவாகரயோகிகளைபடைநது விஷயததைத் தெரிவிதது அவா சமமதபபடிப் பெருஞசபையொனறு சேரதது பபதினெட்டு நாளவாதமெனறு தீாமானிதது வாதத்திறபினனிடைநதவர்கள வெறறியடைநதவர் சமயஞசோவ தென்று முடிவுகொண்டு வாதாரமபஞ்செயது பதினேழுநாளாகிவெறறிசிவாக்ரயோகிகள பரமேபாகிவருமதிசயததால் அரசன் சநதோஷமடைநது வருமுணமையை நோககிப பாஞசராத்திரியும அவன கூட்டததாருமபயநது இன்னும ஒருநாள தானிருக்கினறதே எனன செய்வதென்று ஆலோசிததுப பதினேழாநா ளிரவில் வாதமுடிநது சிவாக்ரயோகிகள தமது திருமடததையடைநது நிஷடைசாதித்திருககுங் காலததில

அவர்மடத்தைச்சுற்றி நெருப்பிட்டுவிட்டு ஒன்று மறியாதவ
ர்களைப்போல் மறுநாள்காலையில் வாதசபைக்குப்போனகாலத்
தில் சிவாக்ரயோகிகள் வராமைகண்டு அரசன் எதிர்பார்த்
துக்கொண்டிருக்கையில் அவருடையமடம் தீப்பற்றி யெரிந்
துவிட்டதென்று ஊர்முழுதும் பிரஸ்தாபமாகி அரசன்செவி
யிற்புகுதலும், உள்ளமடங்கிப் பதைபதைத்து ஓடோடியுஞ்
சென்று மடத்தைப்பார்த்தகாலையில் எல்லாங்கரிந்து சாம்ப
ராய்க்கிடந்தும் சுவாமிகள் திருமேனிக்குத்தாது அசைவற்ற நி
லையினின்று மறுபுறத்தைக்கண்டு அத்தியாநந்தங்கொண்டு சந்
நிதியைப்பணிந்து அடியற்றப்பனைபோல் திருவடிகளில்விழுந்து
நமஸ்கரித்துக்கொண்டு இச்சிவாபராதஞ்செய்தவர்கள் அப்பா
ர்ப்பார்களேயென்று அவர்களெல்லாரையும் ஓர் அறையிற்போ
த்து நெருப்பிட்டுக்கொளுத்தி விட்டதாகச் சிவாக்ரயோகிகள்
பாணமிப்ப நூலினின்று பெறப்படும் இவர் வைதிகசைவராயி
ருந்து சிவதீக்ஷையடைந்த மஹாசைவராக இவராற்செய்
யப்பட்ட கிரந்தங்கள் சிவஞானபோதபாஷ்யம், சித்தாந்ததீபி
கை சிவஞானசித்தியணிபிரவாள வியாக்கியானம், வேதாந்
தீபிகை, தத்துவத்ரயம் பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை முத
லானவாம்.

இனிக்கொப்பூரிலே பிப்பபாசைப்பொன்னுமெய்யப்ப
ப்ரெய்தவர் சிவனடியார்களுடைய பரிகல சேஷத்தைவண்டியி
லேற்றிக்கொண்டு தமதுதிருமடத்துக் கெழுந்தருளப் ப
ண்ணிக்கொண்டு போகையில் மார்க்கத்தில் சிலஸமார்த்தர்க
ளும் வைஷ்ணவர்களுங்கூடி எங்களுடைய அக்கிரகாரத்தில்
இவ்வசுத்தவஸ்துக்கொண்டு போகப்படாதென்று மறுத்தகா
லையில் அவர் புன்னகைகொண்டு வண்டியிலிருக்கும் பரி
கலசேஷப் பிரசாதத்தைக் கைகளாலவாரி அந்தப் பிராம
ணர்களுடைய மடங்களின்மேல் வீசுதலும் அக்கிரகார மெ
ல்லாம் புகைந்து வெந்து கரிந்து போகவும், அவர்கள் பயந்
து சிவனடியாராகிய பிப்பபாசையரைச் சரணடைந்து உ
யிர் பிழைத்தார்களென்று வசவபுராணத்திற் கூறப்பட்டிருக்
கின்றது.

"எச்சிலல்ல விதூநம்பினோர்க்கமு திகழ்ந்தபேணாயிறப்பிப்ப தென்றலுங், கச்செழும்விட மோசிங்கமோவெய்ய காலனோவெங் கதப்புலி யோவென, வச்சமின்றி மறையவர்கூறவே யையர்பிப்பபாசசையராதுதனே, மூச்சுமர்ணைட்யை நீககிக்கரத்தினுன் மொண்டுவேதிய ரிலலின் முன்னிந்திட".

"பலவிதததில விழுந்தியிடிகளோ பரவுமின்னின மோவடவநகியோ, சொல்லுதற்கரி தாம்வடவாவனற ரொனியதாகச சொமல்படி லென்றெழுந, திலலமெங்ரு் திரிபுரமோவெழி லீசனொற்றி விழியங்கி யோவெனப், புலவரநதணா கொப்பூர்த தெருவெலாம புகைநதெழுநது பொடிபட வேகவே".

"துட்டராமையரிலலுந்தாமோநராதுய்யவிலலமுமசசுதரிலலமு, முடடவெநதது பாறகரபட்டரில முடியவெநதது நரசிங்கையாதய. பட்டசாலேயு மாரணபபட்டரப் பணணரிலலும் பாநதெரிகொதத தேதட்டிலாதசநயாசிபுராணிகா சாமவேதாமடமவெந்துசாய்நததே"

எனறுவருமவாககியங்களாலுங் கணடுணாவாராக

இனிக காசிபபதியிலே மஞசிதேவரெனபவ ரொருவா சைவப்பிரசாரஞ செய்துகொணடுவருகையில அவாபால அசூயைகொணட வைஷ்ணவாகள் சிலா அங்கேயுளளபெருமா ள கோயிலிலிருநதுகொணடு மஞ்சிதேவரைத் தங்களோடு வாதிக்குமபடி யழைதநகாலேயில அவா புனனகைகொண டெழுநதருளி அவாகளேபபாாதது இங்கே யெழுநதருளியிருககும பெருமாள யாவருங்காண வீதியிலேநடநதுவநது எங்கள விசுவநாதசுவாமியை வணங்குமபடிச செயகிறேன பாருங்களெனறு கோயிலுககுளளேசென்று பெருமாளே யழைத்துககொணடுபோயப பரமசிவத்தை வணங்குமபடிச செயத மானமியமும வசவபுராணததாலினிது பெறபபடும

"நீயருசசிப்போனெங்கணிததனேயாவறுயி
னியலர்ககரங்கொளேஃகநிமலனதாமேயாயி
னியனிததிநெதொழிறகெ னெஞ்சிறைகர்ததாவாயி
னியரன்விசவநாத னிலயமுன்பணிவாவென்றுர்"

"நாயினரதிசயிப்பச் சஙகரனன்பனானே
ரரகரவெனககளிப்ப வகாநதைசோவாதாவெனகி

வெருவியுண்மருண்டுநிற்ப மெய்த்தவர்மஞ்சிதேவர்
வருதியென்றுரைத்தசொல்லே மாதவன்றலைமேற்கொண்டே."
"அஞ்சியங்கோயில்விட்டங் கடிபெயர்ந்தகன்றவீதி
விஞ்சியவெளியிற்சென்று மேதினிமதித்துச்செல்ல
மஞ்சையர்முதலாநல்லோர் மகிழ்ந்துமுன்விரைந்துசெல்ல
வஞ்சகச்சமயவாதர் மயங்கினர்பின்னேசெல்ல."
"வந்துகோயிலுட்புகுந்து மாதவன்விசுவநாதன்
கந்தமாரமலர்த்தாணமுன்னங் காதலிற்பணிந்தங்கின்ன
மிந்தமாநிலத்தோர்காணக் கிடபபதையெழுப்பமாட்டா
ரந்தமால்சமயத்தோர்க ளாதலாலரனேமேலோன்."
என்று வரும்வாக்கியங்களே சானருமென்க.

இவ்வாறு பலபிரமாணங்களால் விஷ்ணுபக்தாகள சிவனடியார்களால் பங்கப்பட்ட விருததாநதங்கள வெளிப்பட்டதனறியும திக்விஜயம் எமபாவையங்கார் என்னும் பாஞ்சராத்திரி யொருத்தன் "அதாவசிகாவிலாசம்." என்றெழுதிவிட்ட துர்வாதநூலைக் கணடிதது "அதர்வசிகாவிலாசநிரசநம்." என்னுங் கண்டநகிரநதமொன்று மைசூர்வீரபத்திராராத்ய ரென்பவரால் செயயப்பட்டது மன்றி அவர்பால் வாதித்துத் தோல்வியடைநத அபபாஞ்சராத்திரி தன்னுடைய விருதுகண முதலியவற்றை யெல்லாம் அவர் திருவடியில்நததமபணணிவிட்டுத் தானும் அவர்கருத் தனது பெருங் கூட்டததோடு கொததடிமையாகி யொழுகிவநதபிரபாவம் சங்கரபட்டரெனபவரால் செயத "சகலவேத சிகாமணி." என்னுங் கிரநததா லினிது பெறப்படும. இவைகளன்றியும், இநதிரத்துய்மன் என்னும விஷ்ணுபக்தன் சிவனடியாராகிய அகஸ்தியபகவானைக்கணடு வணங்காதசெருக்கால் காட்டானையாக அம்முனிவரால் சபிக்கப்பட்டவுண்மையைப் பாகவதாதி பிரமாணங்க ளுணர்ததும. இதுநிற்க, விஷ்ணுபகதனாகிய பிரகலாதனெனனும் இரணியகுமாரன் அரசாண்டுகொணடிருக்குங்காலததில சிவனடியா ரொருவா அவன கொலுவீற்றிருககுஞ் சபைக் கெழுந்தருளுதலும் அவரைக்கணட இராக்கதவரசன மிகுந்த செருக்கால வழிா

டாதொழியவும், முனிசசிரேஷ்டர் அவனை நோக்கி நீயிவவளவு மமதைகொணடிருப்பது நாமவிஷ்ணுவை வழிபடுகினறேமெ னனுஞ செருக்கேயொழியவேறிலலை யாகையால நீயும அவ விஷ்ணுவுமொருவரையொருவர் விரோதித்துத் திராபபகைவா களாககடவீரகளென்று சபித்துவிட்டுபபோயவிடுதலும, உ டனேயவனுக்கொரு விபரீதமபிறநதுநமமுடைய தநதையை க்கொனற சத்துருவாகிய விஷ்ணுவை நாமவழிபட்டுவருவது நமபால் என்னபேதமையெனறு ஆலோசித்து இபபோதே சென்று அவவிஷ்ணுவை யெதிர்ந்துப பழிக்குபபழி வாங்க வேணடுமெனறு ராக்ஷசவிருத்தி யதிகரித்துச சேனைகளோ டுதிருபபாறகடலையடைநது எனனுடைய தநதையைககொ னற வுன்னையுயிரோடு விடுகிறதில்லை எனனேடு போாபுரிய வாவெனறு விஷ்ணுமூாததியை யழைததகாலையில் அவா ஆச சரியமடைநது இதுசிவனடியாராககப சாரமிழைததகொடுமை யாலல நாமெனனசெயவதெனறு சிநதித்து அவனேடு பதினு யிரமவருடம போர்புரிந்து அவனுடையசெருககுடைநதுபோ கனருகப் புடைத்துப புறங்கணடோடுமபடிச செயததா கக கூாயபுராணத்தா லினிதுபெறப்படும பினனர் அபபிர கலாதன விஷ்ணுவினிடத தனபொழிநது சிவபெருமானை வ ழிபடடொழுகும புணணிய விசேஷததைப்படைநது காசிப பதியிறசென்று சிவலிங்கப பிரதிட்டைசெயதுயநதநாகக் காசிகணடமுதலிய வுணமைநூல்கள துணிநது கூறும. இதுமட்டோ, இவாகள பெரியதிருவடியென்று வணங்குங்க ருடனைச சிவபெருமானுடைய திருமுடிமேலுலாவும பெரு வாழவுபெற்ற சாபபமொனறு "ஏனகருடாசுகமா" எனறு கேட்டுபபங்கப்படுததியும, அககருடனது செருக்கழிய வொ ருகாலத்தில நநதிகேசுரா தமது சுவாசத்தால நாசிவழியாயப் பலமுறை யுளவாங்கியும வெளியேவிடுத்தும வருததிச் சிறகு களெலலாம முறிநதுபோகச்செயது பங்கபபடுததியும், சிறி யதிருவடியென்று கொண்டாடும அநுமானை இராமபத்திரா தாம் இராவணனைக் கொன்ற ஹததிதொலையச சிவப்பிரதிஷ் டைசெய்யவேண்டிச் சிவலிங்கமொன்று கொணடுவருமபடி க் காசிக்கனுப்பியகாலததில் நநதிகேசுரருததராவினறி யிறு

மாப்போடு சிவசந்நிதியை யணுகுதலும், ஆக்ஞையின்றி முன்
னே நடக்கும் அநுமானுடைய இடையெலும்புமுறிந்து போ
கும்படி நந்திபகவான் தமது திருவடியைத்தூக்கிப் பின்னே
யிருந் தோருதைகொடுத்து இரத்தங் கக்கிவிழும்படிச்செய்
து பங்கப்படுத்தியும் நிகழ்ந்தபிரபாவங்கள் முறையே ஸ்காந்
தம், வேதாசலமாந்மியம், காளிகாகண்ட முதலிய பிரமாண
ங்களாலினிது பெறப்படும் இப்படி யின்னுமநேக முள்ளவாக
லினதனை யிவ்வளவிலே நிறுத்திவிட்டு மேல் சிவனடியார்க
ளால் விஷ்ணு பங்கப்பட்ட விருத்தாந்தங்களிரண்டொன்று
எடுத்துக்காட்டுவோமாக

க்ஷுபதேவனென்னும் அரசன் சிவபக்தராகிய ததீசிமுனி
வரை விரோதங்கொண்டு அவரை வெல்லும்படி விஷ்ணு
வைநோக்கித் தவஞ்செய்தகாலையில் விஷ்ணுமூர்த்தி வெளிப்
பட்டு அவன்பக்கலசார்ந்து ததீசிமுனிவரை யெதிர்த்துத் த
மது சக்கராயுதத்தை அம்முனிவர்மேற் பிரயோகித்திடலும்
அஃது குயவன்றிகிரியாமெனக் கூர்மழுங்கிய வலமாய்ப்போ
கவும் நாணி, வில்லைவளைத்து அநேகமாயிரம்பாணங்களை வரு
ஷித்துப் பராக்கிரமசாலியாக நின்றகாலையில் முனிசிரேஷ்
டர் புன்னகைகொண்டு தருப்பைப்புல்லொன்றெடுத்து அப்
பாணங்களெல்லாம் விழுங்கும்படி விடுத்தலும் அத்தனை
பாணங்களும் பாழாகிவிட்டதால் இனி யென்னசெய்வதென்
றாலோசித்து முனிவர் பிரமிக்கும்படி விசுவரூபங்கொண்டு
எண்ணிறந்த விஷ்ணுக்களாகத் தோன்றி அவரைச் சூழ்ந்து
கொள்ளுதலும் முனிபுங்கவர் அவ்வதிசயத்தைக்கண்டு அஞ்
சினவர்போலொதுங்கித் தமது திருவடியைத்தூக்கிப் பெரு
விரலொன்றை யசைத்தமாத்திரத்தில் சங்கு சக்கரகதாகட்க
கோதண்டபாணிகளாகிய விஷ்ணுக்கள் பற்பலகோடிகளாயு
தித்தலுங்கண்டு விஷ்ணுமூர்த்திபயந்து ததீசிமுனிவரைச் சர
ணடைந்துய்ந்த மாந்மியம் பாத்மபூர்வத்தினும், ஸ்காந்தத்தி
னும், விசிதமா யெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் அக
ஸ்தியபகவான் குற்றாலமென்னுந் திருப்பதியி லெழுந்தருளி
யிருந்த விஷ்ணுமூர்த்தியினுடைய சிரத்திலே தமது திருக்க

ரத்தையமைத்து அவர்க்குச் சிவசாரூப்பியத்தைக் கொடுத்த ருளிய பிரபாவம் குற்றாலமாகாத்மியம், ஸ்காந்தமுதலியவற்று ளினிது பெறப்படும். இதனால் விஷ்ணு சிவசாரூப்பியத்தை யடைந்தாரென்பது பெறப்படினும் முக்கியவிருத்தியாற் சி வனடியாரால் பங்கப்பட்டது வெளிப்பட்டதெனக. இதுநி ற்க, சங்குவர்ணனென்பவரால் ஒருபெரிய யுத்தத்தில் விஷ். ணுமூர்த்தி சிகையறுப்புண்டு பங்கப்பட்டாரென்று ஸ்காந் தபுராணத்திற் கூறப்பட்டதன்றியும், சங்கரதாசையனென்னு ம் மெய்யன்பரொருவர் காசிப்பதியி லெழுந்தருளியிருந்த வி ஷ்ணுமூர்த்தியைத் தமது நெற்றிக்கண்ணால் எரித்துவிட்டா ரென்றும், பெருமாள் எரிந்துபோய்க் கோயில் குட்டிச்சுவ ராகிச் சூநியாலயமென்னும் பேராலிப்போதும் வழங்கிவருகி றதென்றும் வசவபுராணத்தில் ஸ்பஷ்டமாய்க் கூறப்பட்டிரு க்கின்றது

"மோகவாலயத்துவாழ் முகுந்தனுக்குடலாம்பஞ்ச
லோகமுமெரிந்துவீழ்ந்த துமைபிரமாணமன்றே
போகவேயிந்தநீயாள் புரத்தினுளரிக்குத்தாதர்
சோகமேலிடவிருக்குஞ் சூநியாலயத்தைக்காண்டி."

என்று வரும் வாக்கியமே சான்றுமென்க இப்படியே யின் னுஞ் சிவகணங்களால் பங்கப்பட்ட விருத்தாந்தங்கள் ஸ்கா ந்தமுதலிய பிரமாணங்களி லேராளமாயுரைக்கப் படுமாகையா லிதனை யிவ்வளவிலே நிறுத்தி யினிச் சிவனடியார்களால் வி ஷ்ணு அநுக்கிரகம்பெற்ற மான்மியங்களை யெடுத்துக் கூறு வோமாக.

ஸ்ரீராமசந்திரர் தமது குலபத்தினியாகிய ஜாநகியையி ழந்து சித்தப்பிரமங்கொண்டு ஆரண்ய சஞ்சாரஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில் அகஸ்தியமுனிவருடைய ஆசிரமத்தை யடைந்து தனனுடைய குறைகளையெல்லா மவர்பாலெடுத்து சசொல்லி அநுக்கிரகஞ்செய்யும்படிப் பிரார்த்தித்த காலையில் முனிபுங்கவர் கிருபைகூர்ந்து அவருடைய சித்தப்பிரமந்தொ லையும்படித் தத்வஞானோபதேசஞ்செய்து தெளிவித்து மேல் விரஜாதீக்ஷைசெய்து சிவலிங்கப்பெருமானை யெழுந்தருளப்

ண்ணிப் பூசிக்கும்படி அநுக்கிரகித்தருளலும் சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடும வெளிப்பட்டுப் பாசுபதாஸ்திரமுதலியதிவ்யாஸ்திரங்களும சீதையையடையும வரமும் அருளிப்போயினரென்று பாதமோததரத்திலும,வானமீகபபுரோகதமாகிய இதிகாசத்திலும் விசிதமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இராமாயணத்தில் "யத்ர பூர்வம் மஹாதேவ:" என்னும்வாக்கியத்தால் சீதையைமீட்டுக் கொண்டு ஸ்ரீராமபததிரா அயோததிக்கெழுநதருளுகையில் பஞ்சவடிதீரதநத யடைநது பூரவத்தில் நான் இவ்விடத்தில் மகாதேவனை யாராதித்து உன்னையடையும் வரத்தைப் பெற்றேனென்று கூறிய வுண்மையை யறியாமல் முடிச்சூர்முதலி யென்பவன் தான்வெளியிட்ட "கூரேசவிஜயம" என்னுஞ்சுவடியில இராவணனைக்கொன்ற அத்திதொலையும்படி இராமன சிவபிரதிட்டை செயதததற்காதாரமாகச சைவர்கள இநதவாக்கியத்தையே யுதகரிப்பதாக வெண்ணிக்கொண்டு பூரவம என்கிறசபதத்தால் இராவணனைககொன்றபிறகு செயதசிவபிரதிட்டைககுப பொருத்தமில்லையென்றும, மஹத் என்பது சலமாகவும, மஹாதேவனென்பது வருணனாகவுஞ சமாதநிதது அவனை நான பிராரததித்தேனென்று சொன்னதாகக காமதேநுவைவிட்டுக் கழுதையினகாலில விழுவா னிவனேபோலும புரட்டியிருக்கின்றனன பிரமகததிதொலையும்படி இராமன சிவபிரதிட்டை செயததறகாதாரமான வாக்கியங்களை யிடமவாநதுழி யுதகரிப்போமாக. எது பிரசங்கததால் மேல்வாககியம பூரவசப்தத்தால் பாதிககப்படாமை வெளிபபட்டதன்றியும, பாத்மோத்தர வசனததால இராமன சிவதீட்சாவிசிட்டததை யடைந்தானென்று கூறுமுண்மையினும மஹாதேவருடி நாமபபிரதிபாதக விசேஷததானும அப்பேதையினுடைய துர்வாதம் நிரஸ்தமாயிற்றென்க.

இனி ஸ்ரீகிருஷ்ணருக்கு உபமன்யுபகவான் சிவதீக்ஷை செயது சிவபூசை யெழுநதருளப பண்ணிக்கொடுத்த விசேஷத்தால் அதனை விதிப்படியநுட்டித்துச் சர்வாபீஷ்ட சித்தியடைந்தனென்று சைவபுராணம், மஹாபாரதம், கூர்மபுராணமுதலியவற்றால் துணிந்துகூறப்படும. இனி ஞானசம்பந

தமூர்த்திகள் விஷ்ணுவுகருச சிவசாரூப்பியமளித்த வுண்மை யை மேலிடங்களில இருபத்திரண்டாமபக்கத்தி லெழுதியிருக்கின்றோ மாகையா லாண்டு கண்டுகொள்க. அன்றியும பிரத்தியட்சப பிரமாணமாய்த் திருமேற்றளியெனனுந தலத்தினுஞ்சென்று கண்டுணாவாராக. இதுமட்டோ, ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள திருவஞ்சைக்களத்தில சுவாமிதரிசனஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில விஷ்ணுமூர்த்தி பிரமன முதலிய தேவர்களோடு வந்தடைந்து சுவாமிகளை யழைத்துக்கொண்டுவருமபடி சிவாக்ஞையாகையால் நாங்கள யானைகொண்டுவந்திருக்கின்றோம தேவரீா இதனமேலாரோகணித்துக்கொண்டெழுந்தருளல வேண்டுமெனறு பிரார்த்தித்து அவ்வாறே சுவாமிகளை ஸ்ரீகைலாயத்திற்கழைத்துக்கொண்டுபோனதாக உபமந்யுபக்தவிலாசம, திருத்தொண்டாபுராணமுதலிய வுண்மைநூலகளிற கூறப்பட்டதனறியும சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளருளிய தேவாரத்திலும, விஷ்ணுமுதலிய தேவாகள தமமையெதிர்கொண்டு வழிபட்டதாகக கூறியிருக்கின்றனா

"இந்திரன்மாலபிரமன் னெழிலார்மிகு தேவரெலலாம
வந்தெதிர்கொள்ளவென்னை மத்தயானை யருள்புரிந்து
அந்தரமாமுனிவ ரிவனாரென வெமபெருமா
னந்தமரூரனென்று னெடித்தான்மலை யுத்தமனே"

என்றிவரும அருளவாக்கியமே சான்றுமெனக. புராணப் பிரமாணங்களைபபற்றத் தேவாரப்பிரமாணம பிராசுரியமுடையதென்க. பிரத்தியக்ஷ சித்தியாய அவர்களவந்தெதிர்கொண்டு வழிபட்டதைக் கூறியவுண்மையுடைய தாகையால் ஒருவராலும பாதிக்கப்படாமை வெளிப்பட்டது. இதனால் ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுடைய அருளைப் பெறுதற்கான பெரும்பாக்கியத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி யடைந்தாரென்பது நாட்டப்பட்டது. ஹரதத்தாசாரிய சுவாமிகளமுதலாகச சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளிறுதியாய் இதுகாறும யாமகூறிவந்த சிவபக்தாதிக்யவிசேஷப் பிரசங்கத்தால் இவர்கள பேயாழ்வார்கள சைவத்தைவென்றார்களென்னும்வீண்வாதம

அறவே நிரஸ்தமாயிற்றென்க கூரனாதியாகிய இவர்களாழ வாாகளபாஞ்சராத்திராகம சித்தமான தாமதப்பிரசாரத்தால உலகததைக்கெடுககவே பிறககபபோகிறாாகளென்று கேதா ரகணடமுதலிய நூல்களி லெழுதபபட்டிருப்பதால அவ்வு ணமையைப் பாலிக்கவேபிறநது தாமதப பிரவாததகமபூண டொழுகிவநதவர்களைபபற்றி யாமிங்கெனனை விஸ்தரிததெழு தவுரியேம இதனை யின்னும விரிக்கிற்பெருகுமென்றஞ்சி யி வவளவிலே நிறுததிவிடடுப் பினவருங்கட்சிகளுககுச சமா தானமவனாயபபுகுநதனம

இனியவ வழுவாசகப்பிறலில் நாலு -ஐந்து - ஆறு - ஏழு இலககங்களிட்டு எழுதியவிஷயங்கள சிறுபிளளைகள விவகா ரமாயக காணப்படுதலால அவைகட கிங்கே சமாதானங்கூறு மலவிடப்பட்டது அவற்றின் விஸ்தாரததை யாம வெளியிட டிருககும் "இராமாநுஜமதசபேடிகை" என்னுநூலில் பரகக ககாணலாம. இதுநிற்க, மேற்கணட ஆறுவதிலககக்குறிபபி லிணடுசசிநதிககவேணடிய அதயாவசியகரமான விஷயமொ னறுண்டு. எனனெனின, அத்துஷ்டவாசகத்தில் "[illegible]" என்கிற வாக்கியததையெழுதி இதன்பொருள தேவாகள யாகஞ்செயது யாகப்பதியாகிய விஷ்ணுவுக்கவிச ளிதது முறையே சமஸ்ததேவாகளுககுங் கொடுததபிறகு இ னனும அவிசுபெறுதற்கு யாரேனுமுளரோவென்று கேட்டத ற்கு உருததிரனனறி யிரண்டாவதியாருமில்லையென்று சொ ன்னதாகக குலவிககூறியழுதாா. அதனைப் பாாக்குந்தோறு ம எமக்குவியப்பும நகைபபுமதிகரிக்கினறது. சமஸ்ததேவா ககளுக்கும அவிசுகொடுநதானபிறகு உருததிரனன்றி அவிசு பெறுதற் கிரண்டாவதியாருமில்லையென்று பொருள்கொண டக்கால்உருததிரமூாத்தி அவிசுபெற்றபிறகுமறறும அவிசு பெறுவார் ஒருவருமில்லாதிருததல்வேண்டும. ஆகவே, அவிசு பெறுவாரில்உருத்திரமூாததி கடைப்பட்டவராதல்வேணடும அவிசுபெறுவாராகிய தேவர்கள அதிகாரபேததறிலேயே கிரமவரிசையாயப் பெற்றுவருவாராகலின் உருத்திரமூர்ததி யைக் கடைபபட்டவாராகக் கொளளுமிடதது அவனாச் சம

ஸ்ததேவர்க்களினுங் கீழ்பபட்டவாராக நிசசயிக்கப்படும். ஐயையோ! இப்படிப்பொருள கொண்டுதிரியுமபாவிகள உருத திரனுக்கு மேலொருதெய்வமும சமஹாரத்துக்கு மேலொரு கிரியையும் இல்லையென்றுகூறும வேதசாட்சிக்கென்னசெய வாாகள? இதுநிற்க, அவிசுபெறுதற் கியாரேனுமுளரோ வெனறு கேட்டகாலத்தில உணடு இல்லையென்று சொல்லவேணடுவதொழிநது இரணடாவ தியாருமில்லையென்றுசொலவது எவ்வளவுமபொருநதாது. இரண்டாவதில்லையென்னும பிரயோகம் உயர்ந்தவிடததிற் பிரயோசனகரமாமன்றித் தாழ்நதவிடத்தில நிஷ்பலிதமாகும "ఏక ఏవ రుద్రోనద్వితీయాయతస్థే" என்று வரும வாக்கியத்தால் உதகாஷப்பிராபயமே சித்தியாயினதனறி ஸ்வலபாநுகூலசித்தி பாதகமாயவிட்டது. இநத நியாயங்களால உருததிரமூர்ததிக காதிக்கமதிகரிக்கினறது. அனறியும "గాథపతిం మేధపతింరుద్రంజలాషభేషజం" என்னும் ருகவேதவாக்கியததால் உருத்திரமூாததியை மேதபதியென்றும, எக்ஞபதியெனறும் சத்துக்கள் நிசசயிக்கினறனர். "ఆరాత్తే గాజాసమధ్వరస్యరుద్రం" என்கிற எஜுஸ்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் உருத்திரமூாததியை எக்ஞபதியென்று நிசசயிக்கப்படுகின்றது. "ప్రయంతేశ్చాసఃకపర్ది నేష్మృతంఃసవనలోకమధు।త్రిస్సప్తయస్థవహ్యాని ష్వేశ్వత్యా దావిదం నిహితాయత్తీయాసః" என்னும் இநதமநதிரத்தால் சபத ஹவிாயக்ஞ சப்தபாகயக்ஞ ச பதஸோம யக்ஞங்களிலும் ருத்ரபததபாதி பதங்கள பிரகாசித்தலால் உருத்திரமூாததியை யிருபத்தொருயக்ஞங்களுக்கு நலைவராக நிச்சயிககப்படுகினறது. "ఇమం పశుం పశుపతే తేఅద్య బధ్నామ్యగ్నే సుకృతస్య మధ్యే" எனறும, "రుద్రోవాఏషయదగ్నిః" எனறும வரும சுருதிகளால் உருத்திரமூாத்தியை அக்னிஸ்வரூபரென்று துணிநதுரைககப்பட்டது. மேல்வாககியங்களால அக்னியைக்காட்டிலும வேறுபடாத ஹேபசுபதி! இநதபபசுவை எக்ஞமத்தியில் உன்பொருட்டே கட்டுகின்றேன் என்று ஸ்பஷ்டமா யுணமைப்பொருள வெளிபபட்டதாகையால எக்ஞபதித்வம் சிவபெருமானுக்கே யுரிமையெனபது நாடடபபட்டது. அன்றி

யும், கூர்மபுராணத்தில் "అహంహి సర్వహవిషాం భోక్తా చైవ ఫలప్రదః సర్వదేవతనుర్భూత్వా సర్వాత్మా సర్వసంస్థితః॥" என்று கூறப்பட்டுள்ள வாக்கியத்தால் சர்வகதனுகியும், சர்வசொரூபியாகியும், அக்னி சோமேந்திரவிஷ்ணுவாதி சர்வதேவ தநுர்ப்பூதனுகியும் சர்வமுக்ய ஹவிர்த்திரவியங்களுக்கும் போக்தாவாய நானே பலப்பிரதாதாவாகின்றேன் என்று பரசிவவாக்கிய வுண்மை வெளிப்பட்டதால் சிவபெருமானுக்கே ஏகனுபதித்வம் சித்தமாயிற்றெனக.

ஆயின், இந்திராக்னிமுதலிய தேவர்க்களைச் சுருதியாதிகளிற் கூறுவதென்னையெனின், அக்னி உருத்திரமூர்த்தியினுடைய அஷ்டதநுவி லொருதனுவாகலானும், அக்னிமண்டலமத்தியில் அந்தரியாமியாயிருப்பவர் ஸ்ரீருத்திரமூர்த்தியேயாகலானும், சமஸ்த அக்னிஹோத்திராதி காமங்களெல்லாம் ருத்ரசேஷமாகவே காணப்பட்டதனறியும், தேவதத்தாதி சப்தங்களால் சரீரவிசிஷ்டமாகிய ஆத்மஸ்பாவம் வெளிப்பட்டதுபோல் இந்திராதி சப்தங்களால் தந்தர்யாமியாகிய பரமேசுவரன் அந்தந்தஆஹுதிகளால்திருப்திபடைந்தவராய அவ்விந்திராதிகளைத்திருப்தியடை விப்பரொன்பது சுருதிசம்மதயுக்திபோதகமெனக இவ்வுண்மையை மேலயாமகாட்டிய கூர்மபுராணவாக்கியத்தால ஸ்ரீருத்ர மூர்த்தியைச சர்வதேவதநுர்ப்பூதரென்றுரைத்த நியாதத்தை விசாரித்துத் தெளிந்துய்பவராக. இந்திராதி தேவர்களுக் குத்தர்ந்தரியாமியாய்விளங்குவார் பரமசிவம் என்பதற்கு அருச்சுனன் ஸ்ரீகிருஷ்ணரிடத்திற்செய்த பூஜோபஹாராத்யுபசாரங்கள் சிவப்பிரீதிகரமாயிற்றென்றுரைக்கும் பாரதத் துரோஹணபர்வ வாக்கியமே சான்றுமெனக. இதுகாறும்யாமெழுதிவந்த நியாயங்களால யாகபதியாவார் சிவபெருமானேயென்று யினிதுபெறப்படுதலும் இவ்வுண்மையையறியாமல யாகபதியாகிய அச்சுதனுக கவிசளித்த பிறகுளென்று முழுநீளமெழுதிக்கொண்ட அப்போலி நூற்புலவர்விசாரஹீனத் திறகுப் புத்திமான்கள விசனப்படாமலிராாகள இம்மஹாகவியைப போலவே முடிசசூக கவியொன்றும் எழுமபூாககவியொன்றும் தமது துஷ்டவாசகங்களில்

பலவாறு பிதற்றியிருக்கின்றதுகள். அத்துராக்ஷேபங்கள யா மிங்கேயெழுதிய சமாதானங்களாலேயே பரிகரிக்கப்பட்டதா கையால் அப்பசுபிராயர்களகூற்றுபாழாகி விட்டதென்க

ஆயினவிஷ்ணுவை எகஞபதியாக வேதங்களிற் கூறிய தில்லையோவெனின் ,,யஜ்ஞேநயஜ்ஞமயஜந்ததேவா:'' எனகிறபுருஷ சூக் தத்தால யாகீயபசுவாத யுபகரணமான எக்ஞநாமததை யுடைய விஷ்ணுவால எகஞேசுவராராதனரூபயாகத்தைததே வாக்களசெயதார்களென் றுணமை வெளிபபட்டதாகையால விஷ்ணுவை எக்ஞரூபியென்று கொளளவிடமுணடா மனறி எகஞபதியெனறு கூறுவது எவவளவும பொருநதாதென்க ''யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு:'' எனகிற சுருதியேசாட்சியாவதாடு எழுமபூரி ரொட்டி யெழுதிககொணட வாககியங்களெல்லாமும விஷ்ணு வை எக்ஞரூபியெனறே விளககினதாகலானும வேதததிலகூ றுத எகஞபதிதவம விஷ்ணுவுககு இபபசுபிராயாகள வெறெ ங்கேயிருநது சொலலவலலவராவா ? விஷ்ணுவைபபசுவாகக் கொணடு தேவாகள சிவபபிரீதியாகயாகஞ செயதாாகளென றுசுருதிபபிரமாணஙகளவெகுவாயக காணபபடுமுணமையை விசாரியாத இவாகள விணயிருநதவாறுஅங்கேதாகொடிதுகொ டிது சிவபெருமானைக காதபதியென்றும, மேதபதியென றும, அதவராஜனென்றும, எகஞபதியெனறும பலநாமங் கள பாராட்டி வேதஙகள உதகரிததவுணமையை மேலிடங் களில் விஸ்தரிததுக காட்டினே மாகையால எகஞபதித்வ மயாாக குணடெனபதைப புததிமானகள பாருதருணா வா ராக

இதுமட்டோ,ஸ்ரீராமபததிராபரநலடசுமணனோகதி விளனெனனும அரசனமஹாதேவனாபாரா திநதுப பரிமேத ஞசெய்துயநதானைகயால நாமும அபபரிமெதஞ செயவோ மெனறு சிவாராதனததால அசுவமேத யாகஞ செயதா ரென்று உத்தரராமாயணததிலும, பரிமேதநததால மகாதேவ னையே யுபாசிததாரெனறு போதாயனராமா யணததிலும ஸபஷ்டமாயக் கூறியிருககு முணமையால எகஞபதி சிவ னேயெனபது பெறபபட்டது

இவ்வாறே சைவம், ஸ்காந்தம், லைங்கம, பாகவதம, நா ரசிங்கமுதலிய புராணங்களால எக்ஞபதியாவார் சிவபெருமா னேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட தாகையால் விபர்யாசாஸ்பத மான வீண்வாதங்கள் விடடொழிந்ததென்க. பிரமன - விஷ் ணு - இந்திரன் முதலாகிய தேவாககளும், மற்றை முனிவாக ளும, காசி - குருக்ஷேத்திரம் - கங்காதீரம - இந்துசரசு - மா நசரசு - யமுனாதீரம - சேதுகட்டமுதலிய ஸ்தானங்களில உ ருத்திரமூர்த்தியை யாராதித்து அநேகயாகங்கள் செய்தாாக ளென்று பூாவபிரமாணங்கள வெகுவாய்விளங்குகையால முழுப்பூசனிககாயைச சோற்றிலேமறைப்பதுபோல சிவ பெருமானுக்கு எகஞபதித்வம யாணடுங் கூறினதிலலையெ னுமவிவாகள பெருமபுரட்டுகளெலலாம பாழாகிவிட்டதெ னக. இன்னும யாகத்திரவியமாகிய பசுவும, ததஸமபந்த .... கௌவிபமும, சிவசமபந்தமெனபது சாவசமமதமாகையா ல யாகீயமான சமஸ்தகாமங்களும சிவசமபந்தமென்றே நிச் சயிககபபட்டது

ஆயின "......" எனகிற வாககியத்தால உத் தபரிஷேசனம, ருத்ராஹுத்யனந்தரத்தில் ஆசாரயாவிதரலே லையெனின், யாகஙகளில ருத்ராவிபபாகம முதலில கொ டுககவேணடியதாகலின அங்ஙனஙகொடுத்தபிறகு விஷ்ணு வாதி தேவாகளுககு அவரோடு சமானமாக வுடனே கொ டுககபபடாதாகையால ருத்ராஹுத்யனந்தரமாகிய ஜலப ரிஷேசனம உருத்திரமூாத்தி அந்தாத்தானமாதற பொருட் டென்று முதனூலுணாததுமெனக "......" எனகிறசுருதியால உருத்திரமூாத்தியினுடைய அந் தாத்தானத்திற்காகச சலபரிஷேசனம செய்கின்றாாகளென்று பெறப்பட்டது "......" எனகிறபுராணவசனத்தா ல எவன்அன்னியமானஹீனதேவங்களோடு சமானமாகரு ..வாாத்தையாவது பேசுவானோ அந்தத்தாமதி

பொண்டாளனுமன்றி லோகப்பிரதிபாலசண்டாளனென
றழைக்கப்படு மவன் சண்டாளனுகான் என்று ஸ்பஷ்டமாயக்
கூறப்பட்டிருக்கின்றது மேலவாக்கியங்களால் ருத்ராக்ஷத்
தாரணாந்தரம ஜலபரிஷேசனப்பிரசங்கம் நியாயாதிதமாயவிட்ட
படியால் இன்னும் சிவபெருமானைச் சாமானியமாகிய இதர
தெய்வங்களோடு சமானமாகக்கொண்டு நமஸ்காரஸ்தோத்தி
ராதிகள் செய்யப்படாதென்று விதிக்கும் ருத்ரவேதவாக்கியத்
தையிங்கே யுதகரிக்கின்றோம் "సాక్షాద్రుద్రమీక్ష్య ధ్యానమోన
నిత్యదుష్టత్వ్యవభ్యాసహతి" இந்தச்சுருதியில், சுரசிரேஷ்
டப்பிரியவாகிய ஹேருத்ரமூர்த்தி! உன்னை இதரதெய்வங்க
ளோடு நமஸ்காரங்களாலும், துஷ்டஸ்தோத்திரங்களாலும்,
நல்வ்யாயனங்களாலும் கோபிக்கச்செய்யோமாக என்று சொல்
லப்பட்டிருக்கின்றது இதனால் சிவபெருமானோடு சமானமா
க வேறு தெய்வங்கட கழிப்பாகக்கொடுப்பாரைப் பரமேசுவர
த்துரோகிகளென்பது பெறப்படும் ஆல சகலதேவதாவடி
வாகிய ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தி அன்னிய தெய்வங்களோடு சமான
மாகத் தக்கோர் ஸ்தானங்களில் அநுஷ்டிக்கப்படல் கூடா
தென்னும், ருத்ராக்ஷதாரணத்திற்கு அவர் அந்தரங்கனான
தலைப்பதற்காகவே ஜலபரிஷேசனம் ஆதாரமாயிருக்குமெனவும்,
ருத்ரமூர்த்தி அந்தரங்கனாகத் தோன்றுமெசபதபிறகே மற்றைத்தெய்
வங்களுக்கு அனுஷ்டிக்கத்தல் வேண்டுமென்றும் நிச்சயித்
தலை யெல்லோருந்தெய்வருகின்றனர் சிவபெருமான் அந்த
ரங்கனாருதெசயயாதபட்சத்தில் அவரோடுசமானமாய அன்னி
ய தெய்வங்கட காணுக்கப்படக்கூடாதாகையால் ருத்ராக்ஷ
தாரணாந்தரமான ஜலபரிஷேசனம் அந்தியாவசியகரமாயிருக்கி
றது இப்படி விசாரித்தறியாத மூடர்கள் உருத்திரமூர்
த்தி நீசதெய்வமாகையால ஜலபரிஷேசனம் அவர்க்காரா
தனையென்று தங்கள் சுவடிகளில் எழுதியிருக்கின்றனர் அ
வர்களுடைய பாமரத்தன்மையை யெடுத்துரைக்க எமக்கு நாணமாயிருக்
கின்றது அவர்ப்படியே நீசதெய்வமாகிறபட்சத்தில சமஸ்
த தேவர்களுக்கும் கொடுத்துத் திருக்கப்பிறகு அவர் பெற்றது

சூரியரேயன்றி முதலில் அல்லது இடையில் பெற்றசூரியரென்பது எவ்வளவும்பொருந்தாது இங்ஙனமாகவும், ஜலபரிஷேசனம் விதித்தமையால் அவர்க்குப்பின்னர் ஆஹுதி பெறுதற்கான தேவர்களினுமிருப்பதாகப் புலப்படுகின்றது. ஆகவே, அவர்க்குப் பிற்பட்டவர்கள் அதிக நீசமுடையாரென்பது பெறப்பட்டது அதிக நீசமுடையாரைவிட்டு அற்ப நீசமுடையார்க்குச் சலபரிஷேசனம் விதித்ததற்குக் காரணம்? அன்றியும், உருத்திரமூர்த்தி நீசதெய்வமா? னபோது முறையே அவர்க்குப்பின்னவர்கள் அதிக நீசமுடையாரென்பது பெறப்பட்ட நியாயத்தால் ஜலபரிஷேசனம் அநாவசியமென்றே நிச்சயிக்கப்படுகிறது உருத்திரமூர்த்தியொருவர்தவிர மற்றவர்கள் நீசமுடையாரல்லவெனின், அல்லாதவர்களைப் பின்னிருத்தி உருத்திரமூர்த்தியை முன்னிருத்தியதற்குக் காரணம்வேண்டும். இதுஎங்குள்ள ஸம்பிரதாயம்? இனி யிந்த விதிமுறையால் பஞ்சமனுக்குமுன் மரியாதையும், பிராமணனுக்குப் பின் மரியாதையும் செய்யவேண்டிவரும் இப்படிப் பூர்வோத்தர விரோதங்கள் வெளிப்படக் காணப்படுதலால் உருத்திரமூர்த்தியை நீசதெய்வமென்று பிதற்றியது பேதமையாய்விட்டது. ஆகவே, அதிபராயபத்ராகிய உருத்திரமூர்த்திகளுக் கொடுத்த கரங்கொண்டே நீசதெய்வங்களாகிய விஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்குச் சமானமாய் ஆஹுதிகொடுக்கப்படாதென்றே ருத்ராஹுதயனந்தரமான ஜலபரிஷேசனம் ஆசாரமாயிற்றென்க. மேலிரண்டுநியாயங்களாலும் ஜலபரிஷேசனப் பிரசங்கம் நிஷ்பாதிதமாய்விட்டதாகையால் எக்ஞபதித்வம்சிவபெருமானுக்கே யென்பதுஎல்லாவிதத்தானுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இதனையறியாதஅம்மூடசிரோமணி "[illegible]" என்கிறவாக்கியத்தை எக்ஞசமயந்தமாக அபார்த்தங்கொண்டு உபக்கிரமோபசம்ஹார நியாயங்களையறியாமல் எசுர்வேதம் முதற்காண்டம் எட்டாம்பிரசினத்திலுள்ளதாகப் பெரும்புளுகொன்று சாதிக்கவந்தார் அதனைச்சக்காரணவிஷயமாயப் பிரதிபாதிக்கும் ருக்வேதவா

நமியமென்று மேலோர்கள் நிச்சயித்திருக்கின்றனர். அன்றி யும், அந்தவாக்கியத்தை "நதவிதியதே" என்று முடித்தார் "ஸத்யஸங்கல்ப" என்று விளங்கும் வாஸ்தவசொரூபத்தை ஆபாசப்படுத்திக்கெடுத்துவிட்டார் அநதிகாரதோஷத்தாலே யே யிவ்வாபாசங்களசம்பவிப்பதாகலின் அவருடையஅதிகார மிப்பகுதியினை யுடையதென்று புத்திமான்கள கண்டிராமற் போகார். இதுகாறும் விவகரித்த நியாயங்களால் எக்ஞபதி யாவார். சிவபெருமானேயென்று பிரசங்கிக்கப்பட்ட தன்றி யுந் தக்ஷப்பிரஜாபதியினுடைய யாகத்தில் விஷ்ணுமூர்த்தி யாகப பதியாயிருந்து வீரபத்திரரால் நாகபாசத்தாற்கட்டுண் டிருந்த மானக்கேடும், அவரை யாகபபதியாகக்கொண்ட த க்கனுடையதலையுருண்டுபோயவிட்டதும், சாவப்பிரசித்தியா கையால எக்ஞபதி சிவனேயென் றறியாதவர்கட்குத் தலை போயவிடுமென்பதே சாஸ்திர சம்மதமெனக. இன்னும் வி ரிக்கிற் பெருகும்.

இனியவ் வழுவாசகப்பிறவில் சிவநின்மாலியப்பிரசாத ம அசுத்தவான்களுக்கே யுரியதென்றும், சுத்தாத்மாக்களுக்கு அருகமல்லவென்றும், அதனை மண்ணிடைப்புதைத்தல், த டாகங்களிற்போடல் விகிதமென்றும், அதவாவுட்கொண்டா ல அதோகதியடைவார்களென்றும், இவவாறு ஸ்காந்தம், ம நுஸ்மிருதிமுதலிய பிரமாணங்களிற் கூறப்பட்டதென்றுந் தா றுமாறாகப்பிதற்றி அப்படி நிகழ்ந்தவுண்மை வெளிபபடாத த வளையின்கதையொன்று எழுதிவிடுத்தார். அன்றியும், "எவ வமில் சிவன்கோயினின்மாலியம" என்றற் றொடக்கத்துவா க்கியத்தால் சிவநின்மாலியம் சீலமுடையோர்களுக்கு ஆகா மையை அறபளீசுரசதகத்தால் சாதிக்கத்தலைப்பட்டொரு முறை யழுது தொலைத்தார்.

இதனை முறையேவிவகரிக்குமிடத்துச் சிவநின்மாலியம போஜனயோக்ய மல்லவென்பது எவ்வளவும் பொருந்தாது ஜாபாலசுருதியில் "ருத்ரஸ்ய நிர்மால்யம் ..."

జిఘ్రతి । యచ్ఛ్రేణాత్తమశ్నంతి। యచ్ఛ్రేణపీతంపిబంతి। రౌద్రాఘ్రాతంజిఘ్రంతి। తస్మాద్బ్రాహ్మణాః ప్రశాంతమనసో నిర్మాల్యమేవ భక్షయంతి" என்கிறவாக்கியத்தால் சிவபுக்தமாகிய பிரசாதத்தையே புசிக்கவேண்டுமென்றும், ருத்ரபீதமாகிய ஜலக்ஷீராதிகளையே பானம்பண்ணவேண்டுமென்றும், ருத்ராகிராதமாகிய கந்தபுஷ்பாதிகளையே ஆக்கிராணிக்க வேண்டுமென்றும் பெறப்படுதலால் சிவநின்மாலியக்கிராஹ்யம் சாந்தசீலர்களாகிய பிராமஹணர்களுக்கு விடபாதிதமாய்ச் சாதிக்கப்பட்டது இதற்குப்பிரமஹணம், இலிங்கபுராணத்தில் "పుష్పంఫలం సుగంధంచవస్త్రాణ్యాభరణానిచ। శివార్పితానిస్వీకుర్యాదన్యథాకిల్బిషీభవేత్" என்கிற வாக்கியத்தால் சிவார்ப்பிதமாகிய கந்தபுஷ்பமால்ய வஸ்திராபரணாதிகளையே கிரகிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படிக் கிரகிக்காமல் ஆத்மபோகார்த்தமாய்க் கிரகித்தபக்ஷத்தில் பாபத்தை யடைவனென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும் பிரமஹாண்டபுராணத்தில் "మహ్యామన్నంప్రయత్నేననివేద్యాశ్నాతియస్సువా । సభూపాలస్సర్వవేత్తాభవత్యేవహిసర్వదా। అతీతానాగతంజ్ఞానంభూపాలత్వం చశాశ్వతం । జాతిస్మరత్వంసౌందర్యంమహ్యంనైవేద్యస్యభక్షణాత్" என்றுரைக்கத்த வாக்கியங்களால் சிவநின்மாலியத்தை எவன் புஜிப்பானோ அவன் சகலார்த்த வேத்தாவாகிச் சக்ரேசுவரனாவனென்றும், அவனுக்குத் திரிகாலக்ஞானமும், நிருபபாலத்வமும், விசேஷசௌந்தரியமும், உண்டாகுமென்றும், விஸ்தரித்துரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது இந்த வாக்கிய விசேஷங்களால் சிவநின்மாலியம் பரமபாவனமாகக் கிரகிக்கத்தக்கதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதாகையால் பூர்வோத்தர சம்பந்தங்களைத் தெரியாமல் பிதற்றிவரும் பேடிவாசகங்கள் சபேடிகை செய்யப்பட்டனவெனக.

இனியந்தத் துஷ்டவாசகத்தில் சிவநின்மாலியம் அசுத்தவான்களுக்கே யுசிதமென்றும், சுத்தாத்மாக்களுக் கருக

ம . வென்றும் எழுதிநெ நாலே கசா. மேல பாம உ தகசி த ... உபநிஷத் வாக்கியத்தால் ... ரகளாகியபி ... களை பகுத்திக்கொன் றாகவென்று சொல்லப்பட்டதன்றியு ... மாகமத்தில் ' [illegible] " என்று கூறிய சி ... ஜனாதால உபாய சமஸ்த ரவிரகளாகிய ஞர ... நகரு மோராப்பயை விடசநாய் வந்தபோல சிவ ... ஹிராவநதால ஆரிசு தாளாகிய பிரசிருக்கு... ... சிவனொமாலிபசேவனை நாக ஹநடுவென்று நிச ... ... ஆதிபுட ... ... :

[illegible]

எனகின சுலோகத்தால சிவனமைநாம வாஸிநக ... ... சிவ ... மாலிபம அபோய பமேய யம், அதவாகிய ... ... புனுல நாக நேத ... யனும ... வசிக்ஷாயிசிவு ... ... கிய சிவபாநாகளுக்கே சிவனோபாரிபம ஞாமபாவ ... மென்றும், சாதிக்குரைக்கப்பட்டது. இந்த நியாயங்க ளால் சிவஙிமாலிபம சுததாகமாசகளுக்கே யுரிதெ ன்று ... ... சுதாதமாகக்குத் தாகமேறுமென்றும், நா... ... ... து இதனமாகவும் சிவனமாலிபம சுததமாக ... ... அசிராஉறபமென்றுசோத மா... வாசகம நிரஸ ... ...

இதுபிறக " ... ... சட ... லவ தது, ... பொரு ... முனை யோசரு ... ... டவேபடமைய ஞுலமமெய்ம " என்னு நீக்கிவாகிய ... பொருபெரிய பிரமாணமாகக்கொண்டு தனது மட்டு வாக்கு... சாதிக்கப்புந்தார் அது எவ்வளவும் பொரு ... ... ஆ... நீதிநால சாதாரணமான ஒரு விதவாலைல செ ... ... ட்டதன்றிய பூர்வசாரியாகளால் செய்யப்பட்டதவ

லவாகலின் அதனை யிங்கே யங்கீகரித்து நியாயஞ்சொல்லவ் தவசியமன்றாயினும் அவ்வாக்கியத்துக்கு அபார்த்தங்கொண்டெழுதிய அப்பெய்தையினுடைய விபரீதத்தைக்காட்டிக் கண்டிக்கவேண்டு மென்பதுபற்றியே யீண்டுவரையப்படுகின்றதெனக் கவ்வுமில் சிவன்கோயிலென்றெடுத்தது சிவோத்கர்ஷப் பிராப்பகந் தோன்றக்கூறினவர் சிவப்பிரசாதத்தை நிந்திப்பாரென்பது இம் மூடப்பெய்தைபோல்வார் துணிபாமேயன்றி மேதாவிப் பெரியோராகார் மேலவ்வாக்கியத்துக்குப் பொருளியாதெனின், அந்தவாக்கியத்தில் சிவதனமுடைய கோயில்நிர்மால்யமென்று கூறப்பட்டதனால் அதனுண்மையைவிளங்கச் சில நியாயங்களைப் பிரமாணபூர்வகமாய் விஸ்தரித்துக் காட்டுவோமாக பிரமாணம் புராணத்தில் "శివానుభూతమక్షతం నిర్మాల్యం పరిభాష్యతే। భోజ్యం ధార్యమితి ద్వేధా తద్ద్విధం చ భవిష్యతి। దేవస్వం దేవతా ద్రవ్యం నైవేద్యం చ నివేదితం। చండద్రవ్యం బహిఃక్షిప్తం నిర్మాల్యం షడ్విధం తథా। దేవస్వం గోమహీభూష్యాది దాసీదాసచతుష్టయం। హేమరూప్యకరత్నాది దేవద్రవ్యమితి స్మృతం। యత్సంకల్ప్య చ దేవాయ పత్రం పుష్పం ఫలం జలం। అన్నపానాది తత్సర్వం నైవేద్యమితి కీర్తితం। తత్ త్రివిధ నిర్మాల్యానర్హమితి కథ్యతే। ప్రమాదాద్దోషజనకం కుర్వన్ భూమానస్యాదమంగళః। శివద్రవ్యాపహారేణ నరకం యాత్యసౌ నరః। శిరోపభుక్తం స్రగ్గంధమన్నపానాదికం తథా। నివేదితమిదం ప్రోక్తం సర్వపాపహరం పరం। స్థాపితం విధివల్లింగం సర్వదేవానుకీర్తనైః। ఏతత్ త్రివిధ నిర్మాల్యం చండేశాధికృతం భవేత్। బహిఃక్షిప్తమనర్హం స్యాదన్యద్రవ్యస్య కారణాత్। పిశాచానాం చ సర్వేషామధికారోత్ర సర్వదా। నిర్మాల్యే షడ్విధే నిత్యమేకమేవ నివేదితం" என்றற் றொடக்கத்துவாக்கியங்களால் நிர்மாலியமானது தேவஸ்வமென்றும், தேவதாத்ரவ்யமென்றும், நைவேத்யமென்றும், நிவேதிதமென்றும், சண்டாதி க்ருதமென்றும், பஹிக்ஷிப்தமென்றும், ஆறுவிதங்களாய்ப் பகுக்கப்பட்டு அவற்றுள் தேவஸ்வமென்பது சிவசம்பந்தமான கிராமபூமியாதிகளென்றும், தேவதாத்ரவ்யமென்பது, சிவசம்பந்தமான சுவர்ணரஜிதரத்ந

திகளென்றும், நைவேத்யமென்பது சிவாத்மமாயச் சங்கற்பிக்கப்பட்டு அர்ப்பணமாகாத அன்னபலபுஷ்பாதிகளென்றும், இம்மூன்றுவித நிர்மாலியங்களுஞ்சுத்தாத்மாக்களுக்குக் கிராஹ்யமல்லவென்றும், மேல்நிவேதித மென்பது சிவார்ப்பிதமாயவிட்ட அன்னபலஜலாதிகளென்றும், இஃது பாவனமும், பாபஹரமுமாயச் சுத்தாத்மாக்களால் கிராஹ்யமாகத்தக்கதென்றும், சண்டாதிக்ருத மென்பது, "ஶுத்ர ஶ: சண்டேஶ்வராயஸ:" என்று ஆர்ப்பிக்கப்பட்ட திரவியமென்றும், பஹிக்ஷிப்தமென்பது பாஹ்யதேசத்தில் வைத்திருக்கும் ஜலான்னபத்ர புஷ்பாதிகளென்றும், இவ்விரண்டில் முதலாவது சண்டேசுரப்பிரீதிகரமும், இரண்டாவது பிசாசப்பிரீதிகரமுமாகையால் இவைகளும் சுத்தாத்மாக்களுக்கு அக்கிராஹ்ய மாகுமென்றுநிச்சயித்து ஒன்று கிராஹ்யமும், ஐந்து அக்கிராஹ்யமுமாக நாரதமுனிவர்கூறினதாகப் பெறப்படுதலால் யாமங்கேகாட்டிய கோயில்நின்மாலியமென்பது தேவஸ்வமாதிகளையே விளக்கினதன்றி நிவேதிதமாகிய சிவப்பிரசாதத்தை யன்றென்பது நிரப்பாதிதமாயச் சாதிக்கப்பட்டது

இதுநிற்க, அம்மட்டிவாசகத்தில் சுருதிஸ்மிருதிகளிலும் சிவ நின்மாலியதோஷங் கூறுவதாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றது அது இந்தசுருதியில் ஸ்மிருதியிலென்று காணப்படவில்லை சிவநினமாலிய கிராஹ்யமான சுருதிவாக்கியத்தை மேலபாம காட்டியிருக்கின்றோமாகையால அப்பேதையினுடைய துர்வாதம நிரசிக்கப்பட்டது. அதவாஸ்மிருதிகளாலேகதேசமாய்ப்பாதிக்கப்பட்டாலும் அது "ஶ்ருதிஸ்ம்ருத்யோர்விரோதே து ஶ்ருதிரேவ பலீயஸீ" என்கிறநியாயத்தால் சுருதிஸ்மிருதிகளுக்குப் பரஸ்பரவிரோதமுண்டாகிற பட்சத்தில ஸ்மிருதியைககாட்டிலும்; சுருதிப்பிரமாணம பலிஷ்டமுடையதாகக் கொள்ள வேணுமென்கிறபடிச் சுருதிபாஹுள்யமுடைய எமக்கு ஸ்மிருதிபாதகத்தால் வருநதோஷம் நிஸ்புருஹமெனக.

இன்னும், அத்துஷ்டவாசகததில் சிவநின்மாலியததை மணணிடைப் புதைததல தடாகங்களிற போடல் விகிதமெ னறும, அதவாவுட்கொணடால் அதோகதியடைவார்களென றும ஸ்காநதததிலும, சுப்பிரபேதமெனனும ஆகமததிலுங் கூறபபட்டதாக அழுதாா. மேலிடங்களில யாமவிவகரித்துவ நத நியாயங்களால்நினமாலியபபகுதிகள வெளிப்பட்டதாகை யாலசணடாதிக்ருதம, பஹிக்ஷிப்தமாகிய இவவிரணடுமே ப க்ஷணயோகிக்ய மல்லவென்று தடாகங்களில் விட்டுவிடச சி வாகமங்கள விதிக்குமனறிச சிவாபபிதமாய்விட்டநிவேதித மாகிய சிவப்பிரசாதத்தையொருபோதுஞ் சொல்லாதென்க. இனி அம்மூடவாசகததில இறக்கமுத்தியென்கிற காசியில சிவபபிரசாத நுகர்நத பாதகததவனையை அதற்கிறுதி நாள வநதபோது அமராகள இப்புணணியக்ஷேத்திரததில் சிவப பிரசாதநுகர்ந்த இந்தப்பாதகததவனை யுயிர்விடலாகாதென் றெணணிக் காகததைக்கொணடு அதனைக் காசியெல்லைக்க ப்புறத்தே யெறிநதுவிடுமபடிச செயதார்களென்று காசிக ண்டத்திற் கூறியிருத்தலால் சிவநின்மாலியத்திற்குப் போ ஜனயோக்கிய மில்லையென்று சாதிக்கப்புகுந்தார். காசிகண டத்தில் ஓங்காரவிலிங்கத்தின சிறப்புரைத்த அத்தியாயத்தி ல சிவநின்மாலியநுகர்ந்த தவனையைக காசிக்கப்புறததேகொ ண்டுபோயக் காகமொன்று அதன் வினையிருந்தபடித தின் றுவிட்டதாக எழுதப்பட் டிருக்கிறதன்றிக் காகத்தைக்கொ ண்டு தேவாகள காசிக்கப்புறப்தே எறிந்துவிடும்படிச செய ததாகக் காணபபடவிலலை. தேவர்கள செயதாகளென்று இல்லாத விஷயத்தைக் கற்பிததுரைததததனு லென்னபல னகணடாா? இப்படியெழுதுவதனுல நூற்புரட்டரென்று நிசசயிககப் படுகின்றனா. இதுநிற்க சிவபபிரசாத நுகாந ததவனைகருத் தோஷாரோபிதமவநத தெனனையெனின, மே லபாம பலவிடங்களிலும சிவநின்மாலியம சுததாத்மாக்களு ககே பிரயோசனங்கூறினுமனறி அசுததாதமாக்களுக கல லவாகலின முழுமலதேகியாகிய தவனைக்கு எபபடி அபபு

ண்ணியப்பிரயோஜனங்கிடமே? இந்தவனவிருத்தாந்தத்தால் சிவநின்மாலியம அசுததாதமாக்களுக்கே அருகமல்லவென்று பெறப்பட்டதால் சுததாதமாக்களுக்கு உரிமையென்று நாட்டப்பட்டது. இவ்வுண்மையைப பகுநதுணராமல தவனேயின்கதையைத் தனக்காதாரமாககொணடு தடுமாறிப்போய விட்டார். இநத நியாயங்களால சிவபிரசாத கிராஹ்யம சுததுககளுககுப் பரமபாவனமென்று நாட்டபபட்டது

ஆயின சைவசம்ஹிதையில "అనర్హంశివనైవేద్యం" எனகிற வாக்கியத்தால் எமமுடைய நினமாலியம அபோஜ்யமென்று சிவபெருமானகூறிய தெனனேயெனின, இவவாறு கேட்ட சைமினிபபகவானுடைய சநதேககமொழியுமபடி "దేవ దేవస్యచప్రోవిశ్చయోయంనశైమినే।యేవీరభద్రశపితాఃశివభక్తిపరాఙ్ముఖాః శంభోరన్యత్రదేవేషుయేభక్తాయేనదీక్షితాః। తేషామనర్హమీశస్యత్ర్పసాద చతుష్టయం" என்கிற வாககியத்தால வீரபத்திர மூர்த்தியால சபிககபபட்டவாகளும, சிவபகதி விமுகாகளும, சிவபெருமானேவிட்டு அன்னிய தெய்வங்களிடத்துப பக்திசெய்பவாகளும, சிவதீக்ஷா சமஸ்கார மில்லாதவாகளுமாகிய அநதிகாரிகளுக்குத் தமது நினமாலியங் கிராஹ்யமாகாதென்று சிவபிரானருளினதாக வியாசபகவான் உபதேசித்த வுணமைவெளிபபட்டதனுல சிவநின்மாலிய போஜ்பததிற் கருகமலலாதவாகளின் ஞானபதுவெளிபபட்டது. இதனுல்சுத்தாதமாககளுக்கே சிவநின்மாலியபோஜ்பமகூறபபட்டது. பிரமமாணடபுராணத்தில் "నిర్మాల్యసలిలంపీత్వాదేవదేవస్యశూలినః। క్షయాపస్మారకుష్ఠాద్యైఃసద్యోముచ్యేతబాధనాత్। నిర్మాల్యంపరమంపుణ్యంనైవేద్యం పాపనాశనం। బ్రహ్మచారిగృహస్థానాంయతీనాంచవిముక్తిదం। నిర్మలత్వాచ్చ నిర్మాల్యంనృణాంనైర్మల్యకారణం" என்னு மிநதவாக்கியத்தால் சிவபாதோதக பானததினுலும, சிவாபஷிதமான ஜலபானததினுலும், க்ஷயாபஸ்மாரகுஷ்டாதிரோகங்கள நசிககுமென்றும, பரமபுண்ணியமாகிய சிவநின்மாலியம பாபக்ஷயமெ

றும், பிரமஹசாய கிருஹஸ்தாதி எதிகளுக்கும் முக்திப்
பிரதாயகமென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது "ఉపవాససహస్రాణి
ప్రాజాపత్యాయుతానిచ। శివప్రసాదసిద్ధస్యకోట్యంశేనాపి నోసమాః। పత్రంపు
ష్పంఫలంతోయమన్నపానాదికౌషధం। శివార్పణంవినాభుక్త్వాసద్యోభవతికిల్బిషీ"
என்னும் வாக்கியத்தால் உபவாச சகஸ்ரங்களும், பிராஜாபத்திய
கிருச்சிராதிகளும், சிவநிர்மாலியமாகிய சிவப்பிரசாத பானா
திக்கிரஹணபுண்ணியபலங்கட்குக் கோடியம்சத்திலொன்றி
லுங்கூட சமானமாகாது என்று பெறப்படுதலால் சிவார்ப்பித
ஞ் செய்யாமல் பத்திரபுஷ்பஜலான்னாதிகங்களை யெவன்
புஜிப்பானோ அவன் உடனே பாபாத்மாவாய் விடுவனென்று
மேலோர்கள் நிச்சயித்திருக்கின்றனர் இப்படியின்னு மனே
கவாக்கியங்கள் சுருதிசம்மதமாய புராணவசனங்களா லுத்த
ரிக்கப்படுமாகையால் சிவநிர்மாலியப் பிரசாதங்களுக்கு
ஷ்டாஷ்டகூறிவந்த பாபாத்மாக்களுடைய துராவாதம் நிராசு
பாயவிட்டதென்க.

இவ்வண்ணமிருக்க வையாக்கிருடர் சிலர் வேதத்தில் சிவநிர்
மாலியம் விதித்திருந்தால் வைதிகசம்மதமென்றிருந்த தாந்திரிகசம்
மதமென்றெண்ணி சிவநிர்மாலியத்தை நிந்தைகூறுகின்
றனர். சிவபூஜாவிதிகளைச் சிவாகமங்களே பாஹுள்ளியமாயவிள
க்கினதன்றி வேதங்களெல்லாங் கலின்வைதிகபூசையைச் சொன
னதென்பது எவ்வளவும் பொருந்தாது. திருமறைக்காட்டில்
வேதங்கள் சிவாகமவிதிப்படிச் சிவார்ச்சனஞ்செய்தது பிரமா
ணசித்தமாகையால் தாந்திரிகசம்பந்த தோஷமுடையதென்
று நிந்திப்பது முழுமூடத்தன்மையென்க. இலிங்கபுராண
த்தில் "శివాగ్రేశివనిర్మాల్యమగృహీత్వాశివద్విజాత్। స్వయమేవాదదాన
స్తునరకంప్రతిపద్యతే" என்கிற வாக்கியத்தால் எவன் சிவத்வி
ஜோத்தமர் கொடுக்க வாங்கிக்கொள்ளாமல் தனக்குத்தா
னே விபூதிபிரசாதகந்தகுசுமாதிகளாகிய நிர்மாலியங்களைக்
கிரகிப்பானோ அந்த நரன் நரகத்தை யடைவனென்று ஸ்ப
ஷ்டமாய்க் கூறியிருந்ததனால் வேதத்தில் விதித்தது தாந்தி

ரிகாராதனமேயென்று பெறப்பட்டுப பிராமணாதி சாதுர்வாந ததாரும் சிவப்பிராமஹணாக விடத்திலேயே சிவப்பிரசாதம பெறவேண்டு மெனபது சாதிககப்பட்டது. இதுகாறுங்கூறி வநத நியாயங்களால சிவநின்மாலியம சாவோதகாஷமாயச் சாதிக்கப்பட்டதாகையால் பேதைகளால தூறறப்படுந்தூஷ ணங்கள நிஷ்புருஹமாயவிட்டதெனக

இதுநிறக, அநதுஷடவாசகததில் "విష్ణోర్నివేదితం శుద్ధం" என்கிறவாககியததை யெழுதி விஷ்ணு நிவேதிதம சுததமா னதென்றும, அதுபோஜனயோக்யமெனறுங் குலவிக கூறி யழுதார. சிவபிரசாதமொனறிறகே போஜனயோகயம வே ததநில விதிக்கப்பட்டதேயனறி யிதரதேவதா சமபநதமொ னறுங் கூறினதில்லையாகலின விஷ்ணுப்பிரசாதகிராஹ்யோத காஷம நிரசிககபபட்டது பாகவதாதிபிரமாணங்களில "ఉచ్ఛిష్టభోజినో దాసాః" எனறுவிஷ்ணு நின்மாலியகிராஹயங்கூற பபடடதேயெனின், "దేహబుద్ధ్యాతు దాసోహం" எனகிறவாககிய பபடித் தேகபுத்தியுடைய தாசாகளாகிய பாஞசராததிரிகட்கு சசொனனதேயன்றிச சாவவைதிகஜனசயமதமாயச சொலல பபட்டதல்லவெனக பாஞசராததிரிகளுககு மாததிரமே வி திததால் அவைதிகதவமபெறபபட்டது அனறியும பாகவ தம ஏகாதசஸ்கநததநில "నోపయుంజ్యాన్నివేదితం" எனறு கூற ப்பட்டவாககியததினுலும அதனுணமை வெளிபபட்டது சி வபிரசாதமோவெனின, சுருதிசமமதமா யுதகரிககபபடட த ஞல நிரபபாதிதமாயச் சாதிககபபட்டதெனக வைதிகாக ள தாநதிரிகசமபநதமான நின்மாலியங் கொளளாகளேயெ னின், அவாகள கொளளுவதனமுன கொடுபபாரொருவருமி லலையாகவும அது கொணடொரு தாழவுகூறவநதது பே தமையெனக. சிவதீக்ஷா சமஸ்காரமிலலாதவாகடகுச சிவா லய நிவேதிதபிரசாதம போஜனயோகய மாகாதாகையா ல வைதிகருளளும சிவதீக்ஷா விசிட்டதனையடைநது மஹா சைவராானவாகளே அதறகுரியவர்களெனபது பெறபபட

து. மஹாசைவரானபிறகும சிவாசாரியனைவிட்டுத் தாமே நி னமாலியத்தைக் கிரகிப்பவர்கள நரகத்தை யடைவரென்று இலிங்கபுராண வாக்கியத்தை மேல காட்டியிருக்கின்றே மாகையால் தாநதிரிகாராதன நின்மாலியப் பிரசாதத்தை வைதிகாகள் கொளளார்களேயென்னும வீண்வாதம் நிரஸ்த மாயிற்றெனக. இவவுணமை நியாயமபற்றியே சிவாலயங்களி ல சிவப்பிரசாதபாதோதகங்கள சிவதீக்ஷா விசிஷ்டர்களாகிய சைவாசாரியாகளுககு மாததிரமே கிராஹ்யமாகி மற்றை அதீ க்ஷிதாகளுக்கு அககிராஹ்யமாய்விட்டதெனக மேல் விவகரி ததது தாநதிரிக வைதிக ஆராதனபேதமேயன்றி மூர்த்திபே தமல்லவாகலின வேநததிற கூறிப ருதர்புக்தமாகிய பிரசா தபாதோதநங்கள சாவசமமத மெனபது நாட்டப்பட்டது தாநதிரிக வைதிகபூசைகள அதிகாரபேதத்தினல சிவனைவழி படுமமாாககங்களாக நிசசயமாகையால எநத மாாக்கத்தாலு ம சிவபபிரசாத கிராஹ்பசிததி சாவோதகாஷமாயப் பெறப பட்டது வைதிகதாநதிரிக தீக்ஷாபேதங்களைப போலவே தாநதிரிகதீக்ஷையுளளும, சமயவிசேஷ நிரவாண ஆசாரியாபி ஷேகங்கள விதிககபபட்டு மூாததிமானொருவனையே காட டுமுணமையால அவற்றை அதிகாரபேதமென்றே கொளள பபடும மேல விவகாரததால வாதமெலலாந தீக்ஷாபேதத் தாற பெறபபடடதனறி மூாததிபேதததாற பெறபபட்டதி லலையாகலின வைதிகாகளும, சைவாகட்கும, சிவநினமாலிய கிராஹ்யம் சுருதி சமமதபபடி யொநவிததது சாதிக்கப்ப டடது விஷ்ணுபபிரசாதம சுருதிவிலககானபடியால் வை திகாகட்கு அககிராஹ்பமாயவிட்டதெனக. வைதிகாகள சா ளககிராமாதிகளை யாராதிப்பாாகளே யெனின், முனிவாகளு டைய சாபததால சாளக்கிராமாதிகளைப பூசிககப்பெறறவ ாகளாயினும் சிவலிங்கபூசையில, ஆதிததியன, அமபிகை, வி ஷ்ணு, கணநாதாமுதலியவர்களைப பரிவாரரூபமாகவே கொ ளவாாகளன்றி முக்கியபோததேசமாயககொண்டு பூசிக்காரெ னக இதனல் அபபஞசபூசையில் விநியோகமான நின்மா

லியமும ருத்ரசேஷமேயானதால் விஷ்ணுநிவேதிதம வை திகர்கட்குக் கிராஹ்யமாயிற்றென்பது நிரசிக்கப்பட்டது மேலிடங்களில் யாம் விவகரித்த எக்ஞவிஷயததில் இதர தெய்வங்களோடு சமானமாக நமஸ்காரங்களாலும், துஷ்டஸ் தோத்திரங்களாலும், ஆஹ்வானங்களாலும், ஸ்ரீருத்தரமூாத்தியை யாராதிக்கப்படாதென்னும் ருக்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தைக்காட்டி யிருக்கின்றேமாகையால அசசுருதிக்கு விரோதமாய்ப் பஞ்சபூசையென்றுகொணடு சிவபெருமானேடு ஹீனதெய்வங்களேயும் ஆராதிததுவருவது அவாகள் வினையிருநதவாறெனக. இங்ஙனமிற்க, ருக்ஸமஹிதையில "మంత్రికంఠితం జనేయద్రుంపరితీసనీయంయాః ప్రస్థంతిజిహ్వయా గృహ్ణంతినసం" என்கிறவாககியத்தால் சனங்களிடத்து அநதரியாமியாய்நிற்கும பரனுகிய அநதஉருததிரனேப் புத்தியினுலுளளே பறறுபவாகள சரியததை நாவினுலே கிரகிபபாகள என்றுகூறுமாறறுல அவவுருததிரனே யுளளேபறறுநவாகள மலந்தையே நாவினுல கிரகிபபாகளெனறு அப்பிரஸ்துதப்பிரஸமசாலங்காரத்தாற பெறபபட்டது. இதனுல் உருததிரமூாததியை யாராதிப்பவாகளே யுருததிர நிவேதிதமாகிய அனனததையுணபவாகளென்றும், உருததிராராதன மிலலாதவாகள இதர தேவதாராதனாகளாகி மலததையே நாவினுற பற்றுபவாகளெனறும நிசசயிககபபட்டது. இநத நியாயங்களாலசிவாராதனமும, சிவபபிரசாதமுமே கிராஹ்யமாகி யிதர தேவதாராதனங்களும, நிவேதிதங்களும அககிராஹ்யமாயிற்றெனக. மேல்வாக்கியத்துக்குபப்பிரம்ஹணமாய்ப் பராசரஸ்மிருதியில் "మంత్రేచ్ఛంతియేరుద్రం భవానీసహితంశివం । పురీషమేవగృహ్ణంతిజిహ్వయాతేనసంశయః" என்று கூறபபட்டது

மொழிபெயாப்பு
வாசசியார்த்தம

"நற்றகையுருததிர நாயகன்றனேப்
பெற்றிடுபுந்தியாற பெரிதகத்திடைப்
பற்றிடுவோர்சிதம பரிந்துநாவினுற்
குற்றமிலமுதினேக் கொள்ளுவார்களால்".

கம்மியார்த்தம்.

"உற்றிடுமுமைபுண ருருத்திரன்றனைப்
பெற்றிடுபூதியாற் பெரிதகத்திடைப்
பற்றிடாத்தியர்கள் பரிந்துநாவிறுற்
குற்றமாமலத்தினைக கொள்வருணமையே".

என்றுவரும வாக்கியங்களா லினிதுதெளிவாராக. சிவநி வேதித மல்லாதனவற்றை யுணபவர்கள மலபோஜனததிற கு யோக்யாகளென்று பெறப்பட்ட வுண்மையையறியாம ல் விஷ்ணுநிவேதிதம சுத்தமென்றும், அதுபோஜனயோக் யமென்றுங்கூறவந்த சுருதிபாதகவாதம கணடிக்கப்பட்டதெ னக. விஷ்ணுநிவேதிதம சுத்தமென்றுகூறவந்தது கிறிஸ்தும கமமதியர்களுந் தங்களதங்கள தேவதாராதனங்களில் அர்ப்பி ககபபட்ட பதார்த்தங்களைச சுததமென்று கூறுவதுபோலா மன்றிச சுருதி சமமதகிராஹ்யமான சுத்தமுடைமை பாதக மாயவிட்டது. சைவபுராணததில "శంభోర్నివేద్యం సంశుద్ధం|భుంజీయాత్సర్వథాద్విజాః| అన్యదేవస్య నైవేద్యంభుక్త్వాచాంద్రాయణంచరేత్" எனகிற வாககியத்தால பரிசுததமாகிய சிவப்பிரசாதம சாவ பிராம்ஹணபோஜனயோகயமென்றும, அன்னிய தேவதாரா தித நிவேதிதம அபோஜ்யமென்றும பெறபபட்டதுமன்றி ஸ்காநதத்தில "ప్రసాదమన్యదేవస్య|భుక్త్వానైర్కీభవేత్" என்கி ற வசனத்தால் சிவபபிரசாதமலலாத அனனிய தேவதாராத ன பிரசாதத்தைதயுணடவாகள நரகத்தையடைவாகளென்றும நிசசயிககபபடடதனுல விஷ்ணுபபிரசாதம போஜனயோகய முடையதெனறு பிதறறவநதது பேய்த்தன்மையாய்விட்ட தென்க. இதுமட்டோ, "ఈశావాస్యమిదంసర్వంయత్కించిజ్జగత్యాంజ గత్| తేనత్యక్తేనభుంజీథామాగృధఃకస్యచిద్ధనం" என்கிற உபநிஷத்வா க்கியததாலும சிவநிவேதித கிராஹ்யமும இதர தேவதாநிவே தித அக்கிராஹ்யமுங் கூறப்பட்டதாகையால் விஷ்ணுநிவேதி தம போஜனயோக்யமெனறு கூறவநதது பாழாகிவிட்டதெ ன்க. இதுகாறுங் காட்டிவநதநியாயங்களால் சுருதி சம்மத

போதகமாகிய சிவநின்மாலியப் பிரசாதமொன்றே சுத்தாத்மாக்களுக்குப் போஜனயோக்யமென்றும, விஷ்ணுமுதலிய க்ஷுத்ர தேவதாராதன நின்மாலியங்கள அயோக்யமென்றுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. இவ்வுணமையைப் பதுமம, மானவீயசமஹிதை, இராமாயணம், பாகவதம், விஷ்ணுபுராண முதலியவற்றுளளுங்கணடு தெளிவாராக

இனி யவ்வழுவாசகததில் ஸ்ரீயபபதி கிருஷ்ணவதாரஞ் செய்தருளியபோது சதுாவேதபாரகாகளிலுஞ் சிலா அவனது அதிதிவ்ய மாயாமோகனததால் கெட்டுபபோககக் கேவலம மௌட்டியாளான ஏகாலியன, யாதவாள், ததிபாண்டன்முதலாயினோர் பிரபத்திசெயது மோடசமடைந்தாகளென்றும, பித்தபபெருமானைக கண்ணபபா எறிபததர்முதலாயினோா தெரியாமல ஒருவிதபத்திபணணி உருததிரபதவியையடைந்தாக ளென்றுங்கூறிப, பிரபததிபணணுகிறவாகளை முடடககல லடுககியென்றும, முடிசசவிழுக்கிறவாகளெனறுந தூஷிககபபடாதெனறு அபிமானமபூண்டழுதாா.

இதனை முறையேவிவகரிக்குமிடத்துஸ்ரீயபபதி கிருஷ்ணவதாரஞ்செயதாரென்பது பிரமாணவிரோதமென்க. ஸ்ரீமகாபாரதத்தில் விஷ்ணுமூர்ததி தனனுடையதேகததினின்றும எடுததுவிட்ட வெளளைமயிரொன்று பலராமனுகவும, கறுப்புமயிரொன்று கிருஷ்ணனுகவும பிறநததாக இனிதுபெறப்படுதலால்ஸ்ரீயபபதியே கிருஷ்ணனுகவநதாரென்பதுவெறுங்கதையாய்விட்டது. இப்படிபபட்ட அவதாரவிசேஷததை மௌட்டியாளாகிய ஏகாலியன,அமபட்டன,வணணுன்,ஒட்டன,உப்பரவன்முதலியவாக ளாசசிரயிப்பாாகளேயன்றிச சதுர்வேதபாரகர்கள எபபடியாசசிரயிப்பார்கள்? அபபடியவதரித்த கிருஷ்ணனுடையபிரபாவத்தை விசாரிக்குமிடத்துத் தந்தையாகிய வசுதேவனுடைய கர்ப்பததி லிரணடுமாசநதங்கியிருந்து அவன்விட்ட வீரியத்தின்வழியாயத தாயுதரத்திறசேர்ந்து அங்கு பத்துமாசம்வரையில் மலசலததி லூறியும், புழுக்களாற்கு

டையப்பட்டுப் பல துன்பங்களை யனுபவித்திருந்தும், பின்னர் வெளிவந்து பாலியாவத்தைமுதலிய பலசேட்டைகளையடைந்தும், கடைசியில் வேகாத குறைக்கட்டைப்பிணமாக யாவருங் காணச் செகந்நாதத்திற்கிடப்பதுமாகிய விருத்தாந்தங்களை வெளிப்படுமாறு வியாத்தாறு சிரயிப்பார்கள்? சதுர்வேதபாரகர்கள் பிரபத்திசெய்யாது அவனுடையமாயாமோகனத்தால் கெட்டார்களென்றார். இதனால் அவர்களைக்கெடுத்தவன் இவர்களுக்கரியபெருமாளேயென்றுபெறப்பட்டதால் பதிதாமமபாதகமாயவிட்டதெனக. சதுர்வேதபாரகர்கள் கெட்டார்களென்றும், ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள் மோக்ஷமடைந்தார்களென்றும் பிதற்றிப்பழுத்தார் வேதபாரகர்களே அவனுடைய மாயாமோகனத்தால் கெடுவாராயின் மௌட்டியாளாகிய ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள் பிரபத்திசெய்தார்களென்பது விருத்தநியாயத்தை விளைவிக்கும் ஏழை, இடையன், இளிச்சவாயனென்பவர்களாகிய இராமன், கிருஷ்ணன், நரசிங்கன் முதலியவர்களை அவதார விசேஷங்களாகக்கொண்டு பரசிராமன், பலராமன், மீன், ஆமை, குதிரை, பன்றி அவதாரங்களை யோக்யமன்றெனக்கழித்துப் பகடிபாராட்டிவரும் இப்பேதைகளில் ஏகாலி, இடையன் முதலியவர்கள் பிரபத்திக்கு யோக்யராவரன்றிச் சதுர்வேதபாரகர்கள் ஆகாரென்பதே யெம்முடைய சம்மதமுமெனக. இவர்கள் உடையவர்காலத்தும், ஓட்டன், உப்பரவன் முதலியவர்களையே பிடித்துச் சூடுபோட்டுச் சோதனைக்கொண்டு சிஷ்யசம்பிரதாயம் விருத்திசெய்ததாக மேலிடங்களில் யாம் காட்டியிருக்கின்றோமாகையால் அது இங்கே சமாதிக்கப்பட்டது. இங்ஙனமாகவும், ஆத்மாக்களுடைய கன்மானுகூலசித்தியாய்ச் சமஸ்ததாமங்களும் நிகழப்பெறுமென்பதே சாஸ்திரசம்மதமாகலின் அவனுடைய மாயாமோகனத்தால் கெட்டார்களென்று பிதற்றவந்தது பேதமையாய்விட்டதெனக.

இங்ஙனிற்க, கண்ணப்பர்முதலாயினோரடைந்தது உருத்திரபதவியாகிய கைலாசகிரியென்றும், இவர்கள் ஏகாலி

முதலியவர்களடைந்தது மோக்ஷவீடென்றும் முத்தி தாரதம்மியங் கண்டெழுதவந்தார். கண்ணனாலே கீதாவுபதேசம்பெற்ற அருச்சுனனன்றோ கண்ணப்பராக அவதரித்துச் சிவாராதனத்தால் முத்தியடைந்த மான்மியம் காளஹஸ்திபுராண முதலியவற்றால் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் கண்ணனை ஆச்சிரயித்தவர்க்குப் பிறப்புடைமையும், சிவனை ஆச்சிரயித்தவர்க்கு முத்தியுடைமையும் பெறப்பட்டது.

"கண்ணப்பனொப்பதோ ரன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பனென்னொப்பி லென்னையுமாட்கொண்டருளி
வண்ணப்பணித்தென்னை வாவென்றவான் கருணைச்
சுண்ணப்பொன்னீற்றற்கே சென்றூதாய்கோத்தும்பீ"

என்னுந் திருவாசகத்தால் கண்ணப்பசுவாமிகளுடைய அன்பின் திறத்தை ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசுவாமிகளாலெடுத்துக் கூறப்பட்டதனறியும், சிவானந்தலஹரியில், "మార్గావర్తితపాదుకా పశుపతేరంగస్య కూర్చాయతే। గండూషాంబునిషేచనం పురరిపోర్దివ్యాభిషేకాయతే। కించిద్భక్షితమాంసశేషకబళం నవ్యోపహారాయతే భక్తిః కిం న కరోత్యహో వనచరో భక్తావతంసాయతే" என்கிற வாக்கியத்தால் அவருடைய பக்திவிசேஷங்களை முறையேயெடுத்துக் கூறிப் பக்த சிரேஷ்டசிகாமணியென்றும் சங்கராசாரியரால் துதிக்கப்பெற்றதனால் அப்பேதையினுடைய பாழ்ம்பிரசங்கம் பேய்க்கூச்சலாய்விட்டதெனக் பேயினொப்பிடியுண்டான செய்கையாவும் பேய்ச்செய்கையேயாமாபோல் சிவபக்தியுக்தபாரம்யவிசேஷத்தால் எல்லாஞ் சிவச்செயலாக அற்புதங்கண்டருளும் எமது சுவாமிகளைத்தெரியாமல் ஒருவித பக்திசெய்தாரென்று நிந்தைகூறிய அப்பேதையினுடைய வாய்புழுத்தழியுமென்பதே நிச்சயமென்க. இங்ஙனநிற்க, எல்லாப்பேற்றினுஞ் சிறந்தது சிவப்பேறென்னு முண்மையையுணராமல் விஷ்ணுபதத்தை மோக்ஷவீடென்றும், ருத்ரஸ்தானத்தை யொருபதவியென்றும்புலம்பினான். "తవ శ్రియోమయతో మహర్షయాంత్యద్రయాత్తే జనిషు చారుచిత్రం। పదం యద్విష్ణోరుపమన్యు ధ్యాయి తేనపా సిగుహ్యంనామగోనాం"

என்னும் ருக்ஸம்ஹிதாவாக்கியத்தால் சமஸ்தம்தேவாக்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் தங்கள் ஐசுவரியங்களையடைந்தார்களென்றும், லக்ஷ்மீசமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்க பூசைசெய்து பரமபதத்தையடைந்தாரென்றும் சொல்லப்பட்டதனால் விஷ்ணுபதமானது சிவாராதனத்தாலவந்ததாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. உருத்திரமூர்த்தியை யாராதித்துப்பெற்ற விஷ்ணுபதம் அவ்வுருத்திரஸ்தானத்தைக்காட்டிலும் மேயர்ந்த மோக்ஷஸ்தானமென்று கூறவந்தது என்ன அறியாமை? மேலுதாரித்த சுருதிக்குப்பபிரமஹணமாய பிரமஹகைவர்த்தத்தில் "రౌద్రంసమభ్యర్చ్యహిలిఙ్గమాదౌశిలామయంచాయహరిస్సుభక్త్యా సుదుర్లభంవైష్ణవమాద్యమగ్ర్యమవాప్తవాన్ శైవపరంపదంతత్॥" எனகிறவாக்கியத்தால் இந்த விஷ்ணுவானவர் ஆதியில் சுந்தரமாகவும், சிலாமயமாகவுமிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப்பூசித்து சர்வோத்கிருஷ்டமாகிய பரமபதத்தை யடைந்தாரென்று கூறப்பட்டிருத்தலால் விஷ்ணுபதம் மோக்ஷஸ்தானமென்பது நிரசிக்கப்பட்டது மேல்நியாயங்களால் உருத்திரஸ்தானமே விஷ்ணுவாதிபதங்களைக்காட்டிலுஞ் சிறந்த மோக்ஷஸ்தானமென்று சாதிக்கப்பட்டது ஸ்காந்தத்தில் "ప్రథమాద్బ్రహ్మలోకాప్తిం ద్వితీయాద్వైష్ణవంపదం । ప్రదక్షిణాత్తృతీయాత్తులోకంమాహేశ్వరంవ్రజేత్" எனகிற வாக்கியத்தால் முதற்பிரதக்ஷிணத்தால் பிரமஹலோகத்தையும், இரண்டாவது பிரதக்ஷிணத்தால் விஷ்ணுலோகத்தையும், மூன்றாவதுபிரதக்ஷிணத்தால் சிவலோகத்தையும் ஆத்மாக்களடைவார்களென்று சொல்லப்பட்டதனாலும் "సూరయఃప్రపశ్యన్తితద్విష్ణోఃపరమంపదమ్॥" எனகிற வசனத்தால் எந்தபதத்தை வித்வான்கள்பார்க்கின்றார்களோ அது விஷ்ணுபதத்தைக்காட்டிலு முயர்ந்த பரமபதமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதனாலும், ருத்ரஸ்தானமே மோக்ஷபதமென்று சாதிக்கப்பட்டது. இதுநிற்க, பிரபத்திசெய்பவர்களை முட்டக்கல்லடிக்கியென்றும், முடிச்சவிழுக்கிறவரென்றுந் தூஷிக்கப்படாதென்றார். இதனால் இவர்களில் பிரபத்திசெய்பவர்கள் முட்டக்

கலலடுகெகியும, முடிசசவழக்கிறவருமேயாகி அவ ரெவவியல் போராயினும் அவாகளை யொனறுஞசொலலபபடாதெனறு இவாகருத்து வெளிப்படுகினறது முடிசசவிழககிறதுமுதலி ய தூர்க்குணங்களை யெடுத்துக்காட்டிக் கணடிபபவாகளை யி பபேதைவெறுபபதனல அவாகளில் தாமு மொருவாபோலு மென்று சங்கிகக விடமுணடாகிறது. இவருடைய பாழமபிர சங்கததில மௌட்டியாளாகிய ஏகாலியன முதலியவாகளெ னறு தாமேகுறிததநனல முட்டககலலடுகெகிகளாகிய மூட சிரோமணிகளே பிரபததிககுரியாரெனபது நிசசயிககபபட் டது மெட்டலனனங் கோவிநதராஜபெருமாளிடததுப பிரப ததிசெயபவாாகளு மிவாகருப பககததுணைவாபோலும. இவா களுடைய பிரபததிமாாககததைச சடகோபாமுதலிய பூாவிக ாக ளனுட்டிததததிலலையாகலின முட்டக்கலலடுகெகிகளுககே பிரயோசனமாயிறறெனக நமமாழவாருடையபிரபநதத்தில், "ஏறியபித்தினோடு" எனனும பாசுரத்தில் "நீறுசெவவேயிடு வார்க்காணி னெடுமாலடியாரென்றோடும்" என்று கூறியிருந்த தலால் விஷ்ணுபக்தர்களும நீறு பூசுபவாகளேயென்று நிசச யிக்கப்பட்டுச சித்தாாத்துவபுண்டரதப்த முத்திராங்கிதங்க ள நிரசிக்கப்பட்டதனல் பிரபநதிமார்ககம அவலமாயவிட்ட தென்க. இவர்கள பாகவத சிரோமணிகளாகக்கொணட வி பீஷணன், பிரகலாதன, அருச்சுனன, துரோபதை முதலியவ ர்கட்கும் பஞசசம்ஸ்கார விதாயகமாகிய பிரபத்திமாாக்கம பி ரசங்கிக்கபபடாமை நிசசயமாகையால் அதனுண்மை யித்திற நதடுதென்று புத்திமான்கள கணடிராமற்போகாா. இதுநிற்க, பிரபத்திசெய்பவாகளைத தூஷிக்கப்படாதென்பதற் காதார மாயப் பிளளைப்பெருமா ளையங்காருடைய பாடல்களிலொன் றை யுதகரித்தழுதாா். அபபாட்டோவெனின், அப்பர்சுவாமி களருளிய தேவாரப்பொருளைக் களவுகொண்டதாகப் புலப்ப டுகின்றது.

அப்பர்சுவாமிகள.

"சங்கநிதிபதுமநிதி யிரண்டுந்தந்து
தரணியொடுவானளத் தருவரேனு
மங்குவாரவர்செல்வ மதிப்போமல்லே
மாதேவர்க்கேகாந்த ரல்லராகி
லங்கமெலாங்குறைந்தழுகித் தொழுநோயாரா
யாவுரித்துத்தின்றுழலும் புலையரேனுங்
கங்கைவார்சடைக்கரந்தார்க் கன்பராகி
லவர்கண்டீர்யாம்வணங்குங் கடவுளாரே"

பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார்.

பாதியாயழுகியகால் கையரேனும்
பழிதொழிலுமிழிகுலமும் படைத்தாரேனு
மாதியாயரவணையா யென்பாராகி
லவர்கண்டீர்யாம்வணங்கு மடிகளாவார்
சாதியாலொழுக்கத்தான் மிக்காரேனுஞ்
சதுமறையால்வேள்வியாற் றக்காரேனும்
போதிஞன்முகன்பணியப் பள்ளிகொள்ளும்
பொன்னரங்கம்போற்றுதார் புலையர்தாமே."

மேல்வாககியங்களால் இவர்களையங்காதிறம்வெளிபப ட்டது. ஆகவே, அத் திருட்டுபபாட்டைக்கொண்டு சபை யேறவந்தது அறிவின்மையும, அவமானமுமாய்முடிந்தது. ஆயினும், அது அப்பாசுவாமிகளகருததை யுடன்கொணடிரு ப்பதொனறுகலின அங்கீகரித்து நியாயஞ்சொலவ தவசியமா யிற்று. அபபிளளைக்கவியில் பிரபததிசெயவா ரிழிவுடையரா யினுமென்றது பகவத்குணனுபவஞ்செய்பவர் மாட்டுதமகசி ருக்கும் அன்பு வெளிபபடுத்தவென்க. இதனல் பிரபத்திசெ யவாா முடிச்சவிழ்க்கிறவாகளும், முட்டக்கல்லடுக்கிறவாக ளுமாகவே யிருப்பாாகளென்று அபிமானம்பூண்டு துாவாதத திறகெழுந்தது விசாரசூனியமெனக. இப்படியே யிவர்க ளா ழுவார்களும தேவார திருவாசகபபொருளகளைத் தங்க ணூல் களில் கிரகிததிருக்கின்றனா.

வாதவூரடிகள.

" இன்றெனக்கருளி யிருள்கடிந்துள்ளத
தெழுகின்றஞாயிறேபோன்று
நின்றநின்றன்மை நினைப்பறநினைநதே
னீயலாற்பிறிதுமற்றின்மை
சென்றுசென்றணுவாய்த் தேயந்துதேயநதொன்றாம
திருப்பெருந்துறையுறைசிவனே
யொன்றுநீயல்லை யன்றியொன்றில்லை
யாவரோயறியகிற்பாரோ."

சடகோபர

" நின்றவொன்றை யுணர்ந்தேனுக
கதனுணோர்மை யதுவிதுவென்
றொன்றுமொருவாக குணரலாகா
துணர்நதுமேலுங காண்பரிது
சென்றுசென்று பரம்பரமா
யாதுமின்றித தேய்ந்தற்று
நன்றுதீதென் றறிவரிதாய
நன்றாய்ஞானங கடந்ததே."

மேல்வாக்கியங்களால் பொருளமைதியோடு சொல்ல மைதியும்பெற்று விளங்கலான வாஸ்தவார்த்தம வெளிபபட்டதென்க. திருவாசகம், திருவாயமொழியென்னும பிரபநதங்களே யிதற் காதாரமாகையால அவற்றின்பொருளை விரிககுமிடத்துத திருவாசகமெனனுஞ் சொறபொருளே திருவாய மொழியென்று பெறபபட்டதனாலும புத்திமான்கள பகுத்துணர்வாராக. இங்கே யாமிதுகாறும் விவகரித்துவநத நியாயங்களால் முன்னொடுபின் முரணுகக்கூறிவநத மூடவாசகங்கள நிரஸ்தமாயிறறெனக.

இனியவ வழுவாசகப்பிறலில் "காரணந்துத்யேய:" என்கிற வாக்கியததால ஜகத்காரணவஸ்துவாகிய கடவுளையே தியானிக்கவேணடுமெனறு கூறி, ஆங்கிரச உபநிஷதவாககி

யமாக "ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத்நப்ரம்ஹாநசங்கர:" என னும வாக்கியத்தையெழுதிப் பிரம்ஹருத்ராதிக ளிறந்தகால த்தில் நாராயண னொருவனே யிருக்கின்றனென்றும் "ஸம் சிநதயத்ததயே தேத்யாநாஜ்ஜாயந்தே விஸ்வோஹிரண்ய கர்பபோக் னி யமம்வருணருத்ரேந்திர:" என்கிற வாக்கியத்தால் அவனி னைத்தமாததிரத்தில் உலகங்களும, பிரமன், அக்னி, யமன், வருணன், உருத்திரன, இநதிரனு முணடானாகளென்றும, "பிரம்ஹாணமிந்திரம்ருத்ரஞ்ச, யமம்வருணமேவச, நிகரஹ்யஹரதே யஸ்மாத, தஸ்மாத்தரிரிஹோச்யதே"எனகிறவாக்கியத்தால் பிரம ஹருதரிராதிகளேச சமஹரிககிறபடியால் அவனுக்கு ஹரியெ னனும பெயருணடாயிற்றெனறும பிரசங்கித்து, இபபடிசசு ருதிகளி லுதகோஷிததிருபபதைநயே, ஔவையாா "தெய்வ மொருவனே யென்றுணரவலலீரேல" எனறும், அததெயவம நாராணனேயெனறு பொருளபட "திருமாலுக கடிமைசெய" எனறும அவனது அஷடாட்சர மநதிரசெபமே மோட்சசாதக மாகையால "எணணெழுததிகழேல" என்றும, சக்ராங்கிதம பெறறு அவனுககுத தாசரெனகிற பிரபததிநெறியிலநிறகவே ணடுமெனபதை "சககரநெறிநில" என்றும் அருளிசசெயததா ககொணடு "ஆரோக பமபாஸகராதிஸ்சேத்-ஸ்ரியமிஸ்சேத்ஹுதா ஸன -சஙகராதஞானமனமிஸசேத- மோக்ஷமிஸசேதஜனாதநாத" எனகிற வாககியத்தால ஆரோககியம சூரியனிடத்திலும, செ லவம அக்னியினிடத்திலும, ஞானம சிவனிடத்திலும், மோ க்ஷம விஷ்ணுவினிடததிலும பெறவேணடுமென்பதறகேறப ச சிவனுல் ஞானமாததிரமே சித்திககுமென்பதற்கு "பலஆ ழிகாலம் பயின்றாேனயாசசிககில, நலலறிவுசறறே நகும்" என்று கூறிய ஔவைவாககே சாடசியாமென்றும வாயில்வநதபடி த தாறுமாறுயப பிதற்றியிருக்கின்றனர்

இதனை முறையே விவகரிககுமிடத்து முதலில் "காரண ந்துத்யேய" எனறு முனனுமபின்னுநதளளி யிடையே நினற வாக்கியத்தை யுதகரிக்கவந்தா. காரணவஸ்துவைத் தியானி க்கவேண்டுமெனறதனுல் அநதக்காரணவஸ்து இதுவென்று அந்த வாக்கியத்திலேதானே யிருக்குமதொழிய வேறுபாகத்

திலேயுள்ள பூர்வபட்சசுருதி யொனறையுதகரித்தது தென்று விராமன் கதையாய்முடிந்தது. "బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేన్ద్రాస్సమ్ప్రసూయన్తే నకారణంకారణంతుధ్యేయస్సర్వైశ్వర్యసమ్పన్నస్సర్వేశ్వరశ్శమ్భు రాకాశమధ్యే ఇతి" என்னும்அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரமஹவிஷ்ணுருதரோநதிராதிகள பிறப்பிக்கப்படுகிறார்களென்றும, அதனால் அவாகள சகத்காரணரல்லரென்றும, சாவைசுவரியசமபன்னனும, சகலஜகதீசனும், அநதருபாசனுவிதிகளால் தியானிககபபடுபவனும், தஹராகாசமதயகதனுகிய சமபுசபதவாசயனுமாகிய பரமசிவனே ஜகத்காரணவஸ்துவென்று பெறப்பட்டதனுல அப்பேதை யுதகரிககவநதவாக்கியம சிவோத்கர்ஷப் பிரதிபாதகசுருதி சமபநதமெனபது வெளிப்பட்டது. இபபடி வாக்கியங்களை ததிருடி யெழுதிகொணடு திருட்டுபபிழைப்புபிழைககசசொலலி யிவரை யாரடித்தார்கள? இபபேதையைப்போலவே யிவாகள பூர்வீகர்களும அநதவாக்கியததைத திருடியிருககினறனா இவாகள திருட்டு வெளிப்பட்டுப் போயவிட்டதாகையால "காரணந்துதயேய." எனறு புரட்டிபபுரட்டி யெழுதிக்கொணடுவரும அவ்வாக்கியததை யினிந தததஞ்செய்துவிடுவாராக — அநதவாககியத்தைத திருடிககொண்டதால் விஷ்ணுவைக் காரணவஸ்துவென்று வேதஞ்சொல்லவில்லையெனபது சாவசயமதமாய நிசசயிககப்பட்டது. இதனுல் காரணவஸ்து சிவபெருமானேயென்றும, அவரே தியானிக்கப்பட்டவரெனறும, விஷ்ணுபிரமஹாதிகள அகாரணாகளென்றும சாதித துளைககபபட்டது.

இதுநிற்க, "ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத்" என்னுமவாக்கியத்தால பிரம்ஹாதிகளிறநதகாலததில நாராயணனொருவனேயிருககின்றுனெனறு சொலலவநதது அறிவின்மையென்க. அநதவாக்கியம் ஜகதசிருட்டிகாரணவிஷயமாகவநததேயனறி லயகாரணமாகவநததல்லவெனக சிருட்டிககுப்பூாவம பிரமஹாதிகளில்லையெனறும, நாராயணனொருவனேயிருநதானென்றும், அதன்கருத்து வெளிபபட்டதேயன்றி இப்பேதை கூறியமாற்றம் நிரசிக்கப்பட்டது. இதனை எழுமபூரிரொட்டி

யெழுதியிருக்குஞ் சுவடியிலும் பார்த்துணர்வாராக. எப்படியாயினும் அந்தச் சுருதியில் நாராயணனே பரமென்று நிச்சயமாகையால் பிரமஹருத்ராதிகள் அவனிடத்திலே தானே யுண்டானார்களென்று பெறப்பட்டதெனின், மேல்யாமுதகரித்த அதர்வசிகாவசனத்தால் பிரமஹவிஷ்ணு ருத்ரேந்திராதிகள் சிவபெருமானால் படைக்கப்பட்டார்களென்று வெளிப்பட்டதனால் நாராயணன் முதலிய நால்வர்க்குங் காரணன் பரமசிவனேயென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. வாயுசம்ஹிதையில்;
'త్రయస్తే కారణాత్మానో। జాతాస్సాక్షాన్మహేశ్వరాదిత్యుపక్రమ్యస్పష్టముక్తం తపసాతోషయిత్వాతుపితరంపరమేశ్వరం। బ్రహ్మనారాయణౌపూర్వంరుద్రంకల్పాంతరేస్సృజత్।కల్పాంతరేపునర్బ్రహ్మారుద్రవిష్ణూజగన్మయః।విష్ణుశ్చభగవాన్రుద్రబ్రహ్మాణమసృజత్ప్రభుః। నారాయణంపునర్రుద్రోబ్రహ్మాణంచపునర్భవః।ఏవంకల్పేషుకల్పేషుబ్రహ్మవిష్ణుమహేశ్వరాః।పరస్పరస్మాజ్జాయంతేపరస్పరజయైషిణః।తత్తత్కల్పాంతవృత్తాంతమధికృత్యమహర్షిభిః।ప్రభావఃకథ్యతేతేషాంపరస్పరసముద్భవాదితి" என்கிறவாக்கியத்தால் பிரமஹவிஷ்ணுருத்ராதிகள் சிவனால் படைக்கப்பட்டார்களென்றும், படைக்கப்பட்டவராகிய மூவரும் கற்பங்கடோறு மாறிமாறிப் பிரமனிடத்து விஷ்ணுவு முருத்திரனும், விஷ்ணுவினிடத்துப் பிரமனு முருத்திரனும், உருத்திரனிடத்துப் பிரமனும் விஷ்ணுவும் பரசிவாக்ஞாவசத்தராய்ப் பிறக்கின்றார்களென்றும் பெறப்பட்டதனால் மூன்றுமூர்த்திகளும் அகாரணர்களென்றும், இவர்களைக்கடந்துநின்ற துரியமூர்த்தியாகிய சிவபெருமானே சர்வகாரணனென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்நியாயங்களால் "ஏகோஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்றுரைத்தவாக்கியம் கற்பபேதத்தைநோக்கி யென்றுபெறப்பட்டதனால் நாராயணனுக்குச் சர்வகாரணத்வசித்தி கூறவந்தது நிரஸ்தமாயிற்றெனக. "హిరణ్యగర్భస్సమవర్తతాగ్రే" என்கிறசுருதியால் சிருட்டிக்குப் பூர்வம் பிரமஹதேவரொருவரே வர்த்தித்தாரென்று பெறப்பட்டதனால் அக்காலத்தில் நாராயணன்முதலியவர்களில்லாதவர்களாய்ப் பின்பு அவராலேயே யுண்டானவர்களாக நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. இங்கே பிரமஹதேவனே காரணனென்று

கூறப்பட்டதனால் மேல்வாக்கியத்தால் நாராயணனே காரண னென்று சாதிக்கவந்தது தடுமாறிப்போய்விட்டதென்க. இப்படிச் சுருதிகளில் விரோதமாய நாராயணனே காரணனென்றும், பிரமஹதேவனே காரணனென்றுங்கூறிய தென்னையெனின், மேலுதகரித்துக்காட்டிய வாயுசம்ஹிதரவாக்கியப்படிப் பரமசிவனாலுண்டாக்கப்பட்ட திரிமூர்த்திகளும் ஒருவரிலொருவர் கற்பங்கடோறு மாறிமாறித்தோன்றிவரு முண்மையால் அந்தந்தஸ்துதிப பிரகரணங்களில் அவரவர்களைக்காரணர்களெனறு கூறியதென்க. இநதநியாயங்களால் "ஏகோ ஹவைநாராயணஆஸீத்" எனகிறவாககியம் சூக்குமசிருட்டியனநதரத்தில தேவாதிஸ்தூலசிருட்டிக்குப் பூர்வம நாராயணனொருவனேயிருநதானென்று சமாததிககபபட்டதென்க. ஆகவே, அப்பிராகிருதமாகிய சூக்ஷ்மசிருட்டிக்குக் காத்தாவாய நாராயணவியதிரிகதமாகிய தேவதைபொன்று வேணடுமாகையால் பிராகுபதசுவேதாசுவ தராதாவசிரஸ்சிகாத்யுபநிஷதுக்களில் கூறியபடியே சூக்குமசிருடடியும, விஷ்ணுவாதிமூாததிததிரய சிருட்டியும சிவபெருமாஞலேயே யுண்டாயிற றெனறு நிசசயிக்கபபட்டது. "యదాతమస్తన్నదివానరాత్రిర్నసన్న చాసచ్ఛివఏవకేవలః" என்கிற சுவேதாசுவதரவாக்கியததால் தமோமாதராவசேஷமாகிய சிருட்டிககுப பூாவகாலத்தில் சர்வகாரணராகிய சிவபெருமா னொருவரோயிருநதாரென்று பெறப்பட்டதனால மேலதாவ சிகாவாக்கிய வுணமைபபடிப் பிரமஹவிஷ்ணுவாதிகள் அநதச சிவபெருமானலேயே படைக்கப்பட்டாாகளென்று சாதிக்கபபட்டது. இந்தவாக்கியத்தில "శివఏవకేవలః" எனறு சிவனொருவனுககே சத்பாவங்கூறி "ఏవ" எனறு இதரவியவசசேதம வெளிபபட்டதனல் சதசதாத்மகமாகிய பிராக்ருதாப்ராகருதசூக்ஷமஸ் தூலஸ்ருஷ்டிகளுக்குமுன்பு சிவபெருமா னொருவரோயிருநதாரென்று நிச்சயிக்கப்பட்டுப் பரமகாரணத்வம அவாக்கே சாதிக்கப்பட்டது. சிருட்டிக்குப்பூர்வம் எப்படியவரொருவரோயிருந்தனரோ அப்படியே சர்வசமஹாரகாலத்தும் அவரொருவரோயிருந்தாரென

றுகூறும் சாபாலசுருதியையீண்டுதெகரிக்கின்றோம். "ப்ரத்யக்ஷ ஸ்தம்ஸம்ஹர்த்தா ஸர்வம் ஏகோ ருத்ர ந த்விதீயாய தஸ்தே ந ப்ரஹ்மா ந விஷ்ணு ந ஸூர்யோ நாக்நி ந சந்த்ரோ ந தாராகணா:" என்கிறவாக்கியத்தால் சர்வசம்ஹார காலத்தில் உருத்திரமூர்த்தி யொருவர்தவிர இரண்டாவதியா ருமில்லையென்றும், பிரமன், விஷ்ணு, சூரியன், அக்னி, சந்தி ரன், நட்சத்திரங்கள்முதலாக வொன்றுமில்லையென்றும் நிச்ச யிக்கபபட்டதனுல் புனருற்பவம ஓடுங்கினவிடத்தினின்றே மீளவுண்டாமெனனு நியாயத்தால் சர்வஜகத்காரணப்பிரபு சி வபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது. இதனுல் சிருட்டி க்குப்பூாவமும பின்னுமிருநதவா ஸ்ரீசிவபெருமானேயெனறு நாட்டப்பட்டது. "ஏகோஹவைநாராயணஆஸீத்" என்கிற வா க்கியத்தையும "ஏக ஏவ ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்தே" என்கிறவாக்கிய தலையும் பகுதலுணருமிடத்து நாராயணரொருவரேயிருந்தா ரென்றும், உருததிரமூாததி யொருவாதவிர இரண்டாவ தி யாருமில்லையெனறும பெறப்பட்டதனுல் "ந த்விதீயாய தஸ்தே" என்னும விசேஷாத்ததால் நாராயணப் பிரதிபாதககருதி பாதிக்கப்பட்டொழிநததென்க. "ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம" என் கிறசுருதியால் பிரமஹமொனறேயொழிய இரணடாவ தொ ன்று மில்லையென்று பெறப்பட்டதுபோலும "ஏக ஏவ ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்தே" எனகிறசுருதியால் உருத்திரமூர்த்தி யொருவ ர்தவிர இரணடாவ தியாருமிலலையென்று பெறப்பட்டதனுல் பிரம்ஹபத ருத்ரபதங்கள பரியாயபதங்களாக நிசசயிக்கப்பட் டு அந்தப்பிரமஹம ருத்ரமூாத்தியேயெனறு சாதிக்கப்பட்ட தாகையால் ததவியதிரேகமாகிய நாராயணசப்த வாசககருதி யால் ஜகத்காரணத்வங் கூறவநதது நிரஸ்தமாய்விட்டதென்க.

இங்ஙனமிறக, அத்துஷ்டவாசகத்தில் அவனிணைத்தமா த்திரத்தில் பிரமன், அக்னி, ருதரன்முதலியவாகளுண்டானுர் களென்று பிரசங்கிததழுதாா. மேல்விவகாரங்களால் நாராய ணனிடதது ஸ்தூலசிருட்டி கற்பபேதத்தா லுணடாமெனப தை வெளிபபடுத்தியிருக்கின்றோமாகையால் அதுவும் பூர்வப ட்சமாயிறறென்க. "யதஸ்ய ஸ்ருஷ்டிர் ஸ்திதிஸம்ஹாரகர்த்தா...

సకారణంకారణానామధిపో నచాస్యకశ్చిజ్జనితా నచాధిపః" என்கிற சுவே தாசுவதரவாக்கியததால் அந்த வுருத்திரமூர்த்திககுப பிரபுவா னவனும, ரக்ஷகனும, லோகததி லொருவருமில்லையென்றும, அவருக்கு ஜன்மஸ்தானமும், காரணமுமில்லையென்றும, அவ ரகாரணங்களுககெல்லாம பிரபுவானவரென்றும, அவாக்கு உ றபத்திகாரணமானவர்க ளொருவருமில்லையென்றும, அவர் ஆகாசாதிபதியென்றும பெறபபட்டதனல் நாராயணனிடத து ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திபிறநதாரென்று அழவந்தது முழு மூடத் தன்மையாயிற்றென்க இதனுல நாராயணனிடந்து உருத்தி ரன் பிறந்தானென்னும வாக்கியம் திரிமூாததிகளிலொருவரா கிய உருத்திரமூர்த்தியைக் கறபபேதத்தாலுணாத்துமேயன் றித் துரியமூர்ததியாகியபரசிவப்பிரபுவையொருபோதுமுண ர்த்தாதென்க. "బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేన్ద్రాస్సంప్రసూయన్తే సకారణంకారణం తుర్ధ్యేయశ్శంభుః" என்று மேல்விவகரிதத சுருதிவாக்கியத்தால பிரம்ஹவிஷ்ணு ருத்ரோநதிராதிகள பரசிவமூாததியா லுண்டா க்கப்பட்டவாகளென்று பெறப்பட்டதனுல பூர்வோத்தர சம பந்தாசம்பநதங்கள தெரியாமல் பூர்வபட்சசுருதிகளைக்கொண டு விஷ்ணுபாரமயம நாட்டவநதது விவேகசூனியமென்க.

இதுநிற்க, சஹஸ்ரநாம வியாக்கியானத்தில் பிரம்ஹரு த்ராதிகளை ஹரிக்கிறபடியால் விஷ்ணுவுக்கு ஹரியென்னும் பெயர்வந்ததாக நிச்சயித்துக்கூறிதமுதாா. அநத வியாக்கியா னஞ்செயதவர் சங்கராசாரியராகையால் அது ஔபசாரிகமா மேயன்றி வாஸ்தவமாகாதென்க. எங்ஙனமெனின், அவர்செ யதருளிய சௌநதரியலஹரியில் விஷ்ணு பிரமஹாதிகள நாச மானகாலத்தும் உருத்திரமூர்ததி நாசமில்லாதவராயிருக்கின ரூரென்று கூறியவாக்கியத்தை மேலிடங்களில (உ0) வது பக்கத்தி லுதகரிததிருக்கின்றோமாகையால அவருடைய வா ஸ்தவாபிபபிராயம வெளிப்பட்டது.

"வேதரஞ்சகன் மால்புரநதரன் வேகசணடகு பேரனே
டாதியெண்டிசை பாலர்பொன்றவு மாதியநதமி லாததோர்
நாதர்பொன்றில ரேதுன்மங்கல நாணுறுநதிற மாதலால
நீதழைந்தது யோகமம்பிகை நீலியென்பது பாவமே."

என்கிற வியாக்கியையானும் அதனுண்மையைத் தெளிவாராக. "విష్ణుం బ్రహ్మాణమింద్రంచ యమమన్యాన్ సురానపి। యస్మాన్నిగృహ్య హరతే తస్మాదిత్యుచ్యతే బుధైః" என்கிற நாமநிர்வசனத்தால் விஷ்ணு, பிரமன், இயமன், இந்திரன், தேவர்கள்முதலிய சமஸ்தமானபேரையும் சமஹரிக்கிறபடியால் ஹரனென்னும் பெயர்வந்ததாக மேலோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டதனும், மேலிடங்களில் (உஅ) வது பக்கத்தில்காட்டிய பைப்பலாத வாக்கியத்தால் சமஸ்தாண்ட சராசரங்களையும் தமது நெற்றிக்கண்பொறியொன்றினால் சுட்டெரித்துவிட்டு மீண்டுஞ் சிருட்டிப்பதும், சிருட்டித்தவைகளை ரக்ஷிப்பதும், ரக்ஷித்தவைகளைச் சமஹரிப்பதுமாகிய ஸ்வதந்திரானுக்கிரகடனாத்தலீலைசெய்கின்றாரென்று பெறப்பட்டதனும், சர்வசமஹாரகர்த்தா ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியேயென்று சாதிக்கப்பட்டது பரமசிவனாலுண்டாக்கப்பட்ட திரிமூர்த்திகளில் பிரமனுக்குச்சிருட்டியும், விஷ்ணுவுக்குச் சிருட்டியுந்திதியும், உருத்திரமூர்த்திக்குச் சிருட்டியுந்திதியுஞ் சமஹாரமுமாக அதிகாரநியமமாகையால் சர்வசமஹாரகிருத்யம் விஷ்ணுவாதிதேவர்களுக்கு வேதங்களிலியாண்டுங்கூறாதென்க. சமஹாரகர்த்தா உருத்திரமூர்த்தியேயென்று சமஸ்தவேதங்களாலுஞ் சாதிக்கப்பட்டதன்றியும், பிரமனைச் சிரத்தையரிந்தும், மன்மதனை முழுதுமெரித்தும், இயமனை மார்பிலுதைத்தும், சூரியனைப் பல்லையுடைத்தும், அக்கினியைக்கையைமுறித்தும், சரஸ்வதியைமூக்கையரிந்தும், இலக்குமியை நாக்கையரிந்தும், விஷ்ணுவினுடைய அவதாரங்களில் மீனைக் கண்ணைப்பிடுங்கியும், ஆமையை ஓட்டைப்பறித்தும், பன்றியைக் கொம்பைமுறித்தும், சிங்கத்தைத் தோலையுரித்தும், வாமனனை எலும்பையுடைத்தும், அவைகளைத் தமதுதிருமேனியிற்றரித்ததுமன்றிப் பிரமஹரவிஷ்ணுக்களுடைய சிரங்களை மாலையாகப்பூண்டும், அவர்களைச் சுட்டெரித்தசாம்பலைப் பேலேபணிந்தும், விஷ்ணுவைச் சூலத்திற்கோர்த்து விளையாடியும், இவ்வாறே சமஸ்ததேவர்க்களையும் நிக்கிரகித்துவருகின்றாரென்பது சர்வப்பிரசித்தியாகையால் சர்வசமஹாரகர்த்தா சிவபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது "సాదేవిష్ణువిలో

చనం శరీతశ్చమాద్యస్య సింహాజినం । హారే కూర్మశిరః శరామ్బుజతలే శంశాళ సామాయుధం । శూలాగ్రే శవకేశవం హరిశిరోమాలాంచబిభ్రత్సదా। హ్యేవంవిష్ణుమయం సదాశివవపుస్తద్వద్బ్రహ్మైశత్వతే" என்கிற வாக்கியத்தால் சிவனுடையபாதத்தில் விஷ்ணுவினுடையகண்ணும், இடையில் மதம்பொருந்திய சிங்கத்தோலும், ஹாரத்தில் ஆமைத்தலைகளும, ஹஸ்தங்களில் திரிவிக்கிரமனுடைய முதுகெலும்பும, சூலத்துசசியில் சவரூபமான கேசவனுடலமும, மாரபில் விஷ்ணு சிரோமாலையும் பிரகாசித்துககொணடிருக்கின்றனவென்று பண்டிதாகளால் கொணடாடப்பட்டதென்று கூறுமாற்றுனுமறிக.

அதிவீரராமபாணடியா.

"கறைகொண்டசூலத் தலையினுங்கையிற கபாலத்தினு
நறைகொணடபங்கயப் பொற்ருளிணையினு நாஙகள்கணடோ
மறைகொணடதென்கரு வைபபெருமானுககு மாயவனூர்
நிறைகொணடபேருட லும்பசுஞ்சோரியு நீள்கண்ணுமே."

என்றுவருமசான்றோர்வாககியங்களாலு மறிநதுணர்வாராக இன்னு மிகதவிஸ்தாரத்தைப பாகவதம, ஸ்காந்தமுதலிய புராணங்களிற காணலாமன்றியும, பைப்பலாதத்தானும் அறியலாமென்க. சிவபெருமானிடதது நிக்கிரகானுக்கிரகம பெறுதவர்கள தேவசமூகங்களில் ஒருவருமில்லையாகவும், அவாகளு ளொருவரர்கிய விஷ்ணுவை நிக்கிரஹகாந்தாவென்று சொல்லவந்த ஏழைமதிக்கு விசனபபடவேணடியிருககின்றது. விஷ்ணுவால் நிககிரகமடைந்த தேவர்க்க ளொருவருமில்லையாகவும; தேவர்க்களாலும, ராக்ஷசர்களாலும, மனுஷ்யர்களாலும் பலமுறை யபசயப்பட்டோடி யொளித்திருந்த விஷ்ணுவைச் சமஹாரகர்த்தாவென்று சொல்லவந்தது வீண்வழக்காய் முடிந்ததென்க. "అథకస్మాదుచ్యతే మహేశ్వరః- యస్సర్వాన్ లోకాన్సంభక్షస్సృజత్యజస్రంసృజతివాసయతివాతస్మాదుచ్యతే మహేశ్వరః" என்கிற அதர்வசிகாவசனத்தால் சர்வவிசுவததையும் பக்ஷிக்கின்றவனும், ரக்ஷிககின்றவனும், ஸ்ருஜிக்கின்றவனும், தன்னிடத்தில்வசிக்கச்செய்கின்றவனுமாகிய காரணததாலேயே மஹேசு

வரனென்று சொல்லப்படுவோன்என்று நிச்சயமாகையால் சர்வ சிருஷ்டிஸ்திதிலயகாரணங்கள் மஹேசுவரசப்தவாசயனாகியஸ்ரீ ருத்ரமூர்த்திக்கே யுரிமையென்று சாதிக்கப்பட்டது. "స్రష్టం బ్రహ్మరసో విష్ణుర్భర్తా చైవ మహేశ్వరః। ఏవం ధ్యాత్వా త్వ్యాస్వజ్ఞ్భుజ్ఞస్వన్నదో స్థిరశ్శ్యతే" என்னு மிந்தமந்திரத்தால் அனனம பிரமஹாவென்றும, சாரம் விஷ்ணுவென்றும, பொசிப்பவா மஹேசுவரரெனறும பெறப்பட்டவுணமையானும, சாவகாரணத்வசித்தி வெளி பபட்டதெனக. இன்னும விரிக்கிற்பெருகும.

இனியந்தத துஷ்டவாசகததில, சங்கதநாரைவென்ற காலையில் ஒளவையாரருளிய "ஐயமிடுமின்" எனனுந் திரு வெண்பாவில "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல்" எ னறுவரும வாககியத்தால் விஷ்ணு பரஞ்சாதிக்கவந்தார். ஒள வையாரெனனு மருட்பெயர்சாததி எமதன்னைபா ரவதரித்தகா லையில "இட்டமுடனென்றலையி லின்னபடியென்றெழுதி, விட்ட சிவனுஞ்செத்து விட்டானோ - முட்டமுட்டப், பஞசமேயானாலும் பாரமவனுக்கன்றோய், நெஞசமேயஞ்சாதே நீ." எனறு ததவாரத் தத்தைவெளிப்படுத்திய சறசாமபிரதாயததை யாவருமறிவா ரன்றியும "சிவாயநமவென்று சிந்தித்திருப்போர்க, கபாயமொரு நாளுமிலலை - யுபாய, மிதுவேமதியாகு மலலாதவெலலாம், விதியே மதியாய் விடும்." என்றருளிய திருவாக்காலும் "தெய்வமொ ருவனே யென்றுணரவலலீரேல்" என்று கூறவந்தது சிவபெ ருமானை யுணாநதுமேயனறி விஷ்ணுமுதலிய தேவர்க்களையு ணாததுமெனபது பரியாசாஸ்பதமாகுமென்க. "சிவத்தைப் பேணிற் றவத்திற்கழகு." எனறு கூறியவாக்கியத்தால் தவச்சி ரேஷ்டர்களால் பேணத்தக்கவர் ஸ்ரீசிவபெருமானேயென்று பெறப்பட்டதனாலும, "எல்லார்க்குமொன்றே சிவமாவதென்று ணர்ந்த, பல்லோர்க்குமுண்டோபவம்." "ஆயுமிரவியுமொன்றேய னைத்துயிர்க்கும், ஆயுங்காலொன்றேசிவம்." என்று அவரருளியவா க்கியங்களாலும, "தெய்வமொருவனே யென்றுணரவல்லீரேல்." என்னும்வாக்கியம் சிவபரமாகவே சாதிக்கப்பட்டது. ஆயின், "திருமாலுக்கடிமைசெய்." என்றுகூறிய தென்னையெனின், சை வத்தில் ஞானபூசையில்வைத்துப்பூசிக்குஞ் சததகுரவருள்

விஷ்ணு வொருவராகலானும், ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசகசுவாமிக ளால் விஷ்ணுமுதலியவர்களை வழிபடியாராகக் கூறியிருத்த லானும், விஷ்ணுபக்தி சைவர்களுக்கு நிர்ப்பாதிதமாயப் பெற ப்பட்டதெனக

சிவதத்வவிவேகவிருத்தி.

"திருமாலிந் திரன்பிரம னுபமனியன் றபனனந்தி
செயவேளாதித்
தருமமுது குரவருக்குந் தனதருளா லாசிரியத்
தன்மைநல்கி
வருமெவர்க்கு முதற்குருவாய் மெய்ஞ்ஞான முதநிலாக்கைம்
மலருமவாயந்த
வுருவழகுங் குறுநகையுங் காட்டியரு டருஞ்சிவனை
யுளத்தில்வைப்பாம்."

திருவாசகம்.

"கானார்புலித்தோ லுடைதலையூண்காடுபதி
யானாலவனுக்கிங் காட்படுவாராரேடீ
யானாலுங்கேளா யயனுந்திருமாலும்
வானாடர்கோவும் வழியடியார்சாழலோ"

என்றுவரும் உண்மைவாக்கியங்களே சான்றுமென்க. இதனால்விஷ்ணுபக்தி தோஷமில்லாததென்றும் அது பாஞ்ச ராத்திரமார்க்கம்பற்றிச்செய்வது விருத்தமெனறும்,சிவாகமப் படித்தபடிச்செய்வது தக்கதென்றுஞ், சாதிக்கப்பட்டது. இப் படிவிசாரித் தறிவதொழிந்து திருமாலுக்கடிமை செய்யெ னறது அவனைப் பரமென்றுகூறியதாக மயங்கியழுவர்ந்தது மா யத்தெனக "యత్పాదాంబుజ పూజయా హరివిరించాద్యా యథాంశ్రుష్యం చేనానావాన్యాభూత్కృమలావిధిప్రభృతయో హ్యాచార్యయదాజ్ఞావశాత్। తం కాంతంతనుం తకాంతమమా కాంతంమహస్సంతతం। సంతస్సార్వాంతసరోజరాజి చరణాంభోజంభజం త్యాదరాత్" என்கிற சூதசம்ஹிதாவாக்கியத் தால் எந்தம்ஹாதேவனுடைய ஆக்ஞாவசத்தரா் அவனுடை ய ஸ்ரீபாதத்தைப்பூசித்தது விஷ்ணு, லட்சுமி, பிரம்ஹாமுதலி

ய சமஸ்ததேவர்க்களும் எல்லாராலும் பூஜிக்கத்தக்க யோக்ய தையையடைந்தார்களோ, அப்படிப்பட்ட காலாந்தகனும், அந்தகாந்தகனும், உமாகாந்தனுமாகிய ஸ்ரீபரசிவப்பிரபுவை ஹ்ருதய புண்டரீகத்திலுள்ளவனாகச் சிவஞானிகள் தியானிக்கின்றார்களென்று பெறப்பட்டதனால் விஷ்ணுபக்தி நிரபராதிதமாயச் சாதிக்கப்பட்டது. அன்றியும்,

"வாழ்த்துவதும்வானவர்கடாம் வாழவான்மனநின்பாற்
றாழ்த்துவதுந்தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந்தொழவேண்டிச்
சூழ்த்துமதுகரமுரலுந் தாரோயைநாயடியேன்
பாழ்த்தபிறப்பறுத்திடுவான் யானுமுன்னைப்பரவுவனே."

என்றருளிய வாதவூரடிகள்திருவாக்கானும் உண்மைவெளிப்பட்டதென்க. மேலிரண்டுவாக்கியங்களாலும் சமஸ்ததேவர்களும் சிவாராதனத்தால் உலகத்தவர்கள் தம்மைவழிபட்டொழுகும் பெரும் பாக்கியத்தை யடைந்தார்களென்று பெறப்பட்டதனால் திருமாலுக்கடிமைசெயயென்னும் வாக்கியத்தாலெமக்கொருவிரோதமுமின்றென்க. இதுமட்டோ, "తథాగ స్త్యాదిమునయోదుర్వాసానందికేశ్వరః । మహాకాళో దధీచిశ్చ పాణినిశ్చ గణాదయః । స్కందో భృంగిరిటిర్వీరభద్రశ్చ ప్రమథాదయః । అజో హరిస్సహస్రాక్షో బాణాసురదశాననౌ । వసిష్ఠశ్చ తథా శ్రీమద్భరద్వాజశ్చ గౌతమః । ఏతే పరమశైవాశ్చ భజంతి పరయా ముదా" என்கிறவாக்கியத்தால் அகஸ்தியர், துர்வாசர், நந்திகேசுவரர், மஹாகாளர், ததீசி, பாணினி, ஸ்கந்தர், பிருங்கி, வீரபத்திரர், பிரமஹர், விஷ்ணு, இந்திரன், பாணாசுரன், இராவணன், வசிஷ்டர், வான்மீகர், பாரத்வாஜர், கௌதமர், மற்றுஞ் சிவகணத்தலைவர் முதலியவர்களைப் பரமசைவர்களாயக்கொண்டு தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் ஸ்தோத்திரஞ்செயதிருப்பதானும் ஔவையாரருளிய விஷ்ணுசம்பந்தமானவாக்கியம சமர்த்திக்கப்பட்டதென்க ஔவையென்பவர் சுத்தசைவசித்தாந்தப் பெருஞ்செல்வத்தினையுடையவரென்று உலகமெல்லாஞ்சொலலுமன்றியும், சைவர்களல்லாத மற்றைப்புறச்சமயிகளும் அவரைச் சைவசிரோமணியென்று சொல்வாராகவு

ம, விபரீதத்தால் வாயில்வந்தபடிப் பிதற்றவந்தது கேவலம அறியாமை யாயிற்றெனக.

இதுநிற்க, அத்துஷ்டவாசகத்தில் "எண்ணெழுத்திகழேல்" என்பதை விஷ்ணுநாமமாகிய அஷ்டாட்சரத்தையிகழாதேயெ ன்று சொன்னதாக எழுதித்தொலேத்தா. கற்றறிநதவர்களெ ல்லாம் எண்ணும், எழுத்தும், என்று பொருள்கொண்டிருப் பாாகளனறியும, அதனுணமைதோன்ற "எண்ணுமெழுத்துங்க ண்ணெனத்தகும்." என்று ஔவையாரே கூறியிருக்கின்றாரா கலானும், இவர்சகோதரராகிய தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளு வதேவரும, "எணணென்பவேனை யெழுத்தென்பவிவ்விரண்டுங் - கண்ணென்பவாழுமுயிர்க்கு" என்று தெள ளிதிற் கூறியிருக கின்றாராகலானும, "மையறரு - மெட்டெழுத்தை யோதியிடுவார் மணனெப்பொழுதுங், கட்டுரைக்கவென்னக் கௌதமனு, ரிட்டபெ ருஞ்-சாபத்தியல்பு." என்று இரட்டையரால் புறக்கணித்துரை க்கப்பட்ட எட்டெழுத்தையே ஔவையாரசொல்லவநதாரெ னபது அவதிவாசகமாயமுடிநததென்க. அவனது அஷ்டாக்ஷ ரமந்திரசெபம் மோக்ஷசாதகமெனறு கூறியமுதாரோ! தனது ஊத்தை வாயைத்திறவாமலிருக்ககக்கூடாதா? சீ! சீ! துர்க்கந தம்வீசுகின்றதே! இபபேதைக்கு அஷ்டாக்ஷரமென்பதேது? பி ரணவத்தைககழித்தால் சப்தாக்ஷரமாகுமனறி அஷ்டாக்ஷரமெ ன்பதுவிருத்தமாகுமே! நாராயணாதிநாமங்கள மநதிரராஜமாகி யபிரணவத்தைச சிரசிற்றுங்கிக்கொணடிருலேயேஜபயோ க்யதையை யடைநதனவனறி ஸ்ரீபஞ்சாட்சரத்தைப்போல் பி ரணவசகிதமாகாமலே வர்த்திக்கும விசேஷமுடையனவன்று ம. பஞ்சாட்சரமோவெனின, சமஸ்தபதார்த்தங்கட்கும்ல வண ம் பிரதானமாய்ப் பாலுக்கெப்படிப் பிரதானமில்லேயோ, அ துபோல் பிரணவங்கூடாமலே முக்திப்பிரதாயகமாமென்று சத்துக்கள நிச்சயித்திருக்கின்றனர். "ప్రణవంశివయద్వయంశక్తాధ ర్వ శిరశ్శిఖా। తేషాంవేదాః జపః స్యాత్ స్వాధ్యాయ ఇతిశ్రుతిః" என்கிற பிர மாணவாக்கியத்தால் ஓங்காரமும், ஸ்ரீருத்ரமும், அதர்வசிரஸ் சிகையும் ஸ்வாத்யாயமாய்ச் செபிக்கத்தக்கனவென்று வெளி

ப்பட்டதனால் பிரணவமானது பிரத்யேகமந்திரமென்று நிசச யிக்கப்பட்டு நாராயணுதிநாமங்களுக்கு மந்திரபுஷ்டியாகச் சே ர்த்துக்கொண்டதாய பெறப்பட்டது. பிரணவமானது அக்ஷ ரத்திரயாத்மகபிரமஹ்வாசகமாகிய மந்திரமாகலான் ஜபயோக் யமல்லாத மநதிரங்களிற்சேர்த்து அனுட்டிக்கப்பட்டுவருகின் றது. விஷ்ணு, நாராயணுதிமந்திரங்கள் பிரணவத்தைபன்னி யில் ஸ்வதப்பிரமாணங்களும், முக்திஹேதுவுமாகாமையால் முமுக்ஷுக்கள அவற்றைப் பரிதயஜிபபாரென்க. மானவபுரா ணததில் "నారాయణాదినామానివిస్స్యజ్యనవిచారతః।జపేచ్ఛివాదినామానిన దోషయుక్తంయదీచ్ఛసి" என்கிறவாககியததால சதபோமுக்திய டைய வேணடுமெனகிற இசசையுடையவர்கள நாராயணுதி நாமங்களைவிட்டு விசாரமினறிச சிவநாமங்களைச செபிக்கக்க டவா எனறு பெறபபட்டதனால் இவாகள அஷ்டாக்ஷரியினு டைய தௌர்ப்பலயம வெளிபபட்டதெனக. பிரணவுததைச சேர்க்காதபடசததில ஜபயோகபமும், சுருதிவிதானதவமும் நாராயணுதி மநதிரங்களுககுசசமபவிககாமையும, பிரணவமி ல்லாமலே ஜபயோக்பமும, சுருதிவிதானதவமும ஸ்ரீபஞ்சா ட்சரிக்குச் சமபவிததிருபபதுமாகிய வுணமையால் எங்கள் அஷ்டாட்க்ஷரிமோக்ஷவிதாயகமுடையதென்று கூறவநதது நிரஸதமாயிறறெனக. இப்படிபபட்ட தௌர்பபலியமந்திரத தையே ஔவையார் விருமபவநதாரென்றுதொடுத்த வினவ மூக்கும விட்டொழிநததென்க. மேலநியாயங்களால் ஔவை யாா இவர்க ளெட்டெழுததைக கூறியதிலலையென்று வெளி பபட்டதனால் எணணெழுததெனபதை எணணுகினற எழுத் தையென்று பொருளகொணடு ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரசெபத்தைக் கூறினுரெனினும நிர்பபாதகமாயபெறப்படும. "சிவாயநம" என்றற் ருெடகக்த்துவாக்கியங்களால் ஸ்ரீபஞசாக்ஷரத்துண் மையைக் கூறியிருக்கின்ருராகையால் எமதுவாசகம பிழைப டாதெனக. "అగస్త్యరామాదిభిరాదృతత్వాదమున్యమంత్రస్యచవైదికత్వాత్। పరస్యతత్త్వస్యచవాచకత్వాన్నమశ్శివాయేతినరాజపద్యం" என்கிற பி ரமஹோத்தரகண்ட வாக்கியத்தால் அகஸ்தியா, ஸ்ரீராமபத்தி

ரர் முதலானவர்களெல்லாம் ஸ்ரீ பஞ்சாக்ஷரசெபத்தியான பு ராளாகவே யிருந்தார்களென்று பெறப்பட்டதனால் வேதசம் பந்தமுடையதும், பரதத்வவாசகமுமாகிய ந - ம - சி - வா - ய என்னு மைந்தெழுத்துண்மை யினிதுவெளிப்பட்டது. இந் நூல ஐபயோக்யமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே ஔவையார்க் குடன்பாடன்றி இவர்கள அஷ்டாக்ஷரியைமறந்தும் கூறினதில லையெனக. அவா செய்தருளிய "விநாயகரகவல" என்னு நூலில் "சத்தத்தினுள்ளே சதாசிவங்காட்டிச் சித்தத்தினுள்ளே சிவலிங்கங்காட்டி, அணுவிற்கணுவா யப்பாலுக்கப்பாலாய்க், கணுமுற்றிநின்ற கரும்புள்ளேகாட்டி, வேடமுநீறும் விளங்கநிறுத்திக், கூடு மெய்த்தொண்டா குழாத்துடன்கூட்டி, அஞ்சக்கரத்தி னரும்பொருடன்னை, நெஞ்சக்கருத்தி னிலையறிவித்துத், தத்துவநிலையைத் தந்தெனையாண்ட, வித்தகவிநாயக விரைகழல்சரணே" என்றருளினராகலின் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரசெபத்தியானமே மோக்ஷவிதாயகமென்று அவருடையநிச்சயம வெளிப்பட்டது இன்னு மிவ்வாறு பல பிரமாணங்க ளுண்டாமாகலின அவற்றைச சற்றேனும யோசியாது எண்ணெழுத்தெனபதற்கு அஷ்டாக்ஷரமென்றழுவந்த பேரிழவு தொலைந்துபோயிற்றென்க.

இனி யவ்வழுவாசகத்தில, "சக்கரநெறிநில" என்கிற வாக்கியத்தால் சக்ராங்கிதம்பெற்று அவனுக்குத் தாசரென்கிற பிரபத்திநெறியில நிற்கவேண்டுமென்று சொன்னதாக அழுவந்தார். இப்படி அன்னிய சமயநூலிலவந்துவிழுந்து தலையடித்துக்கொள்ள இவர்களுக்கென்ன தலையெழுத்தோ அறிகிலம சக்ராங்கிதமாக்கத்தைக்கூறினு ரெனனுமிடத்துத் தாமுமந்நெறிநின்றுரென்பது தானேபோதரும. ஆகவே, அவர்க்கு நாமத்தைச்சாத்திச் சூடுபோட்ட ஆசிரியர்வேணடும அவரியாவர்? அன்றியும, "சங்குநெறிநில" என்றும, "நாமநெறிநில்" என்றும ஏன கூறுதுவிடுத்தனர் சக்கரத்தைக் காட்டிலும் நாமம்போடுகிறது முக்கியமாமே! நாமம்போட்டல்லவோ சுடவேணடும்? சைவத்தை நீற்றுநெறிஎன்று கூறுவது பிரசித்தியாமே' அதுபோல் நாமநெறியென்றுகூறுவது அத்தியாவசியமாகவும், அதனை ஏனவிடுத்தனர்? அவர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய "நீறில்லாநெற்றிபாழ்" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் அவர் சுத்தசைவசிகாமணியென்பது பெறப்பட்டிருக்கவும், ஐயையோ இப்படி வீண்வழக்காட விவனையேவின் துனமாக்கரியாவரோ அறிகிலம். ருத்ராக்ஷம் பாவிகளோக கண்ணினலெப்பாப்பதும பெருங்குற்றமென்று சிமஸ்தநூலகளுக கூறுமாகவும அப்பிரமாணிய சித்தமான பட்டைநாமஞ்சாத்திர ருத்ரபோட்டுக்கொள்ளுகிற மார்க்கத்தையே ஒளவையார் கூறவந்தாரென்பது அவநிவாசகமா யொழிந்ததென்க.

இனி "శంఖచక్రం మృదా యస్తు కుర్యాత్తాపనకర్మణా । స సూద్రవద్బహిష్కార్య స్సర్వస్మాద్ద్విజకర్మణః" என்கிறவாக்கியத்தால் எவனமிருத்திகையினாலும், தபனகாரியங்களாலுஞ் சங்கசக்ரமுத்திரைகளைத் தரிப்பானே அவன் சூத்திரனைப்போல சமஸ்த காமியங்களிலும் நியாஜிக்கப்படுவானென்றும் "యత్యాన్తస్తాన్కాష్టమనర్హం సర్వకర్మ సు శంఖచక్రాద్యంకనం చన్నృత్యగీతాదికం తథా" என்கிறவாக்கியத்தால் சுடுகாட்டிலுள்ள காஷ்டமானது சாவகாமங்களிலும் எப்படி அயோக்யமாமோ, அப்படிப்போலவே சங்கசக்ர முத்திரைகளைத் தாங்குபவர்களும், தாசாகளென்கிறபேரால் கோணங்கிக் கூத்தாடித்திரிபவர்களும் பரித்யஜிக்கப்படுவாராக என்றும் விதைறு ஸ்மிருதியில் கூறப்பட்டிருத்தலால் சக்ராங்கிதமார்க்கம் சாவோத்காஷமென்று சாதிக்க வந்தது கண்டிக்கப் பட்டதென்க. "చక్రధారీ యది మోహాద్వా తాపయేద్వహ్నినా ద్రయం । న కర్మార్హో భవేదత్ర స పాషండసంజ్ఞితః" என்கிற வாயுஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் எந்தப்பிராமணன் அஞ்ஞானத்தினலே சங்கசக்ராதிமுத்திரைகளைத் தரித்துக்கொள்ளுவானோ அவன் காமியங்களுக்கு யோக்யனாகாமற் போகிறதுந் தவிர பாஷண்டனென்றுஞ் சொல்லப்படுவான் என்றும், "వేదేషు యజ్ఞభాగేషు యస్యనా స్త్యధికారితా । స తాపయిత్వాద

ణ్రేణ ధారయేత్తుభుజద்వయే" என்கிற ஸௌரபுராண வாக்கியத்தால் யாகங்களுக்கு உபயுக்தங்களாகிய வேதங்களில் எவனுக்கதிகாரமில்லையோ அவன் இரண்டுபுஜங்களிலும் சங்கசக்ராதி சின்னங்களை தரிக்கத்தக்கவன் என்றும், "బ్రాహ్మణో యది మోహేన ధారయేత్తప్తముద్రికాః । తస్యదర్శనమాత్రేణ సంభాష్య సూర్యావలోకనం" என்கிற ஸ்காந்த புராண வாக்கியத்தால் எந்தப்பிராமணன் அங்கனிதபதங்களாகிய முத்திரைகளைத் தெரியாமையால் தரித்துக்கொள்ளுவானோ அவனைப் பார்த்தவுடனே அந்தப் பாவம் நீங்கும்பொருட்டுச் சூரியதரிசனம் பண்ணவேண்டுமென்றும், "పూర్వజాత్తసందగ్ధ్వా శంఖచక్రాదిభిః స్పృశేత్ । నతస్య నిష్కృతి ర్భవే త్స్నానదానవ్రతాదిభిః" என்கிற வஹ்னிபுராண வாக்கியத்தால் எந்தவிப்பிரன் அங்கனிதபதமான சங்கசக்ராதிகளால் தேகத்தைக் கொளுத்திக்கொள்ளுவானோ அவனுக்கு ஸ்நானதானவிரதங்கள்முதலான எந்த ஸத்காமங்களாலேயும் பரிகாரமுண்டாகமாட்டாதென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் இவர்கள் பேரிழவுமாக்கம் பேசிக்கப்பட்டதென்க. இன்னும் "శంఖచక్రగదాపాశచాపదండాంకుశాదిభిః । అంకితాశ్శూద్రయోన్యాం యాం భవతబాహ్యాశ్చాధమాః" என்கிற சூதஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் சங்கு, சக்ரம், கதை, பாசம், தனுசு, தண்டம், அங்குசமுதலாகிய சின்னங்களைத் தரிப்பவர்கள் அப்பிராமணர்களாவார்களென்று கூறப்பட்டதன்றியும், காசிகண்டத்தில் "వేదబాహ్యేషు తంత్రేషు పాంచరాత్రేషు చద్విజాః । భవంతో దీక్షితా యూయం యుష్మాకం వంశజాస్తథా । అంగేషు చాంకితా యూయం శంఖచక్రాంకుశాదిభిః । భవత శ్రద్ధయా సార్ధం వేదబాహ్యా ద్విజాధమాః" என்கிற வாக்கியத்தால் வேதவிருத்தமாகிய பாஞ்சராத்திர தந்திரத்தில் தீக்ஷையடைந்த நீங்களும், உங்கள் வம்சஸ்தர்களும், அங்கங்களில் சங்கசக்ராங்குசமுதலிய சின்னங்களைத் தாங்கினவர்களாய் வேதபாஹ்யர்களும், பிராமஹணாதமர்களுமாவீர்க

ளாக என்று ததீசி முனிவர் சபித்ததாகப் பெறப்பட்டதனு னும இவர்கள சக்ராங்கிதவைபவம் பாழாயவிட்டதென்க. இப்படித ததீசிகணனுவாதிகளுடைய சாபசரிஸ்தராய்க் கிடந்தழலும பாஞ்சராத்ரப பேயகள சாபாது குணயமாக சில சிலகாப்பறவாக்கியங்களைககொண்டு மநதமதிகளைவஞ்சிப பாராயினும பரிபாஷிகள மயங்காரென்க. இந்த நியாயங் களால சக்ராங்கிதமாகததைதயே "சக்கரநெறிநில்" என்று ஔவையார நூலியதாக அர்த்தங்கொண்டு பிதற்றவந்த மூடவாசகம நிரஸகமாயவிட்டதெனக.

இதுவிறக, ஜாபாலசுருதியில, "அథాచారంశ్వాత్వా... ... ..." — என்கிறவாக்கியததால ஆசாரததைவிரும்பும பிராமஹணுதி சாதுாவாகத்தாரும அகனிமந்திரத்தால விபூதியைக கையாலெடுத்துச சர்வாங்கங்களிலும பூசிககொண்டு பின்னா திரிபுண்டரமாகப் பொதுதாமமாய அணியவேண்டுமென்றும், கைவல்யோபநிஷத்தில, "అత్యాశ్రమస్థః ... ... భవతి" என்கிறவாக்யத்தால அதகியாச சிரமியாயிருக்கிற பிரமஹசாரி, கிருஹஸ்தன, வானபபிரஸ்தன், சநயாசியென்கிற ஆசிரமிகளில பஸ்மததினுல எவனுவது ஒருதரம் திரிபுணடரதாரணஞ்செயது கொள்ளுவாஞகில அவன் எலலா மஹாபாதக வுபபாதகஙகளினின்றும விடுபட்டுபபரிசுததனுவான எனவும பெறபபட்டதனுல நீறறுநெறி வேதோகதமாகிய செந்நெறியென்று மேலோர்களால நிச்சயிக்கப்பட்டிருககினறது.

வாமனபுராணத்தில,— "చతుర్వేద... ... ..." என்கிறவாககியத்

தால் விபூதி ருத்ராக்ஷங்களைத் தரிக்காத பிராம்ஹணன் நானருவேதங்களை யோதினவனாயினும், சண்டாளனுடைய பாண்டத்திலிருக்குங் கங்காசலத்துக் கொப்பாவானென்றும், "యస్యఫాలే నా స్తిభూతి ర్నాంగే రుద్రాక్ష మాలికా। యస్యలింగార్చనం నాస్తి తస్యచండాలజీవనం" என்கிறவாக்கியக்கால் எவனுக்கு நெற்றியில் விபூதியும், அங்கத்தில் உருத்திராக்கமும், சிவலிங்கார்ச்சனமு மில்லையோ அவன் சண்டாள ஜீவனத்தையுடையவனாவானென்றும் நிஷேதிக்கப்பட்டதுபோலவே, விபூதியணியாதவருடைய நெற்றி மூதேவி வாழுமிடமாகிய பெரும்பாழையுடையது என்று திரஸ்கரித்தவராகிய ஔவையாரிவர்கள் சுடுநெறியைச் சொல்லவந்தாரென்பது பேடிவாசகமாய் விட்டதென்க.

இனி, "కుక్షౌపఞ్చాక్షరీమన్త్రం కంఠే రుద్రాక్షమాలికా। ఫాలే తస్య త్రిపుణ్డ్రంచ సరుద్రో నాత్ర సంశయః" என்கிறவாக்கியத்தால் எவனுடைய முகத்தில் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமும், கண்டத்தில் உருத்திராக்கமாலிகையும், நெற்றியில் பஸ்மத்தினால் திரிபுண்டரமும் பிரகாசிக்கின்றனவோ அவனே ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியென்று சொல்லுவதற் கெவ்வளவுஞ் சந்தேகமில்லையென்று மேல் வாமன புராணத்திலேதானே சொல்லப்பட்டிருத்தலால் "வேடமுநீறும் விளங்கநிறுத்தி" என்கிற வாக்கியாதாரவுகொண்டு ஔவையாருடையசற்சமயமும், சதாநுட்டானமுமிதுவாகுமென்று புத்திமான்கள் கண்டறியாமற்போகார். உண்மையில் "சக்கரநெறிநில்" என்பது அரசனுடைய ஆக்ஞாசக்கரத்தின்வழி நிற்கவேண்டுமென்பது மேதாவியர்விதந்து கூறுவரென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இதுநிற்க, அம்மூடவாசகத்தில் ஞானம் சிவனாலும், மோக்ஷம் விஷ்ணுவாலும் அடையத்தக்கதென்று ஒரு புராணவாக்கியத்தைக் காட்டியழுதார் ஞானமடைந்தவர்க்கு மோ

க்ஷம கைவந்தபொருளாகையால மோக்ஷாதிகாரம் சிவனு
க்கிலலையெனபது அவிவேகமெனக. சிவனையடைந்தவாக்கு
ஞானமாத்திரமேயனறி மோக்ஷசித்தியிலலையெனின, மோ
க்ஷத்தைப பயக்காதஞானம அவலஞானமாகையால ஞான
த்தினபொருட்டுச சிவனையடைவதும அவலமாய்விடுமெ
னக. சிவனால ஞானத்தையடைந்தபின்னா விஷ்ணுவால
மோக்ஷமுடையதக்கதெனின, ஞானிகளாயின பிறகே விஷ்
ணு வாராதனம பிரயோஜனமானகையால ஞானத்தினபொரு
ட்டு எலலாரு மசைவாகளாதல வேணடும. இனறு மிவ
வாறு பலவிபரீதத்தை விளைவிப்பதாகிய அந்த வேறுபவாக
கியத்தை இவாக்குக கொடுத்த புத்திமானயாவரோ"
அறிந்திலம ஆதித்யபுராணத்தில,— "బ్రహ్మాదిస్తంబపర్యన్తాన్
పశూన్బధ్వా మహేశ్వరః। పాశైరేతైః పతిర్దేవః కార్యం కారయతి స్వయం"
எனகிறவாக்கியத்தால பதியாகிய மகேசுவரா தாமேபிரம
ஹ்மாதிஸதம்பபாியந்தங்களாகிய பசுக்களை மலமாயாதி பா
சங்களாலகட்டிக் காரியங்களைச செய்விக்கினறாா எனறும,
"బ్రహ్మవిష్ణుసురేన్ద్రాద్యాః పశవః పరికీర్తితాః। తేషాంపతిత్వాద్దేవేశః శివః
పశుపతిస్స్మృతః" எனகிறவாக்கியத்தால பிரமன், விஷ்ணு, இந்
திரன் முதலானவாகள பசுக்களென்றும, தேவதேவனாகிய
பரமேசுவர ரொருவாதாமே பதியென்றும நிச்சயிக்கப்பட்
டதனால பாசசமபந்திகளாகிய பசுக்களிலொருவராகும் விஷ
ணுவை மோக்ஷதாதாவென்று சொலலவந்தது அநியா
யமெனக. "స్వతస్సిద్ధం పతిత్వం మే యుష్మాకం పశుతాపి చ" என்கிற
வாக்கியத்தால ஓ விஷ்ணுவாதிகளே! உங்களுக்குப பசுத்வ
மும எனக்குப பதித்வமும ஸ்வபாவசித்தமான அநாதியாம
மென்று சிவனருளிச்செய்த வுண்மையுஞ சான்றாமெனக.

இனி, "జ్ఞాత్వా తం మృత్యుమత్యేతి నాన్యః పంథా విముక్తయే" என்
கிற கைவல்யோபநிஷத்வாக்கியத்தால சிவஞானத்தால மிரு

த்துவைக்கட்டப்பனென்றும், சிவஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறாகிய முக்தியுபாயமில்லையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டத னால ஞானகர்த்தா சிவனென்றும், மோக்ஷகர்த்தா விஷ்ணு வென்றுங் காட்டவந்த அவதிவாசகம்பாழாகத்தென்க. "ஜ்ஞாத்வா శివం శాంతిమత్యంతమేతి" என்கிற சுருதியால சிவஞானத்தை ய டைந்தவர்கள ஜநநமரணப பிரவாஹதுஸதரமாகிய ஸமஸார நுககத்தி னின்றும அதயந்த சாநதியடைகின ராக ளென் றும், "ஈశం జ్ఞాత్వామృతా భవంతి" என்கிற சுருதியால சிவ பெருமானையே ஜகஜ்ஜநமாதி காரணமென்றும், முமுக்ஷுஜ னபிராபயபதமென்றுந தெரிந்துகொணடவாகள முசதரா கின்றாகளென்றும பெறபபட்டதனால ஞானமோக்ஷஙகளிர ண்டுஞ சிவனாலேயே யடையததககதென்று வெளிபபட் டது.

"சிவமான ஞானந் தெளியவொண் சித்தி
சிவமான ஞானந் தெளியவொண் முத்தி
சிவமான ஞானஞ் சிவபரத் தேயேக
சிவமான ஞானஞ் சிவானந்த நல்குமே."

என்னுந் திருமந்திரவுரையாலும் தெரியககடவா. "ஸர்வம் న్యస్య శివస్య హేయత్యాద్యాన్ సురాన్ | శివ ఏవ సదా ధ్యేయః సర్వసంసార నాశకః" என்கிற பைபபலாத வாக்கியததால பரித்யஜிகக வேண்டிய விஷ்ணுமுதலான சமஸ்த தேவாககளையும்விட்டுச சமஸாரதுககநாசன பூர்வசமாகிய முக்திப பிராபதியின பொருட்டுச் சிவனொருவனேசாவகாலத்திலுந் தியானஞ்செ ய்யத்தக்கவன் என்று விசசயிககப்பட்டதனால மோக்ஷகர்த்தா விஷ்ணுவென்று கூறவந்த வீணவாதம விடடொழிந்ததெ ன்க. இன்னும், சுவேதாசுவத ரோபநிஷத்தில, "యదా చర్మవదాకాశం వేష్టయిష్యంతి మానవాః | తదా శివమవిజ్ఞాయ దుఃఖస్యాంతో భవిష్యతి" என்கிறவாக்கியததால் உலகததில மானவாகள எப்

போது ஆகாசத்தைச் சாம்பமாக மேலே போர்த்துக்கொள்ளு வார்களோ அப்போது சிவனைச்சேவிக்காமல் துக்காந்தரூப மாகிய மோக்ஷத்தையடைவார்களென்று சொல்லப்பட்டதன்றி யும், "విహాయసాంబమూర్తానం యజంతేదేవతాంతరం। తేమహాఘోరసంసారే పతంతిహివిమోహితాః." என்கிற பாத்மபுராணத்தால் பவானி பதியாகிய சிவனைப் பூஜிக்காமல் அன்னிய தெய்வங்களை யா வர்பூசிக்கின்றார்களோ, அவர்கள் மோகாந்தகாரர்களாய்க் கோர ஸம்ஸாரத்தில் வீழ்ந்தவர்களென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்ட தனால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டும் சிவனிடமேயே யடைய தக்கதென்று சாதிக்கப்பட்டது. மேல் நியாயங்களால் சிவ னால் ஞானமும், விஷ்ணுவால் மோக்ஷமும் உண்டாகுமென் றுழலுந்த விபரீதஞானம் விலகிவிட்டதெனக்.

இதுமட்டோ, விஷ்ணுவானவர் கபிலராகவந்தபோது புராரியாகிய சிவனிடத்தில் சாங்கிய ஞானோபதேசம் பெற் றனென்று ஸ்காந்தத்திலும், பதரிகாசிரமத்தில் நாராயண னுக்குச் சிவன் வெளிப்பட்டுச் சிவகீதை யென்ற அத்தி யாயமும் உபதேசித்தனென்று கூர்மபுராணம் உத்தரகா ண்டத்திலும், பஞ்சவடீதீரத்தில் அகஸ்தியரிடத்தில் விரஜா தீக்ஷையடைந்த ஸ்ரீராமபத்ருக்குச் சிவன் வெளிப்பட்டுச் சிவகீதை உபதேசித்தனென்று பத்மபுராணம் உத்தரகாண் டத்திலும், சாஸ்வதந்தும விஷ்ணுவுக்கும் முன்னும் பின் னுமாக ஞானவைபவகாண்டத்தையும், பிருஹஸ்பதி பக வானுக்கு முக்திகாண்டத்தையும், பிரமஹதேவருக்குப்பி ரமகீதையையுஞ் சிவன் றானே வெளிப்பட்டருளினா னென்று சூதஸம்ஹிதையிலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கு முண் மையால் விஷ்ணுவாதிகளுக்கு ஞானத்தையளிப்பவர் சிவ பெருமானேயென்று சொல்லப்பட்டதனால் விஷ்ணுவுக்கு ஞா னமோக்ஷங்க ளளிக்குஞ் சக்தியுண்டென்று நாமெந்தம

யால சொலலத்துணிவோம்! இதுநிற்க, விஷ்ணுவால ஞானமடைநதவாகளுணடெனின், அவர்களாயினறொனறு வெளிப்படுத்தலவேண்டும. ஒருவருமிலலையாகவும, ஞானுதிககம் விஷ்ணுவுககுக கூறுவது துரபிமானமெனக. கண்ணன அருசசுனனுககுக கீதாவுபதேசஞ் செயததிலலையோவெனின, அநதஞானம் உபமன்னிய முனிவரிடததுப் பெறறதேயனறிச சாவகஞைதயால ஞானுதிக்கங கூறுவது பொருந்தாதெனக. கிருஷ்ணா ஞானுதிககமடைநதவராயினும ஆசாரியாதிககம பெருமையால அருசசுனனுக்கு அவருபதேசிததஞானம அஸ்திரமாகிமீணடும உததரகீதையையுபதேசிததனா. இபபடி யிரணடுமுறை யுபதேசிககபபெறறும அவ்வருசசுனன கணணபபராகஅவதரிததுச சிவாராதனததால முததியடைநத மானமியததை மேலிடஙகளில (எஅ) வநது பககததில கூறியிருககினறேமாகையால விஷ்ணுவுக்கு ஞானுதிககமுணடெனபதும இலலையென்பதும புததிமானகள கணடறியாமறபோகார சிவபெருமானோவெனின், தக்ஷிணுமூர்த்தமாயெழுநதருளிச சநகாதிமுனிவர்க்கருளியும, திருபபெருநதுறையில குருநதடியி லெழுநதருளி வாதவூராதிகளுக் க ருளியும, இன்னுமபலவாறு ஞானுசிரியததலைமை தோனறவினையநது சிநமயகோலங காடடினனற வுணமையைச சஙகரஸமஹிதை, ஹாலாஸ்யமாஹாத்மிய முதலிய பிரமாணஙகளால நிசசயிககககூடுமெனக. இதுமட்டோ, மநதிரம, யநதிரம், தநதிரம, சிறபம், வைததியம, ஜோதியமுதலிய சர்வசாஸ்திர ஞானுதிககமுஞ சிவனுககே அந்தநத நூலகளில் கூறப்பட்டதன்றி யிதரதேவதாசம்பந்தம இரஸ்தமெனக. "అష్టాదశానాంవిద్యానామేతాసాంభిన్నవర్త్మనామ్। ఆదికర్తా కవిస్సాక్షీ శూలపాణిర్మహేశ్వరః" என்கிறவாககியததால் அஷ்டாதசவித்தைககுங கர்ததா சூலபாணியாகிய சிவபெருமானேயென்று பெறப்பட்டவுணமையானுந தெளியகதடவா. இது

காறுங்கூறிய நியாயங்களால் ஞானத்திக்கமே விஷ்ணுவுக்கில்லையென்று வெளிப்பட்டதனால் மோக்ஷாதிக்கமுண்டென்றுநாமெந்தஆதாரவால் சொல்லத்துணிவோம், ஆயினை விஷ்ணுவை ஆசிரயிப்பவர்களடையுங் கதியாதியாதெனின், விஷ்ணுபதத்தை யடைவார்களென்பதில் எமக்கொரு ஆடங்கமுமின்றென்க. அது மோக்ஷபதமல்லவோ வெனின், காலத்திரயத்தினுமன்றும் மோக்ஷமென்பது சாலோகம், சாமீபம், சாருபம், சாயுஜ்யமென்று அதிகாரபேதத்தால் சரியை கிரியை யோகஞானங்களை அநுஷ்டிப்பவர்கள் அடையும்பேறாக நிச்சயமாகையால் சரியைக்கே அதிகாரிகளல்லாத விஷ்ணுபக்தர்களாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் உண்மைஞானத்தாலடையுஞ் சிவப்பேற்றினை எப்படியடைவார்கள்? சிவனை ஆராதித்துப் பரமபதமாகிய உன்னதஸ்தானத்தை விஷ்ணுமூர்த்தி அடைந்தாரென்று கூறும் ருக் ஸம்ஹிதாவாக்கியத்தை மேல் (௭அ) வது பக்கத்திலேதானே கூறியிருக்கின்றோமாகையால் மோக்ஷபதம் இதுவாகுமென்று புத்திமான்கள் கண்டிராமற் போகார். பாஞ்சராத்திரிகள் விஷ்ணுசாரூப்பியத்தையே பரமமுத்தியென்று கொண்டவராகையால் ஞானத்தின் பிரயோசனமாகிய சிவசாயுஜ்யப்பேறு அவர்க்குக்கிட்டாமற் போயிற்றென்க. இங்கே விஷ்ணு சாரூப்யமென்றது விஷ்ணுபதமென்றுஞ் இந்திராதிபதங்கள் போலாமேயன்றி மோக்ஷபதமென்பது அறவேபிரஸ்தமென்க.

"கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிகெடினும்
நள்ளேன் நினதடியாரொடல்லால் நரகம்புகினும்
எள்ளேன் திருவருளாலேயிருக்கப் பெறினிறைவா
வுள்ளேன் பிறதெய்வ முன்னையல்லா தெங்களுத்தமனே."

என்றருளிய ஸ்ரீமத் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாக்கால் பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களுடைய பதங்களை முமுக்ஷுக்கள்

விருமபாரென்னு முண்மை வெளிபபட்டதன்றியும், "శర్వా
త్వత్పూజాం సపది సుఖదో మే భవ విభో । విధిత్వం విష్ణుత్వం దిశసి ఖలు తస్యాః
ఫలమితి । పునశ్చ త్వాం ద్రష్టుం దివి భువి వహన్ పక్షిమృగతా మదృష్ట్వా తత్ఖే
దం కథమిహ సహే శంకర విభో" என்றருளிய சஙகராசாரியா திரு
வாகஙால விஷ்ணு பிரம்ஹாகியாதஙகளை யடைநதால பன்றி
யாகவும, ஹமஸமாகவும்பிறந்து சிவனுடைய திருவடிஞா
ணததைத யிறுகாவேண்டி வருமாகலின் அப்பதங்களை விரும
புவது யுத்தமன்றெனறு நியாயம் வெளிபபட்டதனால விஷ
ணுபதமே மோக்ஷஸ்தானமென்றும், மோக்ஷமளிப்பவா
விஷ்ணுவேயெனறும, முமுக்ஷுக்கள விஷ்ணுபதததையே
விருமபுவார்களெனறுஞ சொபபனஙகண்டு பிதற்றிய சோம்
பேறிவாதஞசோர்நது விட்டதெனக. ஆயின், கண்டாகன்ன
ஜைக கண்ணன்பால மோக்ஷமடைகவெனறு சிவன்சொன்ன
தெனனையெனின, பெற்றுன சாமபனைத தமதன்பராகிய உமா
பதி சிவாசாரியாரிடததில முததிபெறுகவென்று அருளியது
போலாமேயன்றிக கணணனை மோக்ஷாதி காரியென்று கொ
ண்டலலவெனக. கண்ணன சிவதீக்ஷாபாறுயச சிவபெருமா
னிடத்து அன்புபூண டொழுகிவந்த வுண்மையால அவன்
பெருமைதோன்ற அஙஙன மருளியதனறி வேறில்லையாம்.
அன்றியும், கண்டாகன்னனெனபவன் பஸ்மருத்ராக்ஷ பஞ
சாக்ஷர சமபந்தங்களால பரம பவித்திரனாய் விளங்கினனெ
ன்பது பிரமாணசித்தமாகையால மோக்ஷஙபியாய விளங்கும
அவனுர்க்குக கிருஷ்ணர் முததிகொடுததாரெனபது ஔபசா
ரிகமேயனறி வாஸ்தவமன்றெனக. கண்டாகனனனையும, பெ
ற்றுன் சாம்பனையும் முறையே கண்ணனிடததும், உமாபதி
சிவாசாரியாரிடததும் முத்திபெறுகவென் றருளியதுபோல
வே மூலபுருஷராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை ஞானசம்பந்தமூர்
த்திகளிடததில் சிவசாரூபயம பெறுகவென்றருளிய வுண

மையை மேலிடங்களில (௨௨) பக்கத்தில் காட்டியிருக்கின்றோமாகையால அதனைப் பிரமாண பூர்வகமாயினமு தகரிபபாமென்க "తత్ర పూర్వం మహావిష్ణుః పశ్చిమాలయసంజ్ఞికే। తపశ్చచార సారూప్యసంప్రాప్త్యై శూలినో హరిః॥ ౧॥ శాన్తో దాన్తో జితక్రోధో భస్మోద్ధూళితవిగ్రహః। రుద్రాక్షమాలాభరణో రుద్రాధ్యాయసతత్పరః॥ ౨॥ హృత్పుండరీకనిలయం విశ్వాక్షం విశ్వతోముఖం। విశ్వతః పాదపాణ్యన్తం విశ్వరూపముమాపతిం॥ ౩॥ ధ్యాయమానో దివారాత్రం తతాప పరమం తపః। తపసా తస్య సంతుష్టః ప్రాహ విభుర్గాయశూలధృత్॥ ౪॥ వత్స విష్ణో ప్రసన్నోఽస్మి వరం వరయ సువ్రత। త్వమతీవ ప్రియోస్మాకం పార్వత్యాశ్చ విశేషతః॥ ౫॥ ఇతి దేవవచః శ్రుత్వా విష్ణురాదిః ప్రీతమానసః ప్రణమ్య గిరిజాధీశం ప్రష్టవాన్ వరముత్తమం॥ ౬॥ భగవన్ దేవ సర్వజ్ఞ విశ్వేశ్వర మహేశ్వర। సారూప్యం మహ్యమీశాన ప్రసీద త్వం శశిశేఖర॥ ౭॥ శ్రుత్వా తు వచనం దేవః ప్రోవాచ మధుసూదనం। విష్ణో తవేష్టం దాస్యామి కాలేనైవ న చాన్యథా॥ ౮॥ వైవస్వతేన్తరే ప్రాప్తే హ్యష్టావింశతికే కలౌ। మద్భక్తస్తే హ్యసంబంధః ప్రదాస్యతి స్వరూపతాం॥ ౯॥ తావత్కాలం త్వమత్రైవ సదా కురు మహత్తపః। దేశేషు యత్ర యత్రాస్తి మదాలయముత్తమం॥ ౧౦॥ తత్ర తత్ర చ సంబంధో గుహాంశో భక్తిమాన్సుధీః। ద్రావిడస్త్రిశిఖీ భక్త్యా ప్రీణయిష్యతి మాం ముదా॥ ౧౧॥ అత్ర కాంచ్యామపి వశీ స్తోతుం మామాగమిష్యతి। అత్రాపి పశ్చిమస్థానే ద్రావిడస్తుతిభిస్సహ॥ ౧౨॥ స్తుత్వా త్వమథ మద్భక్త్యా దృష్ట్వా త్వద్భక్తిదర్శితం। ప్రీణయిష్యతి ను త్వా సౌమనస్యమవాప్స్యసి త్వం తదా ॥ త్వద్భక్తగర్వనాశాయ మత్సారూప్యమవాప్స్యసి। ఇతి దేవో వరం దత్వా జగామాభీష్టమాలయం॥ என்கிற வாக்கியங்களால பூர்வத்தில கந்தபசியாலயமென்கிற விடத்தில விஷ்ணுவானவர சாந்த சமதமாதிகளோடு தபத்தைச்செயித்தவராய்ப் பஸ்மருத்ராக்ஷங்கள் தரித்துக்கொண்டு ஸ்ரீருத்ரபாராயணஞ்செய்து ஹ்ருதயகமலவாசியும், விசுவாக்ஷரும், விசுவதோமுகரும், அநேகபாணிபாதரும், விசுவரூபருமான பரமேசுவரரை அகோராத்திரம் தியானித்துக்கொண்டு சிவசாரூப்பிய மடையும்பொருட்டு அதிகமான தவ

ஞசெயதுகொண்டிருக்கையில சூலபாணியாகிய பரமசிவம் அவாதவததால சந்தோஷித்தவராய் வெளிப்பட்டு ஓ குழந் தாய விஷ்ணுவே! பார்வதி பரமேசுவரர்களாகும எஙகளுக கு நீ மிகவும் அன்பனுகையால நாஙகள பிரஸனனமானேம் உனககிஷ்டமான வரத்தைககேளென்று திருவுளம்பற்றுத லும, விஷ்ணுவானவா மனமகிழ்ந்து சிவபெருமானை நமஸ் கரிதது, ஓபகவானே! எலலாமறிநதவருமு, ஜகதீசுவரரு மாகிய தேவரீா உம்முடைய சாரூப்பிய பதவியைக்கொடுத தருளலவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கவும, விஷ்ணுவைநோ கடு உனனுடைய இஷ்டமானது காலதாமசததின்பேரில கொடுககபபடுமேயனறி யிபபோது சிததிககபபெருது. அஃ தெபபோதெனின், வைவசுவதமநவநதரத்தில் (உஅ, வது கலியுகததில எனனுடைய பகதனுகிய சம்பந்தனென்பவன் உனககுச சாரூபபியததைக கொடுககபபோகிருன். ஆகை யால நீ எபபொழுதும இவ்விடததிலேதானே தவஞசெய துகொணடிருநதால பகதிமானுகிய சமபநதன குமாரஸ்வா மி அமிசமாகவதரித்து உத்தமமாகிய என்னுடைய ஆல யஙகடோறுஞ சென்று பகதியினுல எனனைத்திராவிடஸ்து திகளால ஸ்தோததிரஞசெயதுகொண்டு இநதக காஞசியில் பசசிமஸதானமெனகிறஇநதவிடத்தில வருவான அபபோது நீ என்னிடததில சிததத்தைவைதது அவனை நாடுகஅறிந்து திவயஸ்துதிகளால ஸதோததிரஞசெயது உனனுடைய பகத ஜனகர்வாபஹாரநிமிததமாய என்னுடைய சாரூப்பியததை யடைவாயென்று திருவாய்மலாநதருளிஅந்தர்ததானமாயின னென்றும், அவ்வாறே நிகழ்நததென்றும், ஸ்காந்ததததில், சந ற்குமாரஸமஹிதையில், காசிகாகண்டத்தில, காஞசிமஹா தமியத்தில் சொலலப்பட்டிருககும் வாஸ்தவார்த்தம் வெளி பபட்டதனுல், ஞானசம்பந்தப் பிரபுவினுடைய ஆதிக்கம்

விசேஷமாய்ப் பிரசங்கிக்கப்பட்டது. மேல்விருத்தாந்தத்தால் பக்தபராதீனராகிய சிவபெருமான் கண்ணைத் தனது பக்தனென்பது தோன்றக் கண்டார் கண்ணை அவன்பால் விடுத்ததேயன்றி முத்திநாயகனென்றல்லவென்பது இனிது வெளிப்பட்டதனால் மோக்ஷதாதா விஷ்ணுவேயென மழுதுவரும் மூர்க்கத்தன்மையைப் பிணியொழிவாராக. இப்படியே விஷ்ணுவால் மோக்ஷமடைந்த வொவ்வொரு சரிதமும் விவகாரத்தில் அவலமாகுமென்பதுபற்றி யிவ்வளவிலே விடுத்தனமென்க. இதுகாறும் விவகரித்துவந்த நியாயங்களால் ஞானமோக்ஷங்களை யளிப்பவர் சிவபெருமானேயென்றும், விஷ்ணுப் பிரம்ஹாதிகள் அதிகாரிகளல்லவென்றும் நாட்டப்பட்டது.

இங்ஙனமிறக்க, அம்மூதேவி வாசகத்தில் "பல்லூழிகாலம் பயின்றரனை யர்ச்சிக்கில் - நல்லறிவு சற்றே நகும்" என்றருளிய ஔவையார் திருவாக்கால் ஞானம் சிவனால் வருமென்பது தோன்ற அவ்வாக்கியத்தை யுதகரித்தெழுதார். அந்த வாக்கியத்தால் சிவஞானசித்தியின் அருமை வெளிப்பட்டதேயன்றி விஷ்ணுவாதிக்கமொன்றுங் காணப்படவில்லை. அந்தவாக்கியத்தைச் சுருதிவிருத்தமாய்த் தானுதகரித்தெழுத வேறெவ்வாக்கியத்திற் சாதாரமாய்க்கொண்டு வெளிப்பட்டாராகையால் விஷ்ணுவால் மோக்ஷமுண்டாமென்பதற் குபகாரணமான வேறொருவாக்கியமும் ஔவையார் திருவாக்காக வுதகரித்தல்வேண்டும். மேலியாம் விவகரித்துக்காட்டிய நியாயப்படியே பாசபந்தர்களாகிய பசுசமூகங்களி லொருவராகிய விஷ்ணுவை ஞானாதிகாரியென்றே கூறாதவராகிய ஔவையார் அவரை மோக்ஷாதிகாரியென்று எங்ஙனங்கூறத் துணிவார்? விஷ்ணுவுக்கே ஞானமென்பது உண்டோ? இல்லையோவென்று தடுமாற்றத்திலிருக்கவும், அவருடைய பக்தர்களுக்கு அந்த நிரதிசயஞானம் சித்திக்குமென்பது சசவிஷாணவந்தியா புத்திரககனாரவிந்தவியவகாரமாய் முடியுமெ

ன்க. இங்ஙனமாகவும், ஔவையார் திருவாக்கை யாதார மாய்க்கொண்டெழுந்தது எனப்போலுமெனின், விட்டிற்பூச சிகள் தீபவொளியைத் தமக்கிதமென்றுகருதி மேல்விழுந்து சாதல்போலவும், ஓரிடையன் தனதாடெனக்கருதி மலையடி வாரத்தி லுலவுங்கரடியை நெருங்கி அதற்கிரையாதல்போல வும், தன்னைக்கொல்லும்படிக் கரத்திற் கத்தியேந்திவரும் பூசாரியை ஆடானது இரைதரவந்தானென்று மகிழுமாறு போலவுமாம். அந்தவாக்கியத்தால் சிவனுக்கே ஞானம் நா டப்பட்டதன்றி யிதர தேவதாசம்பந்தமொன்றுங் கூறின தில்லை யாகலின் ஞானமும், மோக்ஷமும் சிவனாலேயா டையத்தக்கதென்று அவர்கூறிய மறைவாக்கியங்களாலினி தெரிப்பாமென்க.

"எண்ணிலியூழி தவஞ்செய தங்கீசனை
யுண்ணிலைமைபெற்ற துணர்வு."

"ஆதியோ டொன்று மறிவைப்பெறுவதுதா
னீதியாற்செய்த தவம்."

"பத்தியாலுள்ளே பரிந்தானைத் தானேகின
முத்திக்கு மூலமது."

"நல்லானைப்பூசித்து நாதனெனவுருகில
நில்லாதோ வீசனிலை."

"ஒவ்வகத்துணின்ற சிவனருள் பெற்றக்கால
அவ்வகத்து ளானந்தமாம்."

"சிந்தையுணின்ற சிவனருள் பெற்றக்கால
பந்தமாம் பாசமறும்."

"ஓவாச்சிவனருள் பெற்றுளவாயினறித்
தாவாதவின பந்தறும்."

"சிவனுருவந்தானாய்ச் செறிந்தடங்கிநிற்கில
பவநாசமாகும் பரிந்து."

"சிந்தை சிவமாகக் காண்பவர் சிந்தையில்
சிந்தித்திருக்குஞ் சிவம்."

அழியாவுயிரை யானுடன்வைக்கிற
பழியான தொன்றில்லை பார்."

என்றவற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் ஞானமோக்ஷங்களிரண்டும் சிவசம்பந்தமாகவே பெறப்பட்டதன்றி யிதர தேவதாசம்பந்தம் அறவே நிரஸ்தமாய் விட்டதனால் விஷ்ணுவுக்கே மோக்ஷாதிக்கமுண்டென்று சாதிக்கவந்த மூட ஞானம் மூரணப்பட்டழிந்ததெனக.

இப்பேதைகள் ஔவையார் திருவாக்குகளிற் பயின்றும வாய்மைதோன்றுதவழி விபரீதங்கொண்டழிவதென்னை யெனின், "நலனை நூல் பலகற்பினுங் காண்பரிதே - யெல்லையில்லாத சிவம்" என்று எமதன்னையார் கூறிய வாய்மை வெளிப்பட்டதன்றியும், தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் திருவாக்குண்மையையுஞ் சிந்திப்பாராக.

சிவதத்துவவிவேகம்.

"త్వయి శ్రద్ధా నాథ ప్రవచనబలాన్నైవ సులభా సమేధా బాహుశ్రుత్యాన్న చ వివిధశాస్త్రేషు ఘటనాత్ । ప్రసాదాదేవైసాం భవతవలభస్తే సుకృతినస్త న్నూ స్తేదుర్గ్గాన్తాః కథమివలభేరన్ కుమతయః"

"உனதிருவடிக்கீழுறுதியா மன்புமுன திருவருளின்றிக் கிடைப்பதன்றிநூற் பலவுமாய்ந்ததாலுஞ்செய்யப்படுந்திறமையானுமதியா மன்றேவகிடைப்பதன்று மற்றதனை மாதவஞ்செய்திலாக்கயமை [ன் தன்றியபுலையோர் யாங்ஙனம்பெறுவர்சோதியேகருணைவாரிதியே."

"తవ శ్రీపాదాబ్జైకధ్యానపిదధద్భిర్న సుఖాని హన్త్రీ దుఃఖానాం నిఖిలవృ రుషార్థైకవసతిః । వినా పుణ్యైర్యజ్ఞైర్నస్తర శతసహస్రేషు విహాయజ్ఞానశ్రేయో మాత్రం ప్రభుః బహుశివిష్ణుంనలభతే"

"உலகர்சேருறுதிப்பய னெவற்றினுக்கு முறைவிடமாய்த் துயர் முழுதும், விலக்குறதது மிக்குநகெணிச்சியா முனருள் விளாமலாக்கிய றது மெய்ப்பதத்தி, யலகிலாப பிறவிதொறும புரிதவத்தாலல்லதெவ வாரறிறுமரிதே, நமதொன்றடைதருதுமிடையூறுகாதனே பல வுள்ளனவே."

"విధూతాన్తర్ధ్వాన్తా వివిధభవసమ్పన్న సుకృతాయతన్తే బోద్ధుం త్వాం యమనియమసత్కర్మనిరతాః। దధీచాద్యైర్యశ్చాస్తా గిరిశ దనుసూను ప్రకృతయః కథం త్వాం జానీయుః కలిమలినచిత్తాహతధియః"

"பலவகைப்பவங்களோ டெய்திருக்கவந்தோர் படர்ந்தெழு மகத்திருள்கடிந்தோர், நலமுறு நியமநியமற செய்கையாந்தளோரு மீனப பெறமுயல்வார், கலியுறு நவைச்சேருளத்தவ ரசுரக்கமையாத தீசியாதிகளா, லவமரச்சபிக்கப் பட்டுளோ ரெவ்வா றறிவரோ வையா நின்றனையே."

இந்தவாக்கியங்களால் சிவஞானசித்தியின் அருமை வெளிப்பட்டதன்றியும், ததீசியாதிகளுடைய சாபத்தாறகட்டுண்டழியுங் கலதிகள் தன்மையும் வெளிப்பட்டது. "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என்று எமது பரமகுருஸ்வாமிகளருளிய திருவாக்கின்படியே பரிபாகிகள் சிந்தித்திருப்பாரென்க. இங்ஙனமாகவும், ஔவையாருடைய வாஸ்தவாபிப்பிராயம் இன்னதென்றறியாமல் மூடத்தன்மையால் அவ்வாக்கியத்தை யுதகரித்தழுவந்தது நிஷ்புருஷமாய் விட்டதென்க.

"ధ్యేయత్వే తవ సాక్షిణో మునిగణా జ్ఞానప్రదానే శుకో। వన్ద్యత్వే నిగమాస్స్వభక్తివిమతత్రాణే కృతాన్తాదయః। నిత్యత్వే భగవన్విధా మహాశిరస్స్రగ్భ్రష్టమాద్యన్తయో। శూన్యత్వే చ వరాహహంసవపుషౌ పద్మాక్షపద్మాసనౌ" என்றருளிய ஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் வாக்கியத்தால் சிவபெருமானே யாவராலும் தியானிக்கத்தக்கவனென்பதற்கு முனிவர்கூட்டங்கள் சாட்சியும், சமஸ்தாத்மாக்களுக்கும் சிவஞானத்தை யளிப்பவனென்பதற்குச் சுகர் சாட்சியும், எல்லாராலும் வந்திக்கத் தக்கவனென்பதற்கு வேதங்கள் சாட்சியும், ஸ்வபக்தஜன சத்ரு ஸம்ஹாரணஞ் செய்பவனென்பதற்கு இயமன் சாட்சியும், நித்தியனென்பதற்குப் பிரமஹசிரோமாலிகை சாட்சியும், ஆத்யந்தசூன்யனென்பதற்கு வராஹஹம்ஸ சரீரங்களைத்தாங்கிய விஷ்ணுபிரம்ஹாக்கள் சாட்சியு

மென்று நிச்சயிக்கப்பட்டதன்றியும், "అనన్యాధార్యసత్వాత్ప్రతి భయహరణాత్సర్వ సేవాదితోషా। త్యక్తుం స్వాదస్యపేక్షా భయహితవచనా దుత్తమత్వాచ్చ శమ్భోః। సేవ్యోనిష్ఠాపనుస్యద్రు హీనముఃసుత శ్రీదమన్దేచ్ఛదేవా। దత్ర శ్రీరామవేదాః పశుశిశుకవహ్నూ రాక్షసాస్సాక్షిణోనో" என்றருளிய ஸ்ரீ தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் வாக்கியத்தால் சப்தசப்த வாசயராகிய சிவபெருமானே அந்யாச்ரயரஹிதனென்பதற்கு விஷ்ணு சாட்சியும், விசேஷ தாத்ருத்வ முடையவனென்பதற்கு உபமந்யுபகவான் சாட்சியும், அதிசக்தியுடையவனென்பதற்குப் பிரமஹா சாட்சியும், மிருத்யுபயத்தை நீக்குபவனென்பதற்கு மிருகண்டுபுத்திரர் சாட்சியும், ஸ்வல்பசேவையாலேயே சந்தோஷித்து அநுக்கிரகிப்பவனென்பதற்குக் குபேரன் சாட்சியும், ஆபத்காலத்தில் ரக்ஷிப்பவனென்பதற்கு அமிர்தமதனம்பண்ணின தேவர்கள் சாட்சியும், யாவரையும் உபேக்ஷைசெய்பவனென்பதற்குத் தக்கன் சாட்சியும், அபயந்தந்து இதவசனங்கூறுபவனென்பதற்கு ஸ்ரீராமர் சாட்சியும், அதிபரமாப்தனென்பதற்கு வேதங்கள் சாட்சியுமாய்க் கொள்ளாமன்றிய பசுவையும், சிசுவையும், ஸ்ரீயையும், ராக்ஷசனையும் உரிய சாட்சிகளாகக்கொள்ளோமென்று பெறப்பட்டதனாலும் உண்மையினிது விளங்குமெனக. பசுவென்பது கஜேந்திரனாகிய யானை, சிசுவென்பது இரணியகுமாரனாகிய பிரகலாதன், ஸ்ரீயென்பது பாண்டவ பத்நியாகிய துரௌபதை, ராக்ஷசனென்பது இராவண சகோதரனாகிய விபீஷணனென்று நிச்சயமெனக. முன்சாட்சிகள் சிவபரமும், பின்சாட்சிகள் விஷ்ணு பரமுமாகவிளங்கலான் சாட்சிகள் பலத்தைக்கொண்டு ஞானமோக்ஷங்களளிக்கும் பரமாதிக்கமுடையவர் சிவபெருமானேயென்று சாதிக்கப்பட்டது.

இனியந்தத் துஷ்டவாசகத்தில், ஔவையாரருளிய நீதிசொற்களுக்குச் சைவர்கள் ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் என்று இல்லாதபோலவைத்து வழங்குகின்றார்களென்றும்,

ஔவையார் கருத்தவ்வாறனால் அவ்விரண்டு புத்தகங்களினு ந்தத்தில் ஔவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல் முற்றும் என்று வழங்க வழக்கில்லையென்றும், இதுமாத்திரமன்றிப் புறச்சமயிகளாகிய அருகர்செய்த கணிதநூல்கட்கும் யானைமுகன் காப்பைச் சேர்த்திருக்கின்றார்களென்றும், தம்மவர்கள் சைவநூலில் பிரவேசியாமலிருக்கும்போதே அருணகிரியாருக்குக் கன்னதானமளித்த வில்லிபுத்தூரார்செய்த ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் நல்லாப்பிள்ளை யென்பவர் சிலபாடல்களைப்பாடிச் சேர்த்துக்கெடுத்தனரென்றும், அதுபோலவே இப்போதுஞ் சிலர் கம்பராமாயணத்தைக் கெடுக்கப்பார்க்கின்றார்களென்றும் வாயில்வந்தபடித் தாறுமாறாய்ப் பிதற்றியழுதார்.

இதனை முறையே விவகரிக்குமிடத்து ஔவையாரருளிய நூல்களுக்கு ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன் என்னும் பெயர்களே யுரியனவென்பதையிண்டு நிரூபிப்போம். மேல் பலவிடங்களில் யாம் விவகரித்துக்காட்டிவந்த நியாயங்களால் ஔவையென்பவர் சுத்தசைவ சமயாசாரமுடையாரென்பது பெறப்பட்டதன்றியும், அவருடைய உபாசனாமூர்த்தமா யெழுந்தருளியுள்ளவர் விநாயகக் கடவுளென்பதும் யாவருமறிந்தவிஷயமென்க. அவரருளிய "விநாயகரகவல்" முதலிய வுண்மைநூல்களே சான்றாமாகலின் மேலும் எடுத்துவிரிப்பது அநாவசியமாகும். இங்ஙனமாகவும், தமது சமயப்பரமா ய்ப்ப பொதுத்தருமங்களைக்கூறி அவர் செய்துகொண்ட நூல்களில் பேதைமதியாகிய இவர்க்கேனிந்த வீணவிசாரம்! தமருடைய சமயநூல்களாயிருப்பின் ஒருவாறிசையும். இங்ஙனிற்க, "ஆத்திசூடி" என்பனவாதிகள் ஔவையினுடைய நூல்கட்குப் புதுப்பெயர்களாமெனின், நூலாசிரியராகிய ஔவையாரால் தரப்பெற்ற பழையபெயர்கள் வேறேயிருத்தல் வேண்டுமே! அவைகளியாவை? அந்நூல்கட்கு ஔவையார்கூறிய காப்புச்செய்யுள்கள் யாவை? அவற்றினந்தத்தில் ஔவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல் முற்றும் என்று

வழங்கிவருமாற்றான் அவைகளை நீதிச்சொல் என்றே தனித்தனிக் கூறுவாமெனின், இரண்டையும் நீதிச்சொல் என்று வழங்குமிடத்து அவற்றின் வேற்றுமை தோன்றாது மயங்க வேண்டிவரும் காப்புகள் கூறியதில்லையாயின், அவர்க்கு நாஸ்திகத்வம் நாட்டவேண்டிவரும் காப்புகளுண்டெனின் அவைகளெச்சமயப்பகுதியுடையன? எக்காலத்து வழங்கிவந்தன? எக்காலத்து அழிந்தன? எந்த ஆதாரவாலறியற்பாலது? எல்லாந் தப்பாற்றமேயன்றி யுண்மை யென்பதனுக்குணையுங் காணப்பெறுமையால் தாபிமானத்தால் வீண்வழக்காடத் தொடங்கிய துஷ்டத்தனங் கண்டிக்கப்பட்டதென்க. "இயல்பலாதனசெயேல்" 'பழிப்பனபகரேல்" என்றுவரும் நீதிவாக்கியங்களை அந்நூன்முகத்திப் பேதைப்புலவர் கண்டாரில்லைபோலும். இதுநிற்க, அந்நூல்களினகத்தில நீதிச்சொல் முற்றும் என்று வழங்கிவருவதனை ஆதியிலெ வருவனவாகிய ஆத்திசூடி யென்பனவற்றைக் கற்பனைவயத்தகைத்தன்றா. இதென்னமேதைமை? முதற்கண் வரும் "ஆத்திசூடி" என்பவற்றினது மாறாக கடையில் வரும் 'நீதிச்சொலமுற்றும்" என்பதையேன் கற்பனையென்று கொள்ளக்கூடாது? ஔவையாரருளிச்செய்த நீதிச்சொல்முற்றும் என்று பிறர்சொல்வதாமன்றி ஔவையார் கூறியதல்லவாகலின் ஆத்திசூடிமுற்றும், கொன்றைவேந்தன் முற்றும் என்றே வழங்கற்பாலதெனக ள-ள-ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் வெளியிட்ட நூல்களிற் செவ்வண்மையைப் பார்த்துணர்வாராக.

ஔவையாரருளிய இரண்டு நூல்களுக்கும் அகரமுதலிய பன்னிரண்டுயிர்களும், ஆய்தமொன்றும், ககரமுதலிய பதினெட்டு மெய்களும், ககர அகரமாதி வகர ஔகாரமீறான உயிர்மெய்களும் முறையேவாக்கியங்களின் முதலெழுத்துக்களாய்ப் பெறப்பட்டு வழங்கிவருமென்பது சர்வசம்மதமென்க. (வு) (ஊ) (வொ) (வோ) என்பவைகள் மொழிக்கு முத

யில் வராமையால் (உ) (ஊ) (ஒ) (ஓ) என்னும் உயிரொலிக ள் ஒத்துவந்தன்மை நோக்கி உயிர்களாகவே கூறிய போந் தனர் (ஔ) என்பது பொருளமைதியின்மையால் மொ ழிக்கு முதலில் வாராததனாலும் அவ்வொலியொத்துவந்தும் உ யிரொலிபோன்றுங் காணப்பெறாமையால் அதனை யறவே யொழித்துவிட்டனரென்க. அன்றியும், இடையிடையே வ ருவனவாகிய (கௌ) (சௌ) (கௌ) முதலியன எழுத்துக்க ளெல்லாவற்றையும் பயனற்றனவாய்க் கழிக்கப்பட்ட வுண்மையை அந்நூல்களிற் கண்டறியாமல் மந்தமதியால் இப்பேதையைப் போலொத்த எவரோ வொருவன் சோத்தக்காரிய ஔவையா ரருளிச்செய்த நீதிச்சொல்முற்றும் என்பதை யொருபெரிய ஆதாரவாய்க்கொண்டு புலம்பவந்தது புண்பட்டழிந்ததென்க.

உள்ளபடியே சைவர்கள் "நீதிச்சொல்" என்பதைப்பு ரட்டி "ஆத்திசூடி" என்பனவாகிய வழங்கிவருவார்களாயி ன அந்த நூலினிடையே வருவதாகிய 'திருமாலுக்கடிமைசெய்' என்னும் வாக்கியத்தைத்தானும் வைத்திருப்பார்களா? இந்த வாக்கியமே அவர்களுக்குப் பேதகந்தாரென்றறியவும், நீதிச் சொல் என்பதுஎன்ன விபரீதத்தருவசாய நீக்கிவிடப்பார்க ள்? நீதிவெண்பா, நீதிநெறிவிளக்கம், நீதிசாரம் என்றற்றொட் கத்தனவாகிய நூல்களிலே பயின்றுவருஞ் சைவர்கள் ஔ வையாருடைய நூல்களுக்குமாத்திரம் "நீதிச்சொல்" என்ப தைத் தள்ளிவிட்டார்களென்று அறியாமையாற் குறைத்தழ த்து அவதிவாசமா யொழிந்ததென்க. அரிச்சுவடி, ஆத்தி சூடி, கொன்றைவேந்தன், வேழமுகம், உலகநீதி, வெற்றிவே ற்கை, வாக்குண்டாம், முதலியநூல்கள் அவற்றிற்குரிய காப் புச்செய்யுள்களின் முதலையே யாதாரவாய்க்கொண்டு வழங்கி வருமுண்மையை யறியாமல் ஔவையார் நூலைச் சைவர்கள் புரட்டிவிட்டார்களென்று தமது பிரஷ்டத்தன்மையைக் கா ட்டியழுதது நிரஸ்தமாய் விட்டதென்க. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இதுநிற்க, அத் துஷ்டவாசகத்தில் புறச்சமயிகளாகிய அருகர் செய்தகணிதநூல்கட்கு யானைமுகன் காப்பைச்சேர்த்தார்களென்றார். அருகரைப் புறச்சமயிகளென்றபோது தம்மை எச்சமயியென்று கருதியோ அறிந்திலம். புறச்சமயம் ஆறினுள்ளொன்றே பாஞ்சராத்திரமு மாகையால் அதனை வேறுகெடுப்பது யுக்தமன்றெனக. கணிதநூல்செய்தவர்கள் அருகரென்று கூறினதால் அவர்கள்செய்து கொடுப்பதன் முன்னரிப்பேதைச் சமயிகட்குக் கணிதநூலில்லை போலும். கணிதநூன்மாத்திரமா? இலக்கணநூலு மிவர்கட்கில்லையில்லை!! எல்லா மசைவர்களுஞ் சமணர்களுஞ்செய்து கொடுத்தனவேயன்றி வேறில்லையாகலான் "செய்ந்நன்றியறிதல்" என்னு ஞாயம்பற்றிச் சமணர்களுக்காகப் பரிந்து சைவர்களை யெதிர்த்தனர்போலும். ஐயையோ இப்படியேன் அன்னிய சமயநூலில் வந்துவிழுந்து தலையுடைத்துக்கொள்ளவேண்டும்? சிவபெருமானிடத்துத் தமிழை யுபதேசிக்கப்பெற்றவர் ஸ்ரீஅகஸ்தியபகவானாகவும், அவரைவிடுத்த தமிழிக்கு அதிகாரிகளாக வேறே யாவரைக்கூறுவது? சமஸ்தமான நூல்கட்கும் அவரேயதிகாரியாகையால் கணிதநூலைச்சமணர்கள் செய்தார்களென்றெழுதத் தடுமாறிப் போயிற்றெனக. நெல்லிலக்கம், பொன்னிலக்கம், எண்சுவடி முதலிய நூல்கள் சைவர்கள் செய்ததேயன்றி வேறு சமயிகள் செய்தார்களென் றழவந்தது தடுமாறியதெனக. அவ்வருகர்செய்த சூடாமணிநிகண்டில் "பிரமன்மாற்கரியோன்றனு" என்று வருவதற்கென்செய்வார்? விநாயககாப்பையே விபரீதங்கொண்டவர் இதனை யெவ்வாறுகொள்வரோ அறிந்திலம். எவ்வாறுகொள்ளினு முண்மை யுண்மையேயெனக. இதுநிற்க, விஷ்ணுவை இலிங்கவடிவமாய்க் குழைத்துவிட்டவர் விஷ்ணுவை வணங்காரல்லவா? அங்ஙனஞ்செய்தவர் அகஸ்தியராகவும். அவர்செய்த பரிய நெடுங்கணக்கின் முதலில் விஷ்ணுஸ்துதியை யெப்படிச்செய்திருப்பார்! சிவஸ்துதியே "ஓம்நமஃ சிவாயஸித்தம்நம" என்று செய்திருப்பாராகவும், யாரோவொ

ருபேதை அதனைமாறறி விஷ்ணுஸ்துதியை வழக்கிவிட்ட வா ஸ்தவம் வெளிபபட்டதனால நூலகளைப புரட்டிப பாவவழி யில் திரிந்து பிரஷ்டாகளாயக கெடுமபாஷணடிகள இன்னு மொன்று புகதிமானக ளமியாமறபோகார்.

இதுநிறக, அபமலபநத வாசாதநில அருணகிரியாரு க்கு கன்னதானமளித்த விலலிபுததூராசெயத பாரதத தைச சைவர்கள கெடுததாகவெனறூா. இதென்ன முழு மோசம! கன்னதானம பெறறுககொண்டவா விலலிபுததூ ரரேயனறி அருணகிரியாரலலவெனக. எஙஙனமெனின, வி லலிபுததூரரெனபவர் தேசஙகடோறுஞ்சென்று விதவான்க ளைவென்று அவாகளைக காதபஙகஞ்செயதுகொண்டு வருகை யில ஸ்ரீஅருணசலததையடைநது அஙகுள்ள வித்துவான்க ளையும வாதுககழைததகாலையில இபபாதகன் நமமுடைய காதுகளையறுதது விடுவானேயென்று பயந்து சுவாமி சந்நிதி யையணைந்து கோபுரததின்மே லெழுநதருளியிருநத அரு ணகிரியாரை வணஙகித தஙகள் குறைகளைசசொலலிக்கொண் டகாலையில அவாதிருவுளளமிரஙகிப பூமியிலவந்து அவனை யிஙகழைதது வாருஙகளென்று திருவுளமிசைதலும அவ் வாறே வநதவராகிய விலலிபுக்தூரரைநோககி நீா நுமது கல விததிறம வெளிபபட ஓரநதிசொலலும, அதனையாம உமது கருத்து வேறுபடாது பொருள்விரிபபோம, பினனரியா மொரு அந்தாதிசொலலுகிறேம, நீா எமது கருத்துக்கு மா றுபடாதுபொருள கூறுவீராகவென்று திருவாய்மலர்நத ரு ளுதலும, விலலிபுததூரா "அபூ காரந்தாதி" நூறுபாடலை அப் போதே சொலலுதலும், எமமுடைய சுவாமிகள அதிலொரு வருத்தமுமின்றி யுடனுடனே பொருளகூறிமுடித்து "கந் தரந்தாதி" என்னுநூலைத தாம அருளிச்செயதலும அதிகவ ருததததோடு பொருளசொலலிககொணடேவந்து,

[1]. திதத்ததததசதிதசததந் திசாதைசாததுத திதசததிசா
தததததததததித்ததி திசதிதததேதததது திததிததசா

திதத்தத்தத்தித்தச்தை தாதகிதேதுதை தாததத்து
திதததததகிததிதத்தி திதீதகிதுதி திதொதததே."

என்னும் (நுச) வது பாடல் தமக்கு அறவே விளங்காமையால் பிறகொடிங்கட்சி போற்றியங்கே மௌனஞ்சாதித்துப் பிறகு தெரிந்து தம்முடைய கரதநிராகி யிருந்த இருப்புக்கொறட்டைச் சுவாமிகள் கரத்தில் நீட்டுதலும் அவர் தயாரசபமெப நுங்துணைச் செல்வராகையால் அதனைத் தீண்டாமல் விலம்பிபுத்தூரனைநோக்கி ஓ நண்பனே! எமக்குப் பூத்து வேதைமில்லை யாகையால் உம்மையாதொரு பங்கமுஞ்செய்ய வெமக்குட்பாடிராதென்றுகூறி, உம்முடைய காகமானது எம்முடைய தானமாகப் பெறப்ப பிழைத்தோடிப் போமென்று திருவாக்கருளி யனுகாரித்தனனொன்று கல்வி கேள்விகளில் வல்லவர்களாகிய புத்திமான்கள் பல நம் வழங்கிவருகின்றார்கள் எல்லாவித்துவான்களையுங் காப்பாறஞ் செய்துவந்தவர் இவனைமாத்திரம் விட்டுவிட்டாரென்பது எங்ஙனமிசையும்? இவரிடத்துமாத்திரம் இரக்கம்வைத்தவர் மற்றவர்பால் கொடுமைசெய்தது என்னபாவம்? புகழைவிரும்பியே தகாதகாரியத்திலுழைந்து அக்கிரமஞ்செய்துவந்தவர் எங்கள் சுவாமிகளையும் அவ்வாறு செய்வாராயின் அதிகப்புகழுண்டாகுமே! அங்ஙனஞ்செய்யாததென்னை? இவ்வேதுக்கள் பலவாற்றானும் விலம்பிபுத்தூரரே கன்னதானம் பெற்றுக்கொண்டவரென்று இனிது பெறப்பட்டது.

இங்ஙனமிறக, தானம்பெற்றுப்போவாராகிய விலம்பிபுத்தூரர் இன்றொருநாண்டம் நமகிருந்தது தப்பிப்போய்விட்டதென்று சந்தோஷத்தினால் தம்மைமறந்தவராகி யிரண்டு நாழிகைக்குமுன் சம்பவித்த ஆபத்தையும் யோசித்துப்பாராமல் தம்மவர்களைநோக்கி இந்தச்சிவாலயம் நம்முடையகண்ணிற்படாவண்ணந் திரைபோடுங்களென்று விதித்து அவ்வாறேபோகையில் அங்குள்ள சிவனடியார்கள் ஓடோடியுஞ்சென்று அருணகிரியாரக இவ்வபராதத்தைக்கூறுதலும் அவர்

பயந்தவராய் நடுங்கி,

"புரத்தை நாசிக்கத்தைப் போர்வேலைக் கூறல்
*யெரித்தவராகுத்த காதலனொத்ரோ — சிவாத்தபுகழ்த்
தேனசட்டுரு சோணகிரித் தேசிகனைப் போற்றும்
லேனகெட்டப் போற்று மிவண"

எனனுந் திருவெண்பாவை யருளிச்செய்தலும், சாவாடம்பரத்தோடும் அகங்கரித்துச் சொல்வாராகிய விலலிபுத்தூரார் இரண்டு கண்ணும் கெட்டுக் குருடராயவாராகி ஐயோ நமக்கிந்த அவதி சம்பவித்ததே! சிவாபராதத்தின் கொடுமையாகுமிதுவென்று உள்ளம் நடுங்கி இனி யென்ன செய்வதென்று தேடி, மீண்டும் அருணகிரிநாதரை யணைந்து அடியற்றபனைபோல அவர் திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கிக்கொண்டு உய்யுநெறி கேட்கவும். அவர் திருவுள்ளமிரங்கி விபூதியளித்துக் கண்ணை யநுக்கிரகித்து ஏதாவது சிவசம்பந்தமான நூலொன்றுசெய்து உம்முடைய அபராதத்தை நீக்கிக்கொள்ளுமென்று திருவுளம்பற்றுதலும். விடைபெற்றுக்கொண்டுபோய்த் தம்முடைய பதியை யணைந்து சிவசம்பந்தமாக நூல்செய்தால் நம்மவர்கள் பழிப்பார்களே! என்னசெய்யலாமென்று மயங்கி ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவோத்காஷம் விசேஷமுடையதும், ஸ்ரீகிருஷ்ண சம்பந்தமுடையதுமாக விளங்கலான் அதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து விடுவோமாயின் உபயபிரயோஜனமுமாநுகூலமாமென்று நிச்சயித்து அவ்வாறே செய்துமுடித்த வுண்மையை யறியாமல் விலலிபுத்தூராரசெய்த பாரதத்தைச் சைவர்கள் கெடுத்தார்களென்று விபரீதங் கூறியழுதது விருத்தமாயிற்றென்க. விலலிபுத்தூராசெய்த பாரதத்திலுள்ள சிவோத்கர்ஷங்களெல்லாம் நல்லாப்பிள்ளையென்பவர் சேர்த்தாரென்று அழுதார். நல்லாப்பிள்ளையென்பவர் வேறே தனித்துப்பாரதஞ்செய்திருக்கவும், அதனையறியாது இந்நூலில் அவர் சம்பந்தங்கூறுவது பெரும்பாவமென்க.

---

* எரித்தவனென்பது அழித்தவனென்று பொருளாம்.

ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவோத்காஷப் பிரதிபாதகமுடையதென்னும் வாஸ்தவம் ஸ்ரீகூர்தஸ்வாமிகளருளிச்செய்த "பாரததாற்பரிய சாரசங்கிரகம்" என்னுங் கிரந்தத்தாலினிது பெறப்படும். இதனைப் பாஷாந்தரங்களில் யாவர் மொழிபெயர்த்திடினும் முதனூலுக்கு விரோதங் கூடாதல்லவா? விரோதிக்குமாயின் அது கற்பனையாகுமேயன்றி வேறில்லையே! ஆந்திரம், கன்னடம் முதலாகிய பாஷைகளில் முதனூலுக்கு விரோதமின்றிச் சைவவிஷயங்களை யிடம்வந்துழியெல்லாமினிது கூறியிருக்கவும், திராவிடமாகிய வில்லிபுத்தூரர் பாரதமாத்திரம் அங்ஙனம் கூறவில்லையென்பது எங்ஙனங்கூடும்? ஸ்ரீமஹாபாரதம் பொதுநூலேயன்றிச் சிறப்புநூலன்றுமாகலின் அது சிவவிஷயங்களைக் கூறுதென்பது விசாரசூனியமெனக. மேல்நியாயங்களால் வில்லிபுத்தூரர் பாரதம் சைவவிஷயங்களை யிடம்வந்துழிக் கூறிவருமென்றும், அப்படிக் கூறாதாகப் பதிப்பித்தது துராஹங்காரத்தெழுந்த மூடாபிமானமென்றும் மேதாவியர் நிச்சயிப்பரெனக. இவ்வுண்மையை ஸ்ரீஆறுமுகநாவலரவர்கள் வெளியிட்ட பாரதத்தாற் கண்டுணர்க.

இதனையறியாத புலவர்சிரோமணியொருத்தர் வில்லிபுத்தூரர் பாரதம் என்று பேரிட்டதேயொழிய முழுவிரோதமாய இல்லாதனவற்றைச் சேர்த்தும், இருப்பனவற்றைக் கழித்தும், பாட்டுப்பாட்டாகவும், அடியடியாகவும் புரட்டித் தமது விபரீதத்தையே வெளியிடுவதுபோல ஒருநூலை வெளியாக்கியிருக்கின்றனர். அது முதனூலுக்கு முற்றும் விரோதமாயிருத்தலால் நவீனக்கவியாய்ச் சிலவற்றைச் சேர்த்துப் பாரதத்தைக் கெடுத்த பரமபுருஷர் இவரேயன்றி வேறில்லையென்க.

"காலப்புரட்டர் மதப்புரட்டோடு கலகஞ்செய்யுந்
தாலப்புரட்டர் மயிலவாகனேசன் றலைஞ்சுருத்தி
காலைப்புரட்டிப் பாரதமென்பர் தக்காரணனு
மாலைப்புரட்டும் வைணவப்புன்மத வாதிகளே"

என்னும் வாக்கியத்தை மீண்டுஞ் சிந்திக்கற்பாலதென்க. இனி அக்கவிச்சிரேஷ்டர் புரட்டிய விஷயங்களைப் பின்னர் விவகரிப்பதாமாகையால் அதனை யிங்கேநிறுத்தி வில்லிபுத்தூரர் பாரதஞ்செய்யவந்த காரணத்தை அவர் நூலாதாரங்கொண்டே சற்று விசாரிப்போமாக.

"மூன்றுமாமறை முனிவருந் தேவரும் பிறரும்
பன்னுமாமொழிப் பாரதப் பெருமையும் பார்மேன்
மன்னுமாதவன் சரிதமு மிடையிடை வழங்கு
மென்னு மாசையால் யானுமீதியம்புதற்கிசைந்தேன்"

என்னுந் திருவிருத்தத்தால் மன்னும் - மாது - அவனை யன்றுந்தி உமாபதியையே புணர்த்துமன்றி, மாதவன் என்று கண்ணனை புணர்த்தாரென்க. எங்ஙனமெனின், இடையிடையே கண்ணன் சரிதமல்லவாதைக் கூறுவதைக்காட்டிலும் முற்றுங் கண்ணன் சரிதமாகவேவரும் வேறு புராணங்களை யேன் சொல்லக்கூடாது? உள்ளபடியே கண்ணனிடத்தாசை யாலெனின் இது விரோதமென்க. மேலிடங்களில் யாம் விவகரித்த நியாயங்களால் சிவாபராதக்ஷமணார்த்தமென்று வெளிப்பட்டதனால் சிவத்தியான விசிட்டத்தைநாடியே யிதனைக் கூறவந்ததென்க. மாது - அவன் = மாதவன் என்று வருஞ் சிவவிஷயத்தைப் பின்வருங் கவியானுங் கண்டுணர்க.

"உள்ளடி விரற்றலைகள் புறவடி புரட்டினுட—
னுயர்சனைக் கானமுழுந்தா
டள்ளரிய ஆகவியர் தாளவளைக ளொத்தகடி
தடமுதர மார்புகளிதோ
டொளிவருசெங்கைபொரு முன்கைபிடரொத்தியொரு
சூடமென வெண்ணுபடையால்
உள்ளலெனை யாளுடைய மாதவனு மாதவனு
மல்லமர் தொடங்கியுறவே"

என்னுந் திருவிருத்தத்தில் என்னை ஆளுடையமாது அவன் என்று தெளிவுபெறக் கூறியிருத்தலால் அதனைக்கண்ணன் மேலேற்றிக்கூறுவது விருத்தமென்க. ஐயோ!

பாவம்! இந்த வாஸ்தவாபிப்பிராயம் இப்பேதைகளிதுகாறு
மறியாதவர்போலும். அறிந்திருப்பாராயின் மாதவன் என்ப
தை மாயவன் என்று மாற்றியிருப்பார்கள். இனியென்ன
செய்வது மிஞ்சிப்போய்விட்டகாரியம்? வேறேவிபரீதஞ்செ
ய்யலாமென்றால் ஒத்திதத்தலையெடுப்பாய சகசகப்படுமாகை
யால் அஞ்சிக் கிடப்பாராக.

இத்துஷ்டப்பேய்கள் அந்நூலில் சிவவிஷயங்களை எ
வ்வளவாகக் கழித்துவிடினும் உலவாக் கிழியாமென எம்
மனுக்கும் பிரகாசித்தலால் இவைபோலும் பாடல்கள் அநே
கமா யெஞ்சிக்கிடக்கின்றன. "புராதனன் வேதகீத புராணரூப
மொழிந்தவை, கிராதனுருவவடிவுகொண்ட கிரீசனேந்து கிரீடியும்"
என்றும், "எண்ணரிய ஞானமுடை யோகியர்கள் பேசவரு மெ
யினாபதி யானைக்கருளைப் புண்ணியனை" என்றும், "ஆதினை மறை
படியு மெண்ணிலகோடி யாகமத்தின படியுமெழுத வைத்தக்கூறி
ய், பூதினை வடிவமெல்லாம் விபூதியால் பூசியினை" என்றும்,
"நீறுபட்டிலங்கு மெய்யாகில வொளியா னெஞ்சினி லிருளகலே யக
றதி" என்றும், "ஆசறுகடவுளனை வருந்தவா தமக்குமெட்டாத
தேசனை" என்றும், "அருந்தவமுனி புரிந்தோரி லிவனைப்போன
மன்றா புரிந்தார சிவசிவவென றரியவாறே" என்றும் வருவனவா
கிய சிவோத்கர்ஷங்களை யிப்பேதைகள் வெளியிட்டநூலிலே
தானே காணக்கூடுமே! இதுகளை யாவாசோத்தனர்! வில்லி
புத்தூரார் கூறியதேயன்றி வேறில்லையாகலின் இதுபோலின்
னுமவர்கூறிய சிவவிஷயங்களில் அடியடியாயப் புராண்டொ
ழிந்ததும், முதலே யெடுபட்டுப்போனதுமானவற்றை மீண்
டெடுத்துக் காட்டுவோமென்க.

"நீடாழியுலகத்து" என்னும் விநாயகவணக்கச் செய்யுள்
முதலிய சிலவற்றையெடுத்துவிட்டுச் சாம்பிரதாயவிரோத
மான வேறு செய்யுட்களை முதலிலேதானே சேர்த்திருக்கி
ன்றனர். அன்றியும் பாயிரச்செய்யுட்களை யறவேமாற்றிவிட்
டுக் குருகுலச்சருக்கத்துள்வரும் முதலாறுபாடல்களைத் தம
து கவிகளுடன்சேர்த்துப் பாயிரமாக்கிக்கொண்டனர்.

"பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறுபனுவற் பாவலர்பாடிநா ளிரவின்
மூவருநெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத்தொழுதான் ளூடு
தேவருமறையு மினனமுஞ்சாணுஞ் செஞ்சடைக்கடவுளைப்பாடி
யாவருமதித்தோர் மூவரிலிருவர் பிறந்தநா டிந்தநன்னாடு"

என்னும் பாடல் பாயிரத்ததாகவும், இது அவர்க்கென் னதோர் ஏது செய்ததாகவோ முதலே போக்கிவிட்டனர்.

"ஆக்குமாறயனு முதலாகிய வுலகங்
காக்குமாறு செங்கண்ணிறை கருணையங் கடலாம்
நீக்குமாறர னுமனை வீந்த நாண் மீளப்
பூக்குமாமுதல் லெவனவன் பொன்னடி போற்றி."

என்றுவரும் குருகுலச்சருக்க முதற்செய்யுளில் "மீளப் பூக்கு மாமுதலெவனவன்" என்பதை "உந்திபூத்த மாமுதலெவ னவன்" என்று மாற்றியிருக்கின்றனர். அந்தப்பாடலில் முறை யே பிரம விஷ்ணு ருத்திரர்களைக்கூறி அவர்களை அதீதப்ப ட்ட நான்காவதுமூர்த்தியைத் துதித்திருக்கவுஞ் சற்றேனும் பயமின்றிக்கூறியதுகூடாதென்னுங் குற்றத்திற்கிடனாய மீண் டுங் கண்ணனையே கூறியதாக அழுவத்தது பாழாய்விட்டதெ ன்க. இதனை விரிக்கிற்பெருகும். அன்றியும், சபாபருவம இராஜசூயச்சருக்கத்தில் கசச-வது பாடலை நவீனமாகச் சேர்த்தனர் அது இடையர்களை வியந்ததாகக் காணப்படுகி ன்றது. இதனால் அப்புலவர் சிரோமணியாரை இடையரென் று சொள்ளவேண்டிவரும். ஆயினும் அவரை யாமிடையரெ ன்றுகொள்ளேம. அவரிடையராயின் இப்படிப்பட்ட விபரீ தங்களின் முயலவாரா? இடையராகவே பொதுத்தருமங் கூ றுதலவேண்டும். அஃதின்மையின் அவரை இடையரென்ப தியாண்டு மிசையாதென்க.

"சொச்சையிடையர் மகளிருக்குக் கூத்தக் தனித்த நவநீதப்
பிச்சைநுகரு மிவனைமக்கு முன்னே பூசைபெறவானும
சைச்சைமறையின் முறையெனாரு தருமன் புரிந்தமகமென்னும
செச்சைவடிவேன் முடியரசர் செங்கோலென்னுந் திருவென்னும."

என்னு மிகைக்கவியாற் கண்டுணர்க. இனி ஷை சருக்கம் கசஉ, கசங, கசச - வது பாடல்களையுந் திருத்தியிருக்கின்றனர்.

"ஐவகையடிவாயெங்குமாய்நின்ற
வச்சுதனமலனாந்தன்
செய்யொளிக்கழல் பங்கயக்கண்ணன்
திருமகள்கொழுநனைக் காணத்
துய்யசெய்தவத்துத் துருவாசமுனிவன்
சேறலுஞ் சுடர்கொள்வைகுந்த
மெய்யுறுகோயிற் றுவாரபாலகரவ்
வேதபண்டிதன் றனைவிலக்க."

"விலக்கிய விருவராசமமையுமாந்த
வெருசினமுனிவரன் வெகுண்டு
துலக்கியகோயிற் றுவாரமவிட்டகனி
தோன்றமின் போயெனச்சபித்தா
னலக்கலந்துளவ மௌலியானதுகே
டந்தன்னை றனையெதிர்கொண்டு
கலங்கிய துவாரபாலர் தினச்சாபங்
கடப்பதெக்காலமோ வென்றன."

"என்றலுமுனிவன் பரிந்திவரொழுகா
வினபுறு மனபாயவருந்தி
லன்றிமும் மடங்குபகைவராய் வந்த
லவ்வவதிற் சனப் தமனுக்கா
மன்றல்ந் துளபமாலையா னென்ன
மலர்மகண்மகிழ் நருமவனாக
கன்றியமறையோன் சாபநீக்கடக்குற
கருத்துமறியாது கொலென்றன."

இவற்றுள் முதற்பாடலில் "பங்கயக்கண்ணனை திருமகள் கொழுநனைக்காணத், துய்யசெய்தவத்துத் துருவாசமுனிவனு சேறலும்" என்பதைமாற்றி "பங்கய சரணஞ்சிந்தனு சிந்தையனுசித, துய்யமாதவத்துத் துருவாசமுனி தொழவருகாலை" என்றும், மூன்றாவது பாடலில் "என்றலுமுனிவன் பரிந்து" என்பதைமாற்றி "என்றலுமுனியுந் தொழுது" என்றுந்தமது கருத்துக்கி

சைந்தவரெல்லாம் எழுதியிருக்கின்றனர். இப்படி முழு
மோசஞ்செய்வாரிவரையன்றி வேறெயாம் கண்டிலம். துர்
வாசமுனிவர் சிவாமசபூகாராகையால் விஷ்ணுவைத் தொழ
வந்தாரென்பது விருத்தமெனக் அவரைக் காணவந்தாரெ
ன்பதே அமையும். தொழவந்தவரிடு சாபம் துவாரபா
லரைப் பற்றுகாகவின்னனக், காணவந்தவரென்வே, சம
தைவிளங்கி விஷ்ணுமூர்த்திக்கும் அவரிடு சாபம் பலிக்கு
மென்பது தோன்றுதலால் துவாரபாலரைப் பற்றியதென
பது நிப்பாதகமாயப்பெறப்படும். பக்தர்களைப் பக்தர்கள்
சபியாரல்லவா? துவாரபாலர்களும் முனிபுங்கவரும் விஷ்
ணுபக்தர்களாயின் ஒருவரையொருவர் விலக்கினரென்பது
ம், சபித்தாரென்பதும் அவஸ்தையாய் முடியுமெனக். சா
பமெல்லாம் ஒருவரிலொருவர் வேறுபட்டவர்களாகவின்
துவாரபாலர்கள் விஷ்ணுபக்தர்களும், துர்வாசமுனிவர் சிவ
பக்தருமாய்க்கொண்டு சிவபக்தர்கள் விஷ்ணுபக்தர்களை ம
தியாராகவின் துவாரபாலரை நோக்காது முனிவர் உள்ளே
சேறலும், அசூயையால் முனிவரைத் துவாரபாலர்கள் வில
க்கினரென்றும், முனிவர் கோபித்துச் சபித்தனரென்றுங்
கொள்ளவேண்டிவரும். ஆகவே, முனிபுங்கவருடைய சா
பவலியிற் றடுமாறிப் பிறந்துழலுமவதிக்குள்ளாகித் துவார
பாலர்கள் பட்டொழிந்தாரென்பது பெறப்பட்டது. இது
போலவே சிவபக்தர்களால் விஷ்ணுபக்தர்கள் காவற்பங்கம
டைந்த விருத்தாந்தங்களை மேலிடங்களில் ஏராளமாயுரைத்
திருக்கின்றோமாகையால் மேதாவியாகண்டுய்யாமற் போ
கார். இந்தந்நியாயங்களால் "முனியுந்தொழுத" என்று மூன்
றாவதுபாடலில் மீண்டுங்கூறியது மூடத்தன்மையாயிற்றெ
னக். இதுநிற்க, இடையேநின்ற பாடலில் "அலக்கலந்தன
வமெளலியானது கேட்டந்தணனறனை யெதிர்கொண்டு" என்று
வருவதனானுந் தொழவந்தாரென்றழவந்தது தூரமாய்விட்ட
தென்க. சமானமானவர்களையே யெதிர்கொள்வதனறிக் கீழி
ட்டவர்க்கு அமையாதாகலின் முனிவர் தொழவந்தாரென்ப

நீண்டுந் தோல்வியடைந்ததென்க. "எதிர்கொண்டு" என்னும் விசேஷத்தால் துவாரபாலனைச் சபித்தமுனிவர் நம்மையும் எங்கேசபித்து விடுகின்றாரோவென்று பயந்துவந்ததாய நிச்சயமேயன்றி வேறில்லையென்க. ஏனெனின் முன்னொருகால் அம்முனிவரா லுதையுண்ட ஞாபகமுடையராக்கியினென்க. முனிவனைக் கீழிட்டவராகக் கொள்வோமாயின் "எதிர்கொண்டு" என்பதைமாற்றி "வரவெழுந்த" என்று கூறுதலவேண்டும். அப்புலவர் சிரோமணியார்க்கிதுதோன்றாமல் விடுத்தமை தெய்வீகம் விளங்கவேண்டி யிருந்ததனினென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, ஆரணியப் நவம், தலைநிலைச்சருக்கம் ருள-வது பாடலில் "புள்ளுடைக்கொடியோன் திருவருகாலுப் புண்ணிய பொருப்பினிடைத் தவஞ்செய, வல்லல்" என்பதை மாற்றி "புள்ளுடைக்கொடியோன் றிருமுன்மயங்கன் பவளிப் பொருப்பிடை—" என்று எழுதியிருக்கின்றனர். இப்படியும் பேதைகளுண்டா? தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் பூர்வப் பிரதிகளுக்கு மாறாக இவரெழுதிவிட்டதினாலேயே அது போய்விடுமா? அதனுடன்போகாமல் இவருடைய விபரீதமும் வெளிப்பட நோக்கதே! பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கு காணுதற்கரிய பெரிவனிருக்கையை அர்ச்சகனணைந்தானெனனும் அருமையை நோக்காது தமது கவித்தன்மையைக் காட்டவந்தாரோ! என்ன பிரயோசனங்கண்டார்? இதுமட்டோ, கூஉ சருக்கம் எஅ-வது பாடலையுமறவே போக்கிவிட்டனர். தோஷங்களைப் பரிகரிக்கவேண்டியது ஸ்வதாமமாகலாற் றுனிதனே யேற்றுக்கொண்டனாபோலும், ஐயோ பாவம்! இவர்கேனிந்த வீண்கொடுமை'சமணபௌத்தாதிகளும் இதனை நோக்கி வருந்துவார்களே;

"போகமாயவிர்ந்தும் போகியாயப்பரந்தும
புலன்களின் வழிமனஞ் செலுத்தா
யோகியாயிருந்தும் யோகிகண்முதலா
முனைப்பரும் பலபொருளாயு

மேகமாய்நின்ற தத்துவமறைக்கு
மெட்டுதற்கரியதன வடிவிற
பாகமாயவிளங்கும பைந்தொடியுடனே
பரிவுடன சினமொழி பகாநதானே"

என்னும் பாடலே அதுவாகலான் மேதாவியர் சிந்தித்துப்பாப்பாராக. இப்படியே, அள - வது பாடலையும் போக்கிவிட்டனர். இவ்விபரீதமே யிவர்க்கு நித்தியாநுஷ்டானமபோலும். பாவம்பாவம்!!

"ஓரொனநதனைததேட வொளிததருளுமிருபாதத
தொருவனநதப
போரொனநதனைததேடிக் கணங்களு-னபுறப்பட்டான
புனங்களெல்லாரு
சீரானலகிலே கிரிக்குத தேவதையாங்குழவியையுஞ
செங்கைசேயந்தப
பாரோனையுங்கனை கதம பணிவுடனேபுகழந்திட்டதன
பத்திவைநகான''

என்னும் பாடலாறகண்டுணாக. அதிலுள்ள நயத்தைக் கோக்கினல் இவ்விபரீதத்துக் கிடமுண்டாகாதே! ஐயையோ! இதுகலிமானமியமெனக.

இன்னும ஷைசருக்கம், கoள - கoஅ - கக௯ - ககள - ககஅ - வது பாடல்களையும் போக்கிவிட்டனர்

"விண்ணிலுறைவானவரில யாரடிபடாதவர்
விரிஞ்சனரியே முதலிரோ
மண்ணிலுறைமானுரில யாரடிபடாதவர்
மனுக்கண முதலோர்களதலக
கண்ணிலுறைநாகர்களில் யாரடிபடாதவர்கள்
கட்செவிமகிபன முதலோர்
எண்ணிலபல யோனியிலுமபா வடிபடாதன
விருந்தழியிருந் தழியரோ."

"வேதமடியுண்டன விரிந்தபலவாகம
விதங்களடியுண்டன வொராம்
பூதமடியுண்டன விராழிசைமுதறபுகலசெய
பொழுதொடுசெலிப பிலபொருளின

பேரமுடியுடன பிற-பிலி பிறபபிலி
பிறயசலாசன றனமகளாா
காதனமலன சமாவெடவடிவ கசொரி
கரனசையபடி யுடைபொழுதே."

"கைவிலுடனே பெயினா சோடிபலாகுழவாக
சனனிமயில பினனாவரவே
தெயவமனறுளிக டொடாநதரை வநதபொரு
செயபசிவவேடன முடிமேற
சைவமுறைபெயிளறவா தணமலரிணைடறகு
சாதகபொளிாசாண மலரொலா
மெபமைவுசொண டணையசரிய தவவேடனினை
விழிமலா பரபபிமகிழா."

"விழுநசருவிணைபீனின மெலிநதாயிறு
மழுதியபிறவிபிணியருவேனமுனறு
செழுநடா மணிபபணிநதிக சணமெளலியா
யெழுநதருளிய விஃதெனன மாயமோ."

"ஆதியேயபணடமு மனாதுமாயொளிா
சோதியேகொனறைபந தொஙகனமெளலியாய
வாதியே மரகத வைடியாளொரு
பாதியேபவளமாம பரபரூபியே."

என்று மிவைகள் சிவோத்கர்ஷங்களை யிருக்கதலால அசூயைகொணடனா போலும். எனனே இவா அசூயையடைதனினாலேயே எாஸ்தமாய்போயவிடுமா? அநுசசுனனுடைய விலலடியைப் பெருமானபெறறகாலததில பிரமஹாதிஸ் தமபபரிபநதமான எலல உயிாகளும் அடியுணடனவெனபது மூலபபிரமாணஙகளிற பாாககககூடுமே! அதறகென்னசெயவாா! பலலேககாட்டிப பசபசவென்று விழிபபாாபோலும். சிவபெருமானடியுண்டது "ஸர்வவ்யாபீ ச பகவாந் தஸ்மாத் ஸர்வகதஸ் ஸிவ:" என்கிற சுருதிபபடி உயிர்களேயாகும் தாம் விரவி நிறகுமுண்மையை வெளிபபடுததவேயனறி வேறிலலையாகவும், சிறுபிள்ளை பயமறியாததன்மைபோல வரம்புகடந்து வியவக

ரிக்கவந்தது வாய்கொழுப்புச சீலையாலவடித்த கதையாய மு
டிந்ததெனக

திருவிளையாடற்புராணம்.

"பாண்டியன முதுகிறபட்டது செழியன
பன்னிபருடம்பினிற பட்ட
தாண்டகையமைச்சா மேனிமேறபட்ட
தாரிளங்குமராமேற பட்ட
தீண்டியகழறகால வீராமேறபட்ட
திவ்விமேறபட்டது பருமம
பூண்டவெங்கரிமேற பட்டசெவ்வுபிரக்கும
போதனமேறபட்டவத தழும்பு"

"பரிதியுமதியும பாமபுமைங கோளும
பனிறமபடைத்த நாணமீனு
மிருநிலம புனலகாலெரி கடுங்கனலவா
னெனனுமைம பூசமூங்காரு
சருதியுமாறு சமயவானவருஞ்
சுரர்களுமுனிவருந தொண்டின்
மருவியமுனிவா கணங்களுமபட்ட
மதுரைநாயகனடித தழும்பு."

"வானவர்மனிதா நாகாபுளவிலங்கு
மாசுணஞ்சித லெறமபாதி
யானபலசாமு மகேமரங்கொடிபுல
லாதியாம சராமும்பட்ட
வூனுடைகருவும்பட்ட னதமும்போ
யித்தனவுயிரிலா வியமூங
தாண்டிபட்ட சராசரசடங்க
டமகருயிராயினோன றழும்பு."

"தணணெனமாயோன விழிதகனன சமலச
சோதியுமயாதென வியந்தான
விண்ணவாபெருமான வெருவினனவானோ
வேறளார்மெய்யபணிப் படைநதா

வண்ணயாழியக்கர்சித்தர் சாரணர்தம்
வடிப்படாவுடம்பினிற பட்ட
புண்ணையாதென்று தத்தமிற்காட்டி
மயங்கினாபுந்தவா றறியார்."

என்னும் பிரமாணத்தால் ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளபொருட்டுப் பாண்டியனால பிரமபடிபட்டு எலலாவுயிர்களிலுந் தாம கலந்துநின்ற வுணமையைக காட்டினாரெனபதும சாவபபிரசித்தியாமே சிவபெருமானுக்குரிய விசேஷணத்தை யிப்பேதைபபுலவா மாறறிவிட்டதனாலேயே அது போயவிடுமா? இப்படிப பிராசீனப பிரமாணங்களெல்லாம வெகுவாய விளங்கிக கொண்டிருக்கவும, அவறறைநோக்காது பேதமையா லழவந்ததென்னே? ஆச்சரியம்!! ஆச்சரியம்!! இது கலிதாமமெனக.

இன்னுமிவ்வாறே ஷை சருக்கம (கஉஅ) வது பாட்டில் "அந்தவில்லவிச்சடனும மவனைபந்தமபணாத்து" என்பதை "அவனைப் பதமபணிந்து" என்றும (கஉகூ) வது பாட்டில் "ஐயனுமம்மையோட்டருள்புரிந்து" என்பதை "அமமையோட்டருள்புரிந்து" என்றும அவற்றால் எனனமோ தமக்குச சிலாக்கியமவந்துவிட்டதுபோல மாறறியிருக்கின்றனர் அப்படி யெழுதினதால பொருளவேறு படிலலாவிடினும் அனபுவழியைமாற்றுகின்றது. அவன்எனபது இடமவந்தழி அழகுசெயயுமாயினும இரண்டுக்கூற வந்தவழுக்கூசாது காட்டுகின்றது ஐயனும, அம்மையும என்றும, அத்தனும, அன்னையும என்றும், பிரானும், பிராட்டியும என்றும, பரனும, பரையும என்றும், அழகுபெறவருமநமையை நோக்காதார வேறென்செயவார்! இருக்க அழகேயன்றோ ஆடியிற றோன்றும? அதனாலெமக்கொரு பாதகமுமின்றெனக. இன்னும பலவுள்ளவறறைவிரிவஞ்சி விடுத்தாமெனக.

இங்ஙனமிருக்க, மேலிடங்களில் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டவராகிய எழும்பூரிபெட்டியுந் தனது மலபந்தவாசகத்தில் பார

ந்தவிஷயத்தைச் சற்றே விவகரித்தெழுதுநர். அது, பகவத் கீதை - ஹரிவம்சமுதலிய விஷ்ணு மாஹாத்மியமுடையதாதலால் சிவசம்பந்தமற்றதெனச் சொல்லுவது பிசகென்றும், சிவகீதை முதலியன பாரதாதி கிரந்தங்களில் வாராததன்றியுஞ் சங்கராசாரியார் முதலியவர்களால் வியாக்கியானஞ்செய்யாமல் விடப்பட்டதென்றும், மோக்ஷதர்மத்தில் விஷ்ணு பாரம்யம், விஷ்ணுமாஹாத்மியம், வைஷ்ணவ தர்மமுதலிய அநேகவிஷயங்கள் சொல்லப்படுதலால் பாரதம் விஷ்ணுபரமே யென்றுஞ் சாதிக்கவந்தார் இவருள், பகவத் கீதாவிஷயத்தைப் பின்னர் விவகரிப்பாம். ஈண்டுப் பாரதவிவகாரத்தில் சிவகீதை வரவேண்டியதென்னென்' றெதுகின்று மயங்களை விளக்கிறோம்போலும் அருமை அருமை!' பாரதத்தில் வந்ததனால் பகவத்கீதை சிறந்ததென்றும், பாரதத்தில் வராமையில் சிவகீதை தாழ்ந்ததென்றுங் கொண்ட அவரே ழுமதிக்கே விசனப்படத்தக்கதாயிருக்கின்றது. பகவத்கீதை இதிஹாசத்திலுள்ளதாம், சிவகீதை புராணத்திலுள்ளதுமாகிய வுண்மையையுற்று நோக்கினால் உதகாதை அபகாஷங்கள் வெளிப்படுமாகையால் புராணஞ் சிறந்ததோ இதிஹாசஞ் சிறந்ததோவென்றும் விசாரமாண்டு அத்யாவசியமாகின்றது. விரிக்கிற்பெருகும் வேதத்தின்வழி நூல்களாகிய ஸ்காந்தம், பாத்ம முதலியவற்றுள்ள நம் சிவகீதையைச் சார்புநூலாகிய பாரதத்தில் வாராமைகொண்டிழிவு கூறவந்தது என்னபேதமை! பாரதத்தில் வருவனவெல்லாஞ் சிறப்புடையனவாயக் கொள்வோமெனின், நளன்கதை - இராமன் கதை முதலியனவும் வருதலால் அவற்றையும் பகவத்கீதையோடொப்ப உபசரித்தல்வேண்டும். இராமன் கதையைப் படிக்காதவரில்லையெனின், நளன்கதையைத் தானியார் பாராட்டாதவர்கள்? சமிபிழுச்ச வொவ்வொருவரும் பாராட்டியே திரிகின்றார்கள். இரண்டும் ஒப்பு ஒப்பு!! பாரதத்தில் வந்ததினாலேயே சிறந்ததென்றும், வாராது விட்டதினாலேயே

தாழ்ந்ததென்றுங் கூறவந்தது கேவலம் மூடத்தன்மையெ ன்க. பிரமாணசித்தமா யொப்புக்கொண்டனவாகிய வேதாகமபுராண இதிஹாசங்களில் ஒன்றுமநீக்கமில்லை பாகவதபுராணங்களில்வரினும், இதிஹாசத்தில் வரினும் எமக்கு விரோதமின்மையான் பகவத்கீதையைப்போலொட்டாத விசேஷதர்மமும், ஏனங்களைப்போலொட்டாத சாமானிய தர்மமும் எல்லாநூல்களினும் வராநின்றது அசக்தமாமாகவும், சற்றேனும் புந்தியாது பகவத்கீதையே சிறந்ததென்று பிராந்தியாற்கூறியது பாழாய் விட்டதென்க.

இங்ஙனமிருக்க, ராமசுப்பிரமணிய சாஸ்திரியென்பாரொருவர் தாமெழுதிய "விஷ்ணுசகஸ்ரநாமபாஷ்யம்" என்னுநூலில் "ఇతిహాసపురాణాభ్యాం వేదం సముపబృంహయేత్" என்கிறஸ்மிருதியில் "అభ్యర్హితంపూర్వం" என்கிற நியாயத்தால் பூர்வநிபாதம்பெற்ற இதிஹாசபதத்திற்கு ஸ்ரீமஹாபாரதம் அர்த்தமானதால் வேதோபப்ரம்ஹணங்களுக்குள் ஸ்ரீமஹாபாரதமே முக்கியமுடையதென்றும் உத்தமமானதை முன்னைக்கவேண்டுமென்பது அதனாலேதான் இதிஹாசம் புராணத்தைக்காட்டிலும் உத்தமமென்பது தோன்ற "ఇతిహాసపురాణాభ్యాం" என்றுரைக்கதென்றும். இதனை "అభ్యర్హితంపూర్వం" என்கிற நியாயத்தால் சாதிக்கவந்தது பிழைபாம். மற்றென்னெனின், "అల్పాచ్తరం" என்கிற சூத்திரத்தால் முதலில் உயிர்களும் கடையில் அகாரமும் பெறுவனவும் பதங்களை முன்னேவைக்கவேண்டுமென்பது தோன்றச் சார்த்திக்கப் பட்டதென்க. இந்நியாயமியாது உத்தமமானதாலென்றுரைக்கவந்த வுண்மைதவுனை புலப்படாதொழிந்ததென்க. இவற்றைநோக்காது தாம் சாதிக்கவந்த "అభ్యర్హితంపూర్వం" என்கிறநியாய அநுசாரமே "ఇష్టవసానోవేదవ్యాసకృతభారతే" என்று ஸ்ரீமஹாபாரதம் இதிஹாசபதத்திற்கு அர்த்தமானதன்றியும், அதுவே சாக்ஷாத் வேதவியாசர் கர்த்ருகத்துவமுமாய் விளங்குகிறதென்றும் பிரசங்கித்தனர். இதனுள்

ஏவகாரஸாக்ஷாத்பதங்கள வையர்த்தமாயவிட்டதென்க. பாரதமொன்றேயன்றி வியாசஸ்மிருதி, வியாசஸூத்திர முதலியனவும வியாசகர்த்ருகத்வமாய விளங்குமாதலி னென்க. அன்றியும், இதிஹாசபதத்திற்கு ஸ்ரீமஹாபாரதம அர்த்தமானதுபோலவே ஸ்ரீமத்ராமாயண முதலியனவும அர்த்தமானதால வேதோபப்பிரம்ஹணங்களுக்குள் பாரதமொன்றிற்கே உத்தமத்வஞ் சாதிக்கவந்ததும வியபிசாரதோஷத்தால றிந்ததென்க. மேலிரண்டு ஹேதுக்களாலும இதிஹாசமே சிறந்தது, பாரதமே உத்தமமானது என்று கூறிய வீண்வாதம வியர்த்தமானதால மேலும அவர் கூறிய நியாயங்களை விசாரித்துக் கண்டிப்போமாக.

பாரதமே உத்தமமானதென்பதற்கு ஆதாரவாய்ச் சங்கராசாரியர், இராமானுஜாசாரியர் முதலியோர்கள் தாங்களியற்றிய பிரம்ஹமீமாம்ஸாபாஷ்யங்களில் பாரதவாக்கியங்களைப் பதேபதே யுதகரித்திருக்கின்றார்களென்றும், தீக்ஷிதர்கள் இராமாயண தாத்பரிய சாரசங்கிரஹம் செய்ததுபோலவே பாரததாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்தனரென்றும, அப்படியே ஆநந்ததீர்த்தரென்னு மத்வாசாரியரும் பாரத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹம செய்தனரென்றும, வித்யாரணியரும பாரதாந்தர்கதமாகிய ராமோபாக்யானத்திற்குச் சாரசங்கிரகஞ் செய்தனரென்றும் முறையே சொல்லிமுடித்தார். அவர் பேதைமையிருந்தவாறென்னே! கொடிது கொடிது!! மேற்கூறிய பாஷ்யங்களில் பாரதமேயன்றி ஸ்மிருதிகளும் உதகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே! அவைகளை இவர்பார்த்தறியாதவர்போலும். இதுநிற்க, தீக்ஷிதரவர்கள் இராமாயணத்தைப்போலவே பாரதத்திற்கும சாரசங்கிரஹம செய்தனரென்றதனால என்னசிலாக்கியம்? யாம ஆக்ஷேபித்துரைக்கவேண்டியதை எமக்கவர் ஞாபகப்படுத்தினரென்பதை நோக்கி அவர்க்குவந்தனமுஞ் செய்கின்றனம். இவ்விரண்டுமன்றிப் பாகவத தாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்திருக்கி

ன்றனர். ஆனந்த தீர்த்தரோவெனின், அவருமப்படியே பாரதத்தோடு இராமாயணதாத்பரிய சாரசங்கிரஹமுஞ் செய்திருக்கின்றார். வித்யாரண்யரோவெனின், மஹோபாக்யானமேயன்றிச் சங்கரவிஜயமாதி புராணசாரசங்கிரஹங்களுஞ் செய்திருக்கின்றாராகலான் புராண அபேக்ஷயா இதிஹாசமசிறந்ததென்றும், அதுவும் ஸ்ரீ மஹாபாரத மொன்றுமேயென்றும், வேதோபப் பிராம்ஹணங்களுக்குள் அதுவே உத்தமமானதென்றுங் கூறப்பிரமாணத்தால் வியவகரிக்கவொத்து நிரஸ்தமாய் விட்டதென்க.

இங்ஙனமிருக்க, இதிஹாசபுராணங்களிரண்டும்வேதோபப்பிராம்ஹணங்களுக்குள் சமப்பிரமாணமாயினும் புராணமே இதிஹாசத்தைக்காட்டிலும் உத்தமமானதென்பதை நிரூபிப்போம். வேதம் முதனூலென்றும், புராணம்வழிநூலென்றும், ஸ்மிருதீதிஹாசங்கள் சார்புநூலென்றும் நிச்சயமாகையால் மூன்றும்பிரமாணமாகிச் சார்புநூலினும் வழிநூலுக்காதிக்கமும், வழிநூலினும் முதனூலுக்காதிக்கமும் ஏற்படுகிறது. ஆகவே, சார்புநூலாகிய இதிஹாசமபிரமாண போக்யமென்பதுமாத்திரம் அப்பேயமயிப்புராண அபேக்ஷயா அதிக்கிரமித்தது என்பது நிரஸ்தமெனக. என்னை? "పురాణం సర్వశాస్త్రాణి ప్రథమం బ్రహ్మణా స్మృతం । అనంతరంచ వక్త్రేభ్యో వేదాస్తస్య వినిర్గతాః" என்கிற மச்சபுராணவாக்கியத்தால் புராணங்களும், தர்மசாஸ்திரங்களும் பிரமஹாவினால் முன்னே செய்யப் பட்டதென்றும், பின்னர் அவருடைய முகத்தால் வேதங்கள் பஹிர்கதமாயினவென்றும் பெறப்பட்டதெனின், வேதங்களுண்டாவதன்முன்னர்புராணங்களைப் பிரம்ஹாசெய்தாரென்பது கற்பபேதமேயன்றி நிஜஸ்வரூபமன்றெனக. ஏனெனமெனின், ஷ்கூ புராணத்தில் "వ్యాసరూపమహం కృత్వా సంగ్రహామి యుగే యుగే। చతుర్లక్షప్రమాణేన ద్వాపరే ద్వాపరే సదా। తదష్టాదశధా కృత్వా భూర్లోకేస్మిన్ ప్రకాశ్యతే। అద్యాపి దేవలోకే తచ్ఛతకోటిప్రవిస్తరం",

என்கிற வாக்கியத்தால் நானாவியாசரூபியாய்ப்பிரதி துவாபர யுகத்திலும் சதுர்லட்சப் பிரமாணங்களால் புராணங்களைச் சங்கிரகித்து அஷ்டாதசவிதமாய்ப் பூமியில் பிரகாசிக்கச்செய்கின்றேன், இப்போதும் தேவலோகத்தில் சதகோடிவிஸ்தாரமாய்க் கிடக்கின்றனவென்று விஷ்ணு கூறினதாகப் பெறப்பட்டதனால் மேல்பிரமஹாவினிடத்துண்டாயின வென்பது றகுமாறாய் அஷ்டாதசபுராணங்களும் வியாசரிடத்துண்டாயினவென்று வெளிப்பட்டது. இன்னும் இப்படியே மச்சரூபங்கொண்டு பிரமஹாவுக்கு விஷ்ணு சொன்னாரென்றும் பலபடியாய்க் கூறியிருத்தலால் வாஸ்தவஸ்வரூபத்தைக் கிரகிப்பது புண்ணியமிருந்தாலல்லது கிட்டாதெனக. "యో బ్రహ్మాణం విదధాతి పూర్వం యో వై వేదాంశ్చ ప్రహిణోతి తస్మై" என்கிற மந்திரத்தால் அஷ்டாதசவித்தைகளையும், புராணங்களையும் தமக்கு அக்கிரகுமாரராகிய பிரமஹாதேவருக்குப் பரமசிவம் கொடுத்தருளினாரென்றும், "ఈశానస్సర్వవిద్యానాం" என்கிறமந்திரத்தால் சர்வவித்தைகளும் சிவனிடத்திலே நின்றுண்டாயினவென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்ப் பெறப்பட்டதனால் புராணங்களைப் பிரம்ஹா வுண்டாக்கினாரென்பதும், விஷ்ணுவுண்டாக்கினாரென்பதும், வியாசருண்டாக்கினாரென்பதும், மற்றைமுனிவர்களுண்டாக்கினாரென்பதும் ஔபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன்றென்க. அவர்களை அதிகாரிகளாகக்கூறுவது கற்பபேதத்தாலென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்நியாயங்களால் வேதம், புராணம், இதிஹாசமுதலியவற்றை முதனூல் வழிநூல் சார்புநூலென்று கூறுவதல்லசொற்பபாதகமின்றெனக. இங்கேவிரிக்கிற்பெருகும். இதன் விஸ்தாரத்தைப் பின்னர்க்கூறப்படும் சிவபுராணதாமசத்வநிராகரணப் பகுதியிற்கண்டுதெளிக.

இந்நுட்பங்களையறியாத ஷட்சாஸ்திரியவர்கள் புராணங்களையும், வேதங்கள்பின்னும் பிரம்ஹாவினிடத்துண்டாயினவென்பதை முன்னேபிறந்த மூதேவிக்கும் பின்.

னேபிறந்த ஸ்ரீதேவிக்கும் உவமைகூறித் திருப்தியடைந்தனர். ஆஹா! என்ன புதுமை! புராணம் மூதேவியானால் இவர் என்னை ஆவார்? மூதேவிக்கு மூத்தபிள்ளையாவார் போலும். இவர் பாரதாதிகளைக் கூறிவந்ததில் அதனை ஒரு ஹேதுவாய் புராணத்தையுங் கொண்டாரோ? அம்மூதேவிபுராணத்தை யேன் தொடவேண்டும்? தொட்டாராகில் இவருடைய நூலும் மூதேவிவாசத்துக்கிருப்பிடமாயினது. மூதேவி என்கிறாவிடினும் இவரிடத்திருப்பதுமாத்திரம் ஸ்வதந்த்ரமே யாக. முன்னே பிறந்ததெல்லாம் மூதேவியும், பின்னே பிறந்ததெல்லாஞ் ஸ்ரீதேவியுமென்று கொள்வாரேயாகில், வியாசரிட்டத்தில் முறையே பிரம்ம சூத்திரமும், ஸ்ரீமஹாபாரதமும் முன்னும் பின்னுமாகத் தோன்றினமையாற் பாரத அபேக்ஷயா பிரமஸூத்திரத்திற்கும் மூதேவித்வம் சித்திக்கின்றதே! ஐயோ கொடுமை! பிரமஸூத்திரத்தை மூதேவியாக்கி இவர் எங்கே சீவிக்கப்போகிறார்? இது கலிதோஷமே யாக. திருப்பாற்கடலிற் பிறந்தவைகளில் இவரைப்போல் புத்திமான்களைக் கண்டெடுப்பது அருமை அருமை! அதுபோலல்லவா, முன்னேபிறந்த விஷத்தையும், பின்னேபிறந்த அமிர்தத்தையும் உவமைகூறினர். விஷமோ மரணத்தைக் கொடுப்பது அமிர்தமோ மரணத்தைக் கெடுப்பது. விஷத்தையுண்டவர் சிவபெருமான். அமிர்தத்தையுண்டவர்கள் விஷ்ணுவாதிகள். விஷத்தையுண்டிருஞ் சிவனிறந்ததில்லை. அமிர்தத்தையுண்டும் விஷ்ணுவாதிகள் வாழ்ந்ததில்லை. விஷத்தையுண்டாலுஞ் சிவன் சாகாதவரென்றும், அமிர்தத்தையுண்டாலும் விஷ்ணுவாதிகள் சாகிறவர்களென்றும் அவர்களுடைய நித்யாநித்யங்களை வெளிப்படுத்துமுபகரணமாய்விளங்கும் விஷதிருஷ்டாந்தத்தை யிவராதரித்தது என்னபேதைமை? விஷமும் சிவனுக்கமிர்தமாயிற்று அமிர்தமும் விஷ்ணுவாதிகட்கு விஷமாயிற்று. ஆகவே, இவர் விஷாமிர்தங்களின் றாரதம்யங்கூறியது எற்றுக்கோவறிந்திலம்.

"సుధామప్యాస్వాద్య ప్రతిభయజరామృత్యుహరిణీం విపద్యంతే విశ్వే విధిశతమఖాద్యా దివిషదః। కరాళం యత్ క్ష్వేళం కబళితవతః కాలకలనా నశంభో స్తన్మూలం తవజననితాటంకమహిమా"

"பிரமனிந்திரன் முதலிய தேவர்களுண்ணொ
ணாவெருநஞ்சா யமுதங்கலராமுந்தெ கொலாம
ஒருவாதமங்கிலா நின்சிவனுண்விடம வாழ்வன்மா
திருபெருந்தாடங்க மு யிட—பொன்றோடுயின் வாசியே"

என்றருளிய சங்கராசாரியர் வாக்கியத்தால் உண்மை வெளிப்பட்டதென்க.

"வானவரு மிந்திரனு மாலயனு மேசெத்தப்
போனவிடம் புன்முறுவற் போகாதோ—ஞானபிரான்
அத்தனருணேச னைப்புட்ன சருகசயுமே
பத்தியுடன்கொள்ள னாகுருந்தக சாமா."

என்றருளிய குகைநமசிவாயர் திருவாக்காலும் உணர்க. முன்பிறந்ததை ஸ்ரீதேவியநுபவங்கொண்டிருளுமிவா பிரம்மதேவரிடத்து முன்பிறந்த பிராம்மணர்களை யெவ்வாறு கொண்டனரோ அறிந்திலம். முன்பிறந்த பிராமணர்களை அபகர்ஷமாகவும், பின்பிறந்த சூத்திரர்களை உத்கர்ஷமாகவுங்கொண்டு வழிபடுவார்போலும். இவர்க்கு முன்னேபிறந்ததைத் தள்ளிப் பின்னேபிறந்ததைக் கொள்வது நிஜாநுபவமோ ஆக இதனாலேயே பிரமதேவர் முகத்திலே வந்த சிவனைவிட்டு அவர் குசத்திலே தோன்றிய விஷ்ணுவுக்குப் பிரமத்துவம் கற்பிக்கவந்தனரென்க. இனி ருக்வேத ஜஸ்ஸாமங்களினும், முறையே முதலவேதம் மூதேவியென்றும், இரண்டாவதுவேதம் ஸ்ரீதேவியென்றும் தாரதம்யங் கூறுவார்போலும். முன்வந்தவரைப் புறந்தள்ளிப் பின்வந்தவர்க்குப் பிரியஞ்சொல்வாரிவரேபோலும். முன்னேநிற்கும நீரைத்தள்ளிப் பின்னேநிறைந்த சேற்றைக்குடிப்பாரிவரேபோலும். முன்னேயுண்டாமன்னத்தை நீக்கிப்பின்னேயுண்டாமலத்தைக் கொள்வாரிவரேபோலும். முன்னேசெல்லும் அரசனைவிட்டுப் பின்னேசெல்லும் அடிமையைக்காண்.

பாரிவரோபோலும். இப்படிப்பலவுளவாகலின் புத்திமான்கள் பகுத்துணர்வாராக. இப்படிச்சொல்லவதனால் பிரமனிடத்து ப பின்வந்தவேதம் புராணத்திற் குறைந்ததென்பது எமது கருத்தன்றென்க. புராணத்தினும் வேதமேமுற்பட்டதென பதை முன்னேவிசாரித்துத் நிர்மாணித்தோமாகையால் இவர்கூறிய தோஷம் எங்கேவேதத்துக்கு முண்டாகப்போகின்றதோவென்னும் பயத்தாலேயே இப்படிப்பரிகரிக்க நேர்ந்ததென்க. மூத்தவனுக்கும் இளையவனுக்குமிருக்கும் அன்யோன்யசம்பந்தத்தைநோக்காமல் இருவர்க்கும் பேதங் கற்பித்து ஒன்றுகிராஹ்யமும், ஒன்று அக்ராஹ்யமுமாகக் கொள்வது அவிவேகமென்க. இரண்டும் கிராஹ்யமேயாயினும் மூத்தவன் இளையவனென்னு முபசாரமாத்திரம் பாராட்டத்தக்கதென்க. மேலுமியாங்களால் புராணத்தைப்போலவே இதிஹாசமும் பிரமாணமென்றும், இதிஹாசம் புராணத்திற்குச் சார்புநூலாகையால் புராண அபேக்ஷயா இதிஹாசம்தாழ்ந்ததென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டதனால் புராணாந்தர்க்கதமாகிய சிவகீதைக்கு இதிஹாசாந்தர்க்கதமாகிய பகவத்கீதை அதிக்கிரமித்ததென்றுகூறுந் துர்வாதம் நிரசிக்கப்பட்டதென்க.

இனிச் சங்கராசாரியர் சிவகீதைக்கு வியாக்யானஞ் செய்யாததென்னையெனின், அவர்செய்யாததினாலேயே அதற்கொரு குறையுண்டாமென்பது என்னபேதமை? பகவத்கீதைக்கு மாத்திரஞ்செய்தனரேயெனின், அதுவுந்தன் மவாதத்தைச்சாதித்துச் ஸ்வகீயனாயி இவர்கள் பாருசாத்திரத்தைக் கூறினதில்லையாகலின் அந்தவியாக்யானத்தை ஆதாரமாய்க்கொண்டுழல்ந்தது அவசியமாய் முடிந்ததென்க. ஆண்டுக்கூறியது நாஸ்திகமேயன்றிச் சித்தாந்த அதிசயமன்றேயெனின், சித்தாந்தவிசேஷத்தால் நாஸ்திகயமேயன்றி நாஸ்திகவிசேஷத்தால் சித்தாந்த அதிசயமில்லையாகலான்பரஸ்பரம் பாஞ்சராத்திராவிகற்பமாகிய சங்காசாரியா வியாக்யானத்தால் பகவத்கீதையை நிறுத்தவந்தது நிரஸ்த

மெனக. சங்கராசாரியார் விசிஷ்டாத்வைதபரமாய்ப் பகவத் கீதைக்கு வியாக்யானஞ்செய்திருந்தாலொழிய அவரையெடுத்துக்கூறுவது அவலமெனக.

இதுநிற்க, அவர் சிவகீதைக்கு வியாக்யானஞ்செய்யாததைச் சோதிக்குங்கால் "சிவ வேறுமைபாரி யனரே அருச்சுனற்குக் கீதைநூல் செவியறிவுறுத்த கண்ணன் யானேயுலகெல்லா மாயினேனென்றதூஉம், முதல்வனது விசுவரூபத்தைத் தான் காட்டியதூஉம், ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னைப் வழிபடுகவென்றதூஉம், அதனை யுபதேசமாகக்கொண்ட அருச்சுனன் அவன்கூறிய கருத்தறிந்து சாங்கோபாங்கமாகச் சிவபூசைசெய்ததூஉம், கண்ணன்மேலிட்டபோது கண்முதல்வன் திருமுடிமேற் கண்டதூஉமெனக. கண்ணனுபமன்னிய முனிபாற் சிவதீக்கைபெற்றுத் தன்னையுந் தலைவனையு முணர்ந்தோனாகலின் சோகம்பாவனையைத் தலைப்பட்டோனாதலறிக." என்று சிவஞானசுவாமிகள் சிவஞானபோதச் சிற்றுரையிற் கூறியிருக்கின்றாராகலான் சிவன்சொன்னகீதையில் யானேயுலகெல்லா மாயினேனென்றதூஉம், ஏனையவற்றைக் கைவிட்டு என்னையே வழிபடுகவென்றதூஉ முதலியவற்றைச் சோகம்பாவனையாலென்று கூறவிசையாமை கருதியே சிவகீதையைவிட்டுத் தமதுமையொத்தவையாகிய கண்ணனுரைத்தகீதையைக் கடைப்பிடித்தாரென்க. கண்ணன், கீதையில் ஏனையவற்றைக்கைவிட்டு என்னையேவழிபடுகவென்று அருச்சுனற்குக் கூறினராகவும், அவன்சாங்காறுஞ் சிவபூசைசெய்து வந்ததென்னை? பாசுபதாஸ்திரம்பெறவேண்டிச் செல்லுங்கால் கண்ணன் உடனிருந்தும் அவன் கண்ணனைப்பூசிக்காமல் கண்ணனிடத்துச் சிவபூசைசெய்ததென்னை? இவ்வேதுக்கள் பலவாற்றானுங் கண்ணன் கூறியதெல்லாஞ் சோகம்பாவனையாலேயேயன்றித் தன்னையே பரமாய்க் கருதியலலவென்க.

"கண்டவிவை யல்லேனா னென்றகன்று காணாக்
கழிபரமு நானல்லே னெனக்கருதிக் கசிந்து
தொண்டினொடு முளத்தவன்றா னின்றகலப் பாலே
சோகமெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன்வே றின்றி

விடைகளு மலங்களெல்லாங் கருடதியானத்தின்
விடமொழியு மதுப்போல் விமலனைத்தியு மடையும்
பண்டைமறைக ளுமது நாளுமே னென்று
பாவிக்கச்சொல்லு வதப்பாவத்தைக் காணே"

என்றவாறு சந்தானகுரவர்வாக்கியமுஞ் சான்றுமென்க. இந்த நியாயங்களால் சங்கராசாரியர் சிவகீதைக்கு வியாக்கியானஞ்செய்யாதுவிட்ட காரணம் வெளிப்பட்டதனால் அவர் சிவகீதா வியாக்கியானஞ் செய்யவில்லையென்று மந்தமதியாற் கூறுகிற மட்டிவாசகம் நிரஸ்தமென்க. சிவகீதையில் ஏகான்மவாதத்தைச் சாதித்து வியாக்கியானஞ்செய்வதனால் தமது சித்தாந்தங்கெடுமேயன்றிச் சிறப்படையாதென்றே அதனைச்செய்யாது விடுத்தனரென்க. அநாதிமல முத்தராய் விளங்கும் சிவபெருமான் தாமேபரமென்றும், தாமேயெல்லாமென்றும், தம்மைக்காட்டிலும் வேறுபதார்த்தமில்லையென்றுங் கூறுவது ஸ்வதாமம். சங்கராசாரியர் முதலியவர்கள் பாசபந்தர்களாகலின் அங்ஙனந் தாங்கூறுவது பரதாமமாமேயன்றி ஸ்வதாமமாகாதென்க. அதுபற்றியே சிவகீதாவியாக்கியானம் அவர்க்குப்பாதகமாயிற்றெனக இன்னும்விரிக்கிற்பெருகும்.

இங்ஙனமிருக்க, ஷை செட்டியாரவர்கள் பகவத்கீதைமுதலிய விஷ்ணு பாரம்யங்களையும், வைஷ்ணவ தாமங்களையுங் கூறும்பாரதத்தில் ஸோவிரோதமாய்ச் சிவபாரம்யங்களையும், சைவதாமங்களையும் எப்படிக்கூறுமென்று மறுத்தார். நல்லது. அர்ச்சுனனுக்குப் பாசுபதமளித்தல், கண்ணனுக்குப் பிள்ளைப்பேறுதவுதல், கிருஷ்ணருக்குச் சிவதீக்ஷைகொடுத்தல்முதலிய சிவதருமங்களைக்கூறும் பாரதத்தில் விஷ்ணுதர்மங்கள் எப்படிவரக்கூடுமென்று அதனையெதிரிட்டுநோக்கின் மேலாட்சேபமசிக்குமாகையால் அவருடைய மந்தமதிக்கு விசனப்படத்தக்கதா யிருக்கின்றது.

இனி வாஸ்தவவிசாரத்தில் ஸ்ரீமஹாபாரதம் பஞ்சபாண்டவர்கள் சரித்திரமேயன்றி வேறில்லை. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அ

வர்களுக்குத் தேசபந்துவும், ஆப்தனுமாயிருந்தபடியால் அவர்சரித்ரமிடையிடையே பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சரித்ரமாத்ரமேயன்றிப் பீஷ்மர், துரோணர், அசுவத்தாமா முதலிய ஆசாரியர்கள் சரித்திரமுஞ் சொல்லப்பட்டது. ஆக இப்படிப் பலசரித்திரங்களைக் கூறிவரும்பாரதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணசரித்திரமே ப்ராதான்யமாகக் கூறிவருமென்பது விருத்தமெனக. பாண்டவர்கள், கிருஷ்ணர் முதலியவர்கள் உபாசகர்களேயாய்த் தங்கள் அரசகாமங்களிறைவேறும்பொருட்டும், ஆன்மலாபத்தின்பொருட்டுமொரு கடவுளை வழிபடுவாராகலின் அவனைச் சாக்ஷிமாத்ரமென்று இனிதுவிளக்கும். இந்தநுட்பங்களையறியாமல் விஷ்ணுபாரம்யங்களைக் கூறும்பாரதத்தில் சிவபாரம்யம் எப்படி வரக்கூடுமென்று விகற்பித்துணர்ந்த வீணர்தங் கண்டிக்கப்பட்டதெனக் விதைவுறுதாமம். விஷ்ணுபாரம்ய முதலியவற்றை அந்தந்தஸ்துதிப்பிரகரணங்களில் அவனையுபாசியாகக்கொண்ட அதிகாரிகள் பொருட்டுக்கூறியதெனக். அவ்வுபாசியனையுபாசகராகக் அவர்க்கு பாசியனாகக் கூறுங்கால எஞ்சவிருத்தியால் பாரதமடங்கலும் சிவபெருமானையே பரமாப்தசாக்ஷித்துக் கூறுமெனக. இவற்றின் விவரணத்தைப் பின்னர் கூறுவாமென்க.

இன்னும் சில செட்டியாரவர்கள் ஸ்ரீ மஹாபாரதத்தை ஸ்ரீகண்டாசாரியர் சிவபாரம்யங்களைச் சேர்த்து விஷ்ணு பாரம்யங்களை அங்கங்கே கெடுத்துவிட்டு அவற்றை ரூடிசெய்ய ஒரு வியாக்கியானமுஞ்செய்து கெடுத்துவிட்டாரென்றும், பங்களவாசிகள் சக்திபாரம்ய முடையவர்களாதலால் தத்சம்பந்தமாய முந்நூறு அத்யாயங்களாகக் கலப்பித்தாமசமாய்ச்சேர்த்து நீலகண்டீயத்தை யாதரித்து அந்த தேசத்திலே பாரதத்தை அச்சிட்டார்களென்றும், அந்தப் பிரதியாதாரவாகவே இச்சென்னையிலும் அச்சிட்டார்களென்றும், இதுகள் பிராசீன வியாக்யானங்களோடு விரோதிக்கின்றதென்றும், பலவாறு பிதற்றியிருக்கின்றனர். இவற்றை விசாரிக்குமிட.

த்து ஸ்ரீகண்டாசாரியர் விஷ்ணுபாரமயங்களை யெடுத்துவிட்டாரென்பதும், சிவபாரமயங்களைச் சோதத்தாரென்பதும் முட்டத்தனமையென்க பாரதத்தில விஷ்ணுபாரமயம முக்கேல யில்லாதிருக்கவும அதனை யெடுத்துவிட்டாரென்ப நயனமிசையுமே மேலயாம கூரியதியாயத்தால பாரதபடங்களும சிவநாமத்தையே கூறுமெனபது ஸவதாங்கம ஏனைபடியே அவர் விஷ்ணு சமபந்தமான சில அமசங்களை யெடுத்துவிட்டாரெனின், அதனை மறுத்து உண்மையை நாட்டி வேறு வியாக்கியானத்தால ஏன சாதிக்கப்படாது? அவருளளபடியே விஷ்ணுநாமங்களாக கறிததுணடெனின், கொமபுகம சேர்மமாக விடுவை தாமே ஏங்கெங்கணங்கூடுமே? பாகங்களதிலுளளவாகள சங்கிரமயமாய நூற்றுஅதயாயங்களைச் சோதத்தாரென்று இவர் நாணமிலலாதவரமபோயும், எங்காவது ஒரு தொப்பிய மூந்நூறு அதயாயஞ் சேர்ப்பாரகளா? மூந்நூறு ஸுலோகங்களோ ஒருகோலோகஞ் சோதத்தாலேயே திருட்டு வெளிப்படுமபோமாகவும், அவர்கள் மூந்நூறு அதயாயஞ் சோதிரவரோயில இவாகளுக்கே தூங்கிக் கொண்டிருந்தனாகள் - இவர்கள் "హరి – పవిత్రం మధుసూదనస్య పాదారవిందాంచిత పుష్పం, దదర్శగంగాధరమౌళిమధ్యే బహూనవర్షా న్ తిష్ఠతాన్" என்கிற சுலோகம துரோணபாவத்திலுள்ளதாகக் கூறித் திரிகின்றாகளே! அதுசோமெனறு கொண்டாலும் அப்படி யில்லாமையைக் காணுகைகும பேதைகள இவர் சமுளளெனபதைப புத்தியைக் காணமாட்டாராக இன்னும் பலவுள்ளவாமை விரிவஞ்சி விடுத்தாமெனக. இது நிறக, ஸ்ரீகண்டாசாரியர் செய்த பாஷ்யத்தைப் போக்காயினம பிரசங்க வியாக்கியானங்களோடு விரோதிக்கின்றதென்றார. இவர் கொதத்தை பிராமண வியாக்கியானங்கள் பாரதத்திருப்பாரா? அந்த வியாக்கியானங்களுக்குப பெயராகள யாவை? அந்தப் பிரதிகள எந்தத்தேசத்தில யாரிடத்திருக்கின்றன? அவைதம மிடத்திருப்பதுபோலவே கூறினரோ! ஆச்சரியம ஆச்சரியம்!!

ஸ்ரீமஹாபாரதத்திற்குப் பிரவக்தர்களாய்ச் சொர்க்க மத்ய பாதாளங்களில் முறையே பைலமுனிவர், வைசம்பாயனர், ஜைமினிபகவானாகிய மூவரையும் வியாசமுனிவர் ஏற்படுத்தினனென்றும், அவ்வாறே அவர்கள் அந்தந்த இடங்களில் அதனை வெளியிட்டதுமாத்திரமேயன்றி ஒருவராயினும் அதற்கு வியாக்யானஞ் செய்ததில்லையென்றும், பின்னர் ஸ்ரீகண்டாசாரிய சுவாமிகளென்பவர் பரமகாருண்ய நிதிகளாய் ஒரு வியாக்யானம் பிரதிபதரூபமாய்ச்செய்து வெளியிட்டனரென்றும் புத்திமான்கள் பலரும் வழங்கிவருதற்கேற்ப அந்த ஸ்ரீகண்ட வியாக்யானமொன்றுமே இம்மேசநுபரியந்தம் பிரசித்தமாயிருக்கின்றது. இதனையுணராது வாயில்வந்தபடி பிதற்றித்திரிவது பாவம் பாவம்!! இது மாத்திரமா? சுருதிஸ்மிருதிகளிலும் இவர்கள் மெய்க்கருத்தை விரோதித்த அபசங்கையும் கற்பனையென்று சொல்வார்களேயன்றி வேறில்லை. இப்படிப்பட்டவர்களை என்ன சமாதானத்தால் திருப்தி செய்யலாம்? விவேகியாய சத்திய பிரமாணத்திற் கட்டுண்ட புத்திமான்களுக்கே சமாதானஞ் சொல்லலாமன்றி இவரைப்போலொத்த கவிசசிரேஷ்டர் புழுகையெல்லாம் மாற்றித் திருப்திசெய்விக்க யாவராலுதான் முடியும்? இனி இப்படி வீண்புரட்டுகளாலும், விருதாபிரசங்கத்தாலும் அவலமார்க்கத்தை யவலம்பித்துப் பாவத்துக்குள்ளாகிக் கெடாதிருப்பாராக.

இனி ஸ்ரீமஹாபாரதம் சிவபாரம்யப் பிரதிபாதகமுடையதென்பதை விசாரிப்பாம். துரோணபர்வத்தில் "దేవదేవ ప్రభుచింత్యాత్మా అజమవ్యయమక్షయః, సర్వయోనిం భవం జ్ఞాత్వా లింగేశ్య యత్తం ప్రభుం, తస్మిన్నభ్యర్చితం లింగం కరోతి వృషభధ్వజః" என்கிற வாக்கியத்தால் தேவர்களுக்குத் தெய்வமாகியும், எண்ணக் கூடாமலிருக்கும் ஆத்மபாவமுள்ளவராகியும், குறைவில்லாதவராகியும் விளங்கும் விஷ்ணுவானவர் சிவனைச் சர்வருடையாய்த் தெரிந்து மஹாப்பிரபுவாகிய அவரை இலிங்கத்தினி

டமாய்ப் பூசிக்கின்றார் என்று புருஷனானவன் சர்வசொ ரூபியாய்ச் சிவனையடைந்து பிம்பத்தில் பூசிக்கின்றானோ அவனிடத்தில் பரமசிவன் அதிகமாகிய பிரீதியைச் செய்கி றார் என்றும், "ఉన్మత్తపరో యా గాస్తయో ...చర్మవృక్షాల:, తా ...లించే ...లక్షణ భ్రూయావాదయాంవిశేషతః' என்கிற வாக்கி யத்தால் வியாசரானவர் அசுவத்தாமனை நோக்கி கேளும் அசுவத்தாமனே! கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் கொடியானுல ம் படைத்த சாமம்-தடசு - யோகங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன வோ அப்படியே உமக்கும் கிடைக்கிறதென்றது. அந்த கிருஷ்ணார்ச்சுனர்கள் சிவலிங்கத்தில் பரமசிவனாராத னை செய்கின்றார்கள் நீர் விக்கிரகவடிவத்தில் ஆராதனை செய்கிறீர் என்று கூறினதும் இங்கு பெறப் பட்டது அன்றியும், "సర్వరుద్రక్ష...దేశ...రుద్రసంభవ' என்கிற வாக்கியத்தால் கேசவநாமத்தினுடைய விஷ்ணு வானவர் சிவத்துவமுண்டாகப்பட்டவரென்றும், சகலாத்ப த்தியுடையவனென்று கூறப்பட்டது இப்படியே பார தத்திலும் சிவபரமங்களாக கூறின நிர்ணயமையை யறி யாமல் வியாசரகல போதகமாக அதனை நிர்ணயச் கொண்டு மயங்கிக்கூறுவதுமல்லவுதையுவெனக

எழுமாறும் பிறிடியார் மானமிய மிவ்வளவினதாகவும், மே லிடங்களில் "ఐహస్తమ్రాణాభ్యా" என்கிற வாக்கியத்தைக் கொண்டு வீணாகக்கட்டுவிப்பட்ட சாஸ்திரங்களை மான மித்தனைதய்ந்து சற்று விசாரிப்போம். இவர் பாரதத்தில் சில அமிசங்களை யிவ்விடத்து விசேஷார்த்தங்கூறவந்தவராகவி ன இல்லாத பரத்வத்தைதயுண்டென்று சாதிக்கவந்த அவ ரோமை மதிமையமாறி புணமையை நாட்டிவிந்து எமக்கு ஸ்வ தாமமாயிருப்பதெனக. துரோணபர்வகத்த கைலாசயாத்திரா த்யாயத்தில், 'రూపాణాంపరమంబ్రహ్మ వ్యక్తంవేదవిదాంవిదం, కాలకే యమహాత్మానం శక్రసూర్యగుణోదయం" என்கிற வாக்கியத்தா ல் வேதவித்துக்களுக்கு நிதியும், யோகிகளுக்கு வியக்தமு

ம், பரப்பிரம்ஹருமாயுள்ளது அந்தப்பரமசிவம் என்றும், "జన్మతుః కారణాత్మనం" என்கிற வாக்கியத்தால் ஜகத்காரணமாகிய அந்தப் பரமசிவத்தை யடைந்தார்க ளென்றும், "వాసుదేవస్తుతం దృష్ట్వా జగామ శరణార్థితం, పార్థేన సహ ధర్మాత్మా, కృష్ణో బ్రహ్మసనాతనం, లోకాదిం విశ్వకర్మాణ మజమీశానమవ్యయం" என்கிறவசனத்தால் தர்மாத்மாவாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ண புராணபுருஷனும், உலகத்துக்கு முதல்வனும், உற்பத்தி நாசரகிதனும், பரப்பிரம்ஹ ஸ்வரூபனுமாகிய பரமசிவத்தை ஆச்சுணனோடு வந்தித்தானென்றும்; ஆரண்யபர்வம். தீர்த்தயாத்திராத்யாயத்தில் "యత్రవిష్ణుః ప్రసాదార్థం రుద్రమారాధయత్పురా - వరాంశ్చసుబహూన్లేభే దైవతేభ్యస్సుదుర్లభాన్" என்கிறவாக்கியத்தால், விஷ்ணுவானவர் அனுக்கிரகம் பெறவேண்டிப் பரமசிவத்தைப் பூசித்துத் துர்லபமான அநேகவரங்களைப் பெற்றாரென்றும் இனிது பெறப்பட்டது. இப்படிப் பிராமாண்யசித்தியாய்த் தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் முதலிய சிவாநுபூதிமானகள் சிவபாரம்யங்களை வெகுவாய் விளக்கியிருக்கு முண்மையில் அதுவைக்கொண்டு மேற்படி சாஸ்திரியாரவர்கள் குழறி வழிந்திருக்கும் சமாதானங்களைப் பரியாலோசிப்போமாக

பகவத்கீதையில் "రుద్రాణాం శంకరశ్చాస్మి" என்கிற வசனத்தால் 'சிவனுக்கு வாசுதேவ விபூதித்வங் கூறப்படுதலால் 'ఔరీనాం" என்கிற வாக்கியத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் சிவபாரம்யம் சமாதிக்கப்பட்டதன்றி வேயிலை யென்றும், "నారాయణాత్మకో రుద్రః పాణ్డవేయయుగే" என்கிற மோக்ஷதன்ம வசனத்தில் நாராயணம் = ஆத்மா = யஸ்ய என்கிற பஹுவ்ரீஹியினால் சிவனுக்கு நாராயண பிரேரியத்வம் கூறப்படுதலால் "జన్మతుః" என்கிற வாக்கியத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஜகத்காரணத்வம் சிவனுக்கு லயமாகக் கூறுவது பொருந்தாதென்றும், "ఏషవిష్ణుశిఖ్యాత అదిత్యాంశ్చ స్తాదభూత్" என்கிறவசனத்தால் அதிதியினிடத்தில் கசியபராலுண்டுபண்ணப்பட்ட இவன் விஷ்ணுவென்று சொல்லப்படுவான் என்று பெறப்பட்டதனால் "యత్రవిష్ణుః" என்கிற வசனத்திலுள்ள வி

ஷ்ணுபதம் வாமனபரமாக நிச்சயிக்கப்பட்டு அவதாரபர மாய்ச் சமாத்திக்கப்படுமென்றி மூலவிஷ்ணூபாஸ்யத்வமாகக் கூறுவது விருத்தமென்றும், அப்படி அவதாரத்தில் பூசித்த தும் வராகபுராணத்தில் சிவனேநோக்கி நான் அவதாரங்க டோறும் உன்னைப் பூசித்து உனக்குப் பிரசித்தியுண்டுபண் ணுகிறேன் என்று விஷ்ணுமூர்த்தி கொடுத்தருளிய வரத் தைப்பாலிக்கும் பொருட்டேயென்றும், ஸ்ரீகிருஷ்ணாசெய்த சிவபூசையாதிகளும் இது அபிமதமபறறியே யென்றும், அந்தந்த அவதாரங்களில் பிரமஹத்யாராதனஞ் செய்துவந் ததுபோல ஸ்ரீருத்ராராதனமும் தாம் பரிபாலனார்த்தமேய ன்றிச் சிவசர்வோத்கர்ஷத்தாலன்றென்றும் ஒருமுறையுமு றுமெத்தாலேத்தார

இதனை முறையே விசாரிக்குமிடத்தில் "ருத்ராணாம் சங்கரச் சாஸ்மி" என்கிற வசனத்தாற் பெறப்பட்ட சங்கரனை விஷ்ணு விபூதியென்று கூறினவர் மேலே துரியமூர்த்தியாகிய பரசிவ பரிபாலனை விசாரியாமல் வெளிப்பட்டது அறியாமையென க. "ஆதித்யானாமஹம்விஷ்ணு:" என்கிற வசனத்தாற் பெறப்பட்ட விஷ்ணுவைத் துவாதசாதித்தியருள் ஒருவராகிய விஷ்ணு வென்றே கூறுவரன்றி மூலவிஷ்ணுவே தானென்று கூறப்பட டவருமென்று சொல்லத்துணிவாரா? ஆதித்தியருள் விஷ் ணுநானென்பதைத் துவாதசாதித்தியருள் ஒருத்தனாக நிர் ப்பதுபோல உருத்திரருள் சங்கரன் நானென்பதை ஏகா தசருத்ராகளில் ஒருத்தராகக் கொள்ளவேண்டுமென்றிப் பிரம ஹரிவிஷ்ணு ருத்ராதி சாவசக்திபூட்ட மூர்த்தியாகிய துரிய சிவத்தை யென்றுகொள்வது துராஹங்காரமெனக. இதனு ல் சிவபெருமானுக்கு நாராயணவிபூதித்வம் பிரதிக்ஷாதனை யால "ஸோஹம்" என்கிற வசனத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படும் பரப்பிரமஹத்வம் ஸ்ரீபரசிவமூர்த்திக்கென்றே ஸ்பஷ்டமா ய் வெளிப்பட்டதெனக.

இனி "நாராயணாத்ருத்ர:" என்கிறவசனத்தால் சிவனு க்கு நாராயண பிரோதியத்வங்கூறி "ஜக்ஞ:" என்கிற வசனத்

தாற் பெறப்பட்ட ஜகத்காரணத்வத்தைச் சிவனுக்கு அந்தரி யாமியாகிய விஷ்ணுவினிடத்துக் கிரிக்கவேண்டுமெனப து துரபிமானமென்க. "తమీశ్వరాణాంపరమంమహేశ్వరం, తందేవ తానాంపరమం చదైవతం, పతింపతీనాంపరమంపరస్తాత్, విదామదేవంభువ నేశమీడ్యం" என்கிற சுவேதாசுவதரவாக்கியத்தால் ஈசுவரர்க ளுக்கெல்லாந் தலைவராகிய மஹேசுவரரும், தேவர்க ளுக்கெல்லாந் தலைவராகிய மஹாதேவரும், பதிகளுக்கெல்லாந் தலைவராகிய பசுபதியும், பரமாயுள்ளவர்களுக்கெல்லாந் தலை வராகிய பராத்பரரும், சர்வஜகத்காரணரும், தியானமாகச் சாலு பாசிக்கப்படுபவருமாகச் சிவபெருமானே நாங்களறி பவரும் என்று பெறப்பட்டதன்றியும், "విశ్వేశ్వరమహాదే వం విశ్వాత్మ స్వర్వాత్మనం శివం, సర్వేషామేవ సర్వమాత్మాయా భూతేశ్వా సినః" என்கிற ஆதித்யபுராண வசனத்தால் சகல ஜகத்துக் குக்கும் பிரபுவானவரும், உமாதேவியாரகிருடரும், ஸகல ஜகங்களுக்கெல்லாம் அந்தரியாமியுமான பரசிவப்பிரபுவைப் பிரமஹாதிகளோடு சமமாகவும், பிரபடியானை இதரசத் தர்களோடு சமமாகவுங்கூறுதல் கூடாதென்று நிச்சயிக்கப் பட்டதனால் "నారాయణాత్ రుద్రః" என்கிறவசனத்துக்கு அந் தக்கவீகாரமாய் நாராயணனுக்கு ஆத்மா அந்தரியாமியாயி ய சிவபெருமானென்று தத்புருஷ சமாசத்தைக் கிரகிப்பது யுக்தபாதிகமென்க. இன்னும் "సర్వేషుభగవానీశ స్సర్వాత్మాదిరక్ష య, సర్వత్రత్వవిధానజ్ఞః ప్రధానపురుషేశ్వరః, సోస్యజగతః సృష్టా ద్ర ష్టాణంలోకసంభవం, వామపార్శ్వత్తథావిష్ణుం లోకరక్షార్థమీశ్వరః, యు గాంతేచైవసంప్రాప్తే రుద్రంప్రభురథాసృజత్" என்கிற அநுசாசநிக பர்வவசனத்தால் சர்வகர்த்தாவாகியும், சாவதந்திரமகாயி யும், நாசரஹிதராகியும், சகலதத்வங்களுடைய நிர்ணயங்க ளை அறிந்தவராகியும் விளங்கும் பிரதான புருஷராகிய ஸ்ரீ ருத்ரபகவான் தனது வலதுபாசத்தினின்றும் லோகசிருஷ் டியைச் செய்யும்பொருட்டுப் பிரமஹானையும், வாமபாரிச த்தினின்றும் லோகரக்ஷணார்த்தமாய் விஷ்ணுவையும், பிரள

யகால சம்ஹாராந்தமாய் ஸ்ரீருத்ர மூர்த்தியையும் உண்டு பண்ணினதென்று பெறப்பட்டது. "ఈశానశ్చేశసఃకర్తా పురుషః కారణం పరః, బ్రహ్మవిష్ణుశశిసూర్య శక్రాదేవాశ్చసాన్వయాః, సృజ్యన్తే గ్రస్యన్తే తతమోహాభూయంపృథకుంయథా, ఉద్భూతం కర్తవ్యం తదాహ్వయో మహేశ్వరః" என்கிற சாந்திபர்வ வசனத்தால் ஈசானரும், உலகத்தைப் பிராணனுடையதாகச் செய்கின்றவரும், சமஸ்தத்தையும் உண்டுபண்ணுகின்றவரும், சமஸ்தபிராணிகளுக்குச் சரீரத்திலும் வசிக்கின்றவரும், ஜகத்காரணருமாகிய அந்தப்பரமேசுவரர் விஷ்ணு, பிரமன், சந்திரன், சூரியன், இந்திரன் பரிவாரங்களாகிய மற்றைத் தேவர்களையும் சிருஷ்டித்தும், சங்கரித்தும், சாயுஜ்ஜியத்தும் வருவதையெல்லாம் உலகமெங்கும் இரண்டறக் கலந்தமையாலாவது தேஜோமயமாக விருத்தமாக வேறாகிய ஆகியிருந்த பரமாத்மா அம்மிராருவரே நாசம் பரிபாலிக்கின்றார் என்று வெளிப்பட்டது. இந்தப் பிரமாணப் பிரகிருதியைச் சேர்ந்ததான மல "...శః" என்கிற வசனத்தால் பெறப்பட்ட ஜகத்காரணத்துவம் சிவனுக்குச் சத்திகாலத்தில் ஒருவனாகத் தடையில்லாமல் பரப்பத் தப்பேதமாக

இதுவுமன்றி, "యత్రేశః పృథ్వీనాథః" என்கிற வசனத்தால் பெறப்பட்ட விஷ்ணுவாலும் ஆராதிக்கப்பட்ட ஈசனாகிய காரணன் பரமேசுவரனே பூஜையைப் பாதியாக்கொண்டார். அன்று நன்றி இக்கணமே பூஜை பரமாத்மா க்ஷேமமாக வாம னாகிய பூஜித்து சிவாய நம பெறப்பட்டது. "విష్ణుంలింగం హరిస్తు కృష్ణాత్మకం పంచరుద్రం, చాయిత్రిణస భక్త్యాస్తు తద్వాణపర మంపదం, బ్రహ్మసర్వజగత్ప్రహ్మా యస్యలింగస్య నేనతు, ధారతిమా ప్తవానా ను సర్వాజ్ఞస్సర్వచేతనైః, ఇంస్యలింగం సమభ్యర్చ్య మరుతస్సర్వలోకపి, లింగ వ స్త్రీయం పూజ్యాంస పూజ్యస్సర్వచేతనైః" என்கிற பாராசரபுராண வசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் அனாதியான சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசித்து உன்னதஸ்தானமாகிய பரமபதத்தையடைந்தார், பிரமன் பூசித்துச் சர்வகர்த்துருத்வமும் சரஸ்வதியையும் அடைந்தான். சமஸ்த தேவர்களுக்கும் பூசித்து

மிருந்த ஐசுவரியத்தை யடைந்தார்கள், ஆதலால் சிவபெருமான சமஸ்தபிராணி பூதங்களாலும் பூசிக்கத்தக்கவர் என்று பெறப்பட்டது. "శివస్యపూజ్యతేలింగం సర్వైర్దేవాసురైర్నృభిః వేనపూజితఃసోవా వదన్తుప్రతివాదినః" என்கிற வாமனபுராணவசனத்தால் சிவபெருமான சமஸ்த தேவாசுர மநுஷ்யர்களாலும் பூசிக்கப்படுகின்றார். சிவனால் பூசிக்கப்பட்டவன் யாவன் பிரதிவாதிகள் சொல்லட்டும் என்று வெளிப்பட்டது. "యస్యబ్రహ్మాచవిష్ణుశ్చ త్వంచశక్రస్సహామరైః, అర్చయధ్వంసదాలింగం తస్మాచ్ఛ్రేష్ఠతరో హికః" என்கிற அநுசாசநிக பர்வவசனத்தால் பிரமனும், விஷ்ணுவும், மற்றைத் தேவர்களும் சிவலிங்கப்பெருமானைப் பூசிக்கின்றவர்களாதலால் சிரேஷ்டர்கள் யாவர் என்று பெறப்பட்டது "శివోఽస్య సర్వస్యశివస్యధామే, స్వాత్మా సమస్త ద్యానంతరూపం, త్రిణేత్రమీశంబహుభిర్వ్యపోహి, శ్యంఖానిచక్రార్చిత చక్రహస్తం" என்கிற துரோணபர்வ வசனத்தால் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தவத்தைச் சந்தோஷித்துப் பரமசிவம் அநுக்கிரகார்த்தமாய் வெளிப்பட்ட அவசரத்தில் அவரது இடது பாகத்தில் சங்கசக்கரதாரியாய் அநேகதிவ்ய ஸ்தோத்திரங்களால் துதி செய்துகொண்டிருந்த விஷ்ணுவை ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பார்த்தாரென்று வெளிப்பட்டது இவ்வுண்மைக மேலிடங்களில் (௭௮ ௭௯) வது பக்கங்களில் உதாரித்திருக்கும் ருக்சம்ஹிதா வாக்கியத்தாலும், பிரமகைவர்த்த வசனத்தாலும் விளக்கி யிருக்கின்றோமாகையால் "యత్రేశః" என்னும் வசனத்தாற் பெறப்பட்ட விஷ்ணுசப்தம் மூலவிஷ்ணுவைப் பரிபாதென்று கூறிய பாதகவசனம் பரித்யஜிக்கப்பட்டதென்க. மேல வாக்கியங்களால் பெறப்பட்டனவெல்லாமும் மூலவிஷ்ணுபாஸ்யத்வமே யாகையால் அவதார விஷ்ணுக்களுக்கு மாத்திரம் இடந்தேடி வைத்தது மௌட்டியாந்தகார மென்க

இங்ஙனிற்க, அவதாரங்கடோறும் உன்னைப்பூசித்து உனக்குப் பிரசித்தி யுண்டுபண்ணுகிறேனென்று சிவனுக்குக்

கொடுத்தவரத்தைப் பாலிக்கும் பொருட்டே விஷ்ணுவான
வர் அவதாரங்களில் பூசித்தாரென்பதும். ஸ்ரீகிருஷ்ணர் பூ
சித்தாரென்பதும் பேதமையிற் பேதமையெனக் மேலிடங்
களில் "[illegible]" என்கிற ச்ருதி சித்தமான உ
த்கர்ஷத்தைச் செத்துவாயக்கூறி யிருக்கின்றோமாகையால்
ஸ்வத ஸ்தந்திரமான ஸர்வோத்கர்ஷத்தையுடைய சிவபெரு
மானிடத்து இராம கிருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் செய்த ஆ
ராதனத்தாலேயே உத்கர்ஷம் சம்பவித்ததென்பது விதண்
டாவாதமெனக். வராகபுராணத்திற்கூறிய வரதானம் ஆரா
த்வாத மாத்திரமாகவே கிரகிக்கப்படும். அநேக ச்ருதிவிரு
த்தமாய்ப் புராணங்கூறுதலையால் பிரசம சாபரமென்பதே
மேலோர் துணிபெனக். இல்லையெனின், ச்ருதி விரோதமற்
ஹாரங்கேட விடம்பெறாது கல்பனைமாத்திரமாகக் கண்டிக்க
ப்பட்டொழியுமெனக். மேலவரதானம் எனபோலுமெனி
ன், தண்ணீர்ப்பந்தலை யமைத்து நீருந்தித் தாகந்தணித்த
பிறகு நாணிக்கு நீருந்தியுந் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்தவனுக்
குப் புண்ணியத்தை விசாவிக்கவேயன்றி வேறில்லையென்று
ரும் பேதையிற் சருக்கப்படுமெனக்

இன்னும் பிரமஹத்யாதனம்போல் ருத்ராராதனமும
தாமபரிபாலன மாத்திரமன்றிப் பதார்த்தமன்றென்றுரைப்பினர்
இதுவு மொருவிதமையாம். மூலவிஷ்ணுவாலும், அவதார
விஷ்ணுக்களாலும் அந்தந்தக்காலங்களில் சிவாராதனஞ்செ
ய்யப்பட்டதுபோல பிரமஹணர்களுஞ் சிவாராதனஞ் செய்
பவர்களென்பது சர்வவேத சம்மதம். விஷ்ணுவும் பிரம
ஹணர்களுந் சிவாராதனத்தை யுடையவர்களாகையால்
விஷ்ணுமூர்த்தி பிரம்மஹாராதனஞ்செய்தது சிவபக்தி
கயத்தாலென்று வெளிப்பட்டது. துர்வாசர், நந்தி, பிருங்கி
சநற்குமாரர், அகஸ்தியர், ததீசி முதலாகிய முனிவர்களோ
மூலவிஷ்ணுவே அநேகஅவசரங்களில் வழிபட்டவுண்மை
களைப் பராசாதி பிரமாணங்களால் கண்டறியலாமன்றியும்
அவர்களை அவதாரங்களில் பூசித்ததும் ஏராளமாகையால்

ராமபரிபாலன மாத்திரமாகக் கூறுவது அபசித்தாந்தமெனக. அந்த முனிவர்கள் விஷ்ணுவை யாராதித்தும் அவர் சிவபூஜாநிஷ்டரா யிருக்கவில்லையெனக் "బ్రహ్మణస్సృష్టి కర్తృత్వం విష్ణోర్లోకపాలనం, స్వర్గాదీశత్వమిన్ద్రస్య శివపూజావిశేషఫలం" என்றிம கூர்மபுராண வசனத்தால் பிரமனுக்குச் சிருஷ்டித்தொழிலும், விஷ்ணுவுக்கு அசுரஜயமும், இந்திரனுக்குச் சுவர்க்காதிபத்யமும் சிவபூஜையினால் வந்தபலமென்று பெறப்பட்ட வுண்மையைப் பார்க்குங்கால் ஸ்ரீ நராராதனையினால் அந்தப்பிரயோஜனம் பெறுவதற்கு காலத்திரயத்தும் சித்தியாமை வெளிப்பட்டதால் விஷ்ணுவினுடைய சிவாராதனத்தைத் தாமபரிபாலனமாத்திரமென்பது விரோதமெனக ஆகவே, ஆத்மார்த்தமென்று வெளிப்பட்டது இப்படி விசாரித்தறிவதொழித்து வாயில்வந்தபடி பேசித் திரிவது பாவம் பாவம்!! இவ்வுண்மைகளால் தை- சாஸ்திரியாரவர்கள் அபாரத்தை கூடிக்கொண்டு சிவபாரம்யங்களைக் கெடுக்கத் தலைப்பட்ட விபரீதங்களைக்காட்டா தொழிந்ததாகலின் இதனை யிவ்வளவின் முடித்து மேல் முடைசூர் முதலியார் கூறிய சில விஷயங்களையாய்ந்து விசாரிப்போம்.

இக்கவிச்சிரேஷ்டர் "பிரமாணசங்கிரகம்" என்னுஞ்சுவடியில் "స్రష్ట శ్రేయాః భవతిజాయతాం" என்கிற வசனமொன்றெழுதிக் கங்கைக்கரையு நக்ஷத்திரமும் மாபாதகமாயிருப்பபோல நாராயணனை அவமதிக்க அவதரிக்க உச்சாரியத்தையுடையினின்றுள் என்று பிரசங்கித்தனர். இதனால் மூலவிஷ்ணுவைக்காட்டிலும் அவதார விஷ்ணுக்கள் சிறந்தாரென்க மதிக்கப்படுகின்றது. மேல்சாஸ்திரிகளோ வென்னின், மூலவிஷ்ணுவுக்குவந்த அபகாரத்தை அவதார விஷ்ணுக்களே மேலேற்றிப்பரிகரிக்க முயன்றனர். இதனால் அவதார விஷ்ணுக்களைக் காட்டிலும் மூலவிஷ்ணுவுக் காதிக்கம் மதிக்கின்றது. இந்த விவகாரத்தால் ஸ்வமத பின்னவாதஞ்சித்திக்கலால் அன்யோன்யாசிரய தோஷம் சம்பவித்துப் பரித்யஜிக்கப்படுமெனக. விஷ்ணுவானவர் அவதாரங்கடோறும் உச்சிரா

யத்தை யடைகின்றனென்பதை விசாரிக்கில் புடம்போடுந்
தோறும் பொன்னுக்கு மாற்றுயர்தல்போலென்றும் உவமி
த்துக் கூறினார் இப்படியும் பொருள் கூறுவாருண்டா? அந்த
வாக்கியத்தாற்பெறப்பட்டது சிவனுடைய மெய்ஞ்ஞானவானென
யல்லது வேறில்லை. பொன்னானது பூஷணங்களாகக் காரிய
ப்பட்டகாலத்தில் அநுபவநீயமான சிரேஷ்டபதார்த்தமாய
ஆத்மாக்களுக்கு இன்பம் விளைத்தல்போல நித்யகளமாத்தி
ரமாயுள்ள பரப்பிரமஹமும் உமாநந்தசரீர திவ்யமங்கள விக்
ரஹதேஜோ ரூபமாய்ச் சகவீகரித்து அநுபவ வேத்யமாகி
ஆத்மாக்களுக்குப் பேரின்பத்தை விளைவிக்கும் அவசரத்
விளக்கவந்த அந்தவாக்கியத்தை ஹேயோபாதேயங்கொள்வ
து அசனுாறுந்தகாரமென்க இப்படி விசாரியாமல் தங்க
த்தை புடக்குந்தோறும் மாற்றதிகமாகிறதுபோல என்று
இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களைமேலேறக் கூறுவது அ
பசித்தாந்தமென்க. மச்சம், கூர்மம், வராகம், நாரசிங்க
முதலிய அவதாரங்கள் முன்விஷ்ணுவினுடைய முதற்புட
ம், இரண்டாம்புடம், மூன்றாம்புடம் என்றாகி ஒன்றிலொன்
று மாற்றதிகரித்தல்வேண்டும். அன்றியு மந்த முன்விஷ்ணு
வைப் புடம்போட்டதற்கு வேறே யொருபுருஷனும் வேண்டு
ம். முன்விஷ்ணுவினுடைய அவதாரமாகவே பத்தையுங்
கொள்வாமெனின், பொன்னானது பூஷணங்களாகக் காரிய
ப்பட்டகாலத்தில் மாற்றளவுகளில் தாழ்ந்துயர்தல்போல்
எல்லா அவதாரங்களுஞ் சமநிலையினிற்க வேண்டியதுபோக
நாரசிங்கம், ஸ்ரீராமம் முதலிய அவதாரங்களே சிறந்து மச
சம், வராகமாதிகள் அசுர ரூபமாய் அபூர்வத்தை யடைந்
திருப்பதால் மாதிக்கப்பட்டிருக்கும் தங்கத்தை புடக்குந்
தோறு மென்றுவமையால் பத்தவதாரங்களும் முன்விஷ்
ணுவினதாகக் கொள்ள விடமேயிராது. முன்விஷ்ணு மச
சமாகவும், மச்சம் கூர்மமாகவும், கூர்மம் வராகமாகவும்
அவதரித்ததாகக் கொள்ளவேண்டிவரும். அங்ஙனம் கொள்
வாமெனின், பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் ஓர் காலத்திலும்

பலராமனும் கிருஷ்ணனும் ஓர் காலத்திலும் இருந்தவர்க
ளாகக் கண்டோமாகையால் பாதகமுண்டாகி மூலவிஷ்
ணுவினதாகவே நிச்சயிக்கவேண்டியிருக்கின்றது. புட
ஞாயவிசாரத்தால் ஒன்றிருந்தகாலத்தில் மற்றொன்றிருந்த
ல் கூடாமைபற்றியே நிரஸ்தமாயிற்றெனக. இவ்வளவிலொ
ழியாது பரசிராமனும் ஸ்ரீராமனும் சண்டைபிடித்த கதை
களை யேராளமாயறிவோமாகையால் இந்த விகற்பங்கட்கு
எங்கே சமாதானந்தேடுவது?

“ஹரிபினாந்தவதாரச்செயலையாவுமரன் செயலாமாலறியாதசங்
கைதகூற்ற, றிரியாகுமுடலவால் தருணமூப பிணசெயலுயிரின் செய
லாகுஞ் செயக்போலும், விரிவாஸமாசொழிலையு மெமயிறைவனரு
ளே மிருபடாக்கைமுனனிலைத் தனைமயிழுண்டாக்குந, தரியாதன
றிராமனுடன் பரசுராமன் சமர்பொருதகதையுலகிற சாற்றுவீரோ”

என்று சிவஞான தீபத்திற்கூறியவாறு வினவப்பட்டு
பிறந்துழலும் உயிர்வர்க்கத்து ளெண்ணப்பட்டுச் சிவனால்
காரியப்படுமுண்மை வெளிப்பட்டதனால் மூலவிஷ்ணு வியா
ந்தவனென்றும், அவதார விஷ்ணுக்களுயர்ந்தவர்களென்றும்
மலைந்து கூறியவாதங்கள் நிரஸ்தமாயிற்றென்க. இந்த நியா
யங்களால் மூலவிஷ்ணுவினுடைய சிவாராதன விசேஷத்
தாலேயே அவதாரங்களினும் உத்கர்ஷம் சித்தித்த தென்ப
துதானே போதரும் இவ்வுண்மை விசாரமின்றி வாயில் வந்
தனவந்தன குழறித்திரிவது அறியாமையும், அஹங்காரமு
மெனக.

இதுநிற்க, ஷைசாஸ்திரியாரவர்கள் சாவசித்தாந்த பிரதி
யாத்யத்வம் விஷ்ணுவுக்கே யுண்டென்பதை விவகரிக்கவந்
தார், எங்ஙனமெனின், பாரதம், மோக்ஷதனம பஞ்சசித்தா
ந்த நிர்ணயாத்தியாயத்தில், சாங்கியத்துக்கு வக்தா கபிலனெ
ன்றும், யோகத்துக்கு வக்தா பிரமனென்றும், அபாந்தரதபா
வேதாசாரியனென்றும், பிரமஹ புத்திரரான பசுபதி பாசுப
தக ஞானத்தைச் சொன்னவனென்றும், பாஞ்சராத்திரத்துக்
குவக்தா நாராயணனென்றும், சாவக ஞானங்களிலும் பாஞ்

சாத்திரகு சிறந்ததென்றும், சாஸ்திரப்படியும், நியாயப் படியும் நாராயணனுக் கிருஷ்டனென்றும், தமோபூதாள வனை யற்கிறதில்லையென்றும், சாஸ்திர மறிந்தவர்கள அறி ஞராகவென்றும் கூறியிருந்தலால நாராயண நிஷ்டத்துவ ம சாதிக்கப்படடுப பாசுபதயாந் சர்வசித்தாந்தப பிரதிபாத் யா அந்தரியாமிப்ராமய அந்த நாராயண ரொருவரோவென் று வெளிப்பட்டதென்றும், வேதத்திலும், இராமாயணத்தி லும், ஹரிவம்சத்திலும், பாரதத்திலும முதலிலும கடையி லும் விஷ்ணுவே சொல்லப்படுகிறாரென்று ஹரிவம்சத் தில் நம்பப்பட்டதென்றும், வேதத்திலுயர்ந்த சாஸ்திரமும், கேசவனிலுயர்ந்த தெய்வமுமில்லையென்று வியாச வசனத் தால் ஸ்பஷ்டப்பட்டதென்றும் முறையே சொல்லிமறுத்தார்.

இவற்றை விவகரிக்குமிடத்து மோக்ஷதகன்மத்திற கூறிய நாராயண நிஷ்டத்துவம ஔபசாரிகமேயன்றி வாஸ்தவமன றென்க. எங்ஙனமெனின், சாங்கியமுதலாகச் சொல்லப்பட டவைகதாந்தம் ஒன்றையொன்று முரணியனவேயன் றி வேறில்லை. இப்பகுதியனவற்றை வேதத்தி னுண்மைப பொருளாய்க் கொள்ளக்கூடாது. இவற்றுள் பாஞ்சரா த்திரம் ஆஸ்திகமுடையதாகக் கூறப்பட்டதேயெனின், பஞ் சராத்திரத்தாரில் லொன்றுக் கேனையவற்றோடு சமதுலையி ல்லைப்போன்றுதலின் உண்மை பயக்காதென்க. ஆகவே, இவற்றிநொரு சேராமல அதிதமாக்கமாதல வேண்டுமென் பது பொருளாம். அங்ஙனமின்மையின், அதனை யுண்மை நெ றியாகக் கொள்ளப்படக் கூடாது. ஆயின அந்தவாக்கியத்தால போந்த ஆஸ்திகத்துக்குப் போக்கேதெனின், ஏனையமார் க்கங்களைப்போல அதமதாஸ்திகமாக் கூறப்பட்டதன்றி வேதத் தின நெறிபொருளாய்க் கொள்ளக்கப்படுநூ சித்தாந்தமும் அது வேயென்பது நிரஸ்தம். சகல சமயாதீதச்சைவத்தமாய் வி ளங்குறு சைவசித்தாந்தத் துண்மையைமேல் (௫-௬) பக்க ங்களில் விதந்துகூறியிருக்கின்றோமாகையால ஆண்டுகண் டுணர்க. ஆயின்மேல வாக்கியத்தாற் பெறப்பட்ட பாசுபத்

ய மார்க்கத்துக்குப் போக தென்னையெனின், அதுவாமபாசு பதா சாரமாகக கிராஹ்யமேயன்றி உத்தரசைவததைபபாதி யாதென்க. வாமபாசுபதமும், பாஞ்சராத்திரமும மலபாக மவராதவர் பொருட்டுப் பரசிவா நுகஞைகொண்டு சிவகே சவர்களால் சொல்லப்பட்டன வென்றும, ஞானிகளாக்கு அவை அக்கிராஹ்யமென்றும், சித்தாந்தசைவமொனறேகி ராஹ்யமென்றுமபலவிதததானும் சுருதிபோதகமீாயககூயி னுமாகையால பாஞ்சராததிராதிகளு கூறவுநத பணடிதத திறம் பாதிககப்பட தெனக இநத நியாயஙகளால மேலவா க்கியத்தாறபோந்த நாராயண நிஷ்டதவம பாஞ்சராததிரமா கிய சாஸ்திரபபடியும், அதிற கூடிய நியாபபடியுஞ சிததிக குமேயன்றி இதர சித்தாநதாபேக்ஷயா சிததியா தெனக.

இன்னும் பாசுபத்யாதி சாவசிததாந்தப் பிரதிபாதயா அந்தர்யாமி பரமாய அநதநாராயண ரொருவரே யென்றும பிரசஙகித்தனர். விஷ்ணுவால சொலலபபட்டது பாஞ்சரா த்திர மொன்றேயன்றி வேறிலலை. இதுகொணடே சாவசித்த தாநதப் பிரதிபாதயத்வம அவாகக்குக கூறுவது எனனபேத மை? சாஙகியயோக சித்தாநதிகளும இவ்வாறே கூறுவரெ னின் உணமைதோன்றுவதெஙஙனம? ஆகவே சாவசித்தாந் தங்களையும சொன்னவா யாரோ அவரே சாவசித்தாநதப பிரதிபாதய ரென்பது சிததிககும. இகனால் சமஸ்த சித் தாந்தஙகட்கும வகதா ஒருவரே யாதலவேணடும. ஒனறி லொன்று முரணியபல சிததாநதஙகளை யொருவரே கூறு வதென்னையெனின், ஆனமாககளுடைய கன்மபாகங்களை நோக்கி யஙஙனஙகூறினரேயனறி வேறிலலை யாகலான் பரி யாசிகள் மயஙகாரெனக. உணமையில சாவசித்தாநதப பிர திபாதயா ஒருவரே யாதலவேண்டுமன்றிப் பலமுதலகளா யக்கிரகிததல கூடாது. பலராககூறுவது அநதந்த ஸ்து திப் பிரகரணஙகளில ஔபசாரிகமாய் மூலபுருஷனுடை ய அதிஷ்டிப்பை நோககியே யன்றி வாஸ்தவததாலன்றெ ன்க. இந்த நியாயங்களால் சர்வசித்தாந்தப பிரதிபாத்ய

த்வம் விஷ்ணுவுக்குச் சமர்த்திக்கவந்தது தடுமாறியதென்க. "అసృజత్సర్వశాస్త్రాణి మహాదేవో మహేశ్వరః, దండనీతిం ప్రమాణంచ ప్రమాణానిచ సర్వశః, విద్యాశ్చ తస్యః కూటస్థాస్తాసాం భేదవికల్పనా, అంగాని వేదాశ్చత్వారో మీమాంసా న్యాయవిస్తరః, పురాణం ధర్మశాస్త్రంచ విద్యాహ్యేతాశ్చతుర్దశ, ఆయుర్వేదో ధనుర్వేదో వేదో గాంధర్వకో త్రయః, అర్థశాస్త్రం చతుర్థంచ విద్యాహ్యష్టాదశైవతు, దశచాష్టౌచ విఖ్యాతా ఏతా ధర్మస్యసంహితాః, ఏతాసామేవ విద్యానాం వ్యాసమాహ మహేశ్వరః, శతాని త్రింశశాస్త్రాణి మాహాత్మ్యాని సప్తమి, వ్యాసవివతు విద్యానాం మహాదేవేనకీర్తితః, తంత్రం పాశుపతంనామ పాంచరాత్రంచ విశ్రుతం, యోగశాస్త్రం చ సాంఖ్యంచ తంత్రం లోకాయతం తథా, తంత్రం బ్రహ్మతులానామ తర్క విద్యాదినాశనాం" என்ற ஒருடக்கத்துச் சாந்திபர்வ வசனங்களால் சர்வசாஸ்திரங்களையும் சிவபெருமானொருவரேயுண்டாக்கினரென்றும், அவற்றின் விவரணத்தை நோக்குங்கால் தண்டநீதி, பிரயோகம், பிரமாணம், கூடஸ்தம் என்கிற நாலு வித்தைகளென்றும், அவற்றினுடைய பிரிவுகளென்றும், வேதங்கள், ஷடங்கங்கள், மீமாம்சை, நியாயவிஸ்தாரம், புராணம், தர்மசாஸ்திரம், ஆகியபதினாலு வித்தைகளென்றும், ஆயுர்வேதம், தநுர்வேதம், காந்தர்வவேதம், அர்த்தசாஸ்திரமென்கிற நாலுவித்தைகளென்றும் விளங்குகையால் தர்மசம்ஹிதைகளாகிய இவ்வஷ்டாதச வித்தைகளும் சிவனே வக்தா வென்றறியத்தக்கது. அன்றியு மிதனுடைய பிரிவாக முந்நூறு சாஸ்திரங்களையும், ஏழு தந்திரங்களையும் சொல்லியருளினரென்றும், அவற்றில் சாஸ்திரங்களிற்க தந்திரங்களை நோக்குங்கால் பாசுபதம், பாஞ்சராத்திரம், யோகம், சாங்கியம், உலகாயதம், பிரம்மதுலை, தர்க்கவித்தை என்கிற பேதங்களாயப் பெறப்பட்டதென்றும் இனிது விளங்கும், "ఏతా ధాన్నిపురాణాని వేదాశ్చ ధర్మసంహితాః" என்கிற வசனத்தால் புராணங்களும், தர்மசாஸ்திரங்களும், வேதங்களும் ஏகார்த்தத்தையுடையது. இவற்றையெல்லாம் மஹாதேவராகிய சிவபெருமானே சொல்லியருளினரென்று பெறப்பட்ட

வுண்மையால் சர்வசித்தாந்த பிரதிபாத்யர் பரசிவப் பிரபு வாகிய அவரொருவரேயென்று சாதிக்கப்பட்டது. "సాంఖ్యం యోగః పాంచరాత్రం వేదాః పాశుపతం తథా, జ్ఞానాన్యేతాని పంచైవ జ్ఞేయ స్త్వేకో మహేశ్వరః" என்கிற பாத்மபுராண வசனத்தால் சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம், வேதம், பாசுபதம் ஆகிய இவ்வைந்தும் ஞானங்களென்றும், இவற்றால் அறியப்படும் ஞேயமாவான் சிவபெருமானென்றும் வெளிப்பட்ட வுண்மையுஞ் சித்தித்ததெனக. இங்கே வேதத்தையுஞ் சொல்ல வந்தது ஏனைய சித்தாந்தங்கட்கு ஆதிக்கங் கூறவேண்டியெனக. ஆகவே, வேதத்திற் பேதிதபாகங்கள் அகிராஹ்யமும், அபேதபாகங்கள் கிராஹ்யமுமாகி ஞானங்களென்று நிச்சயப்படும். இவ்வுண்மைகளால் சர்வ ஞானங்களாலும் பிரதிபாத்யராய் விளங்கும் ஞேயப்பொருளாயுள்ளவர் சிவபெருமானொருவரேயென்று நிச்சயிக்கப் பட்டதெனக. பாரதமொன்றிலேதானே சமஸ்த சித்தாந்தங்களையுஞ் சிவன் சொன்னானென்றும், அவற்றிலொவ்வொன்றைத் தனித்தனி விஷ்ணுவாதிகள் சொன்னார்களென்றும் பேதந்தோன்றக்கூறியதென்னையெனின், சிவபெருமான் அந்நூல்களைச் சொன்னகாலத்துப் பாஞ்சராத்திரங் கேட்டவர் விஷ்ணுவும், பாசுபதங்கேட்டவர் உருத்திரமூர்த்தியும், யோகசாஸ்திரங்கேட்டவர் பிரமஹறதேவரும், உலகாயதங் கேட்டவர் பிரஹஸ்பதி பகவானும், என்று நிச்சயமாகையால் சர்வ சாஸ்திரங்களையுஞ் சிவபெருமான்றாமே சொன்னவரென்றும், விஷ்ணுவாதிகள் அவர்பால் கேட்டவற்றைத் தனித்தனிச் சொன்னவர்களென்றும், சிவபெருமானே வக்தாவென்றும், விஷ்ணுவாதிகளே பிரவக்தாக்களென்றும் சாஸ்திரமறிந்தவர்கள் துணிந்துரைப்பரெனக. இவ்வுண்மையையறியாமல் பாஞ்சராத்திர பிரவக்தாவாகிய விஷ்ணுவுக்குச் சர்வசித்தாந்த பிரதிபாத்யத்வம் சமர்த்திக்கவந்த சாமர்த்தியம் நிஷ்பலிதமாயிற்றெனக. இவற்றின் விரிவைமேல் (க௫௫) (க௫௬) வது பக்கங்களினும் பார்த்துணர்வாராக.

இனி வேதத்திலும், இராமாயணத்திலும், ஹரிவம்சத்தி
லும், பாரதத்திலும் விஷ்ணுவே முதலிலும், இடையிலும்,
கடையிலுஞ் சொல்லப்படுகின்றார் என்று ஹரிவம்ச வாக்கி
யமொன்றால் சாதிக்கவந்தனர். "శ్రుతయశ్చ పురాణాని భారతాని
చ సత్తమ, శివమేవసదా సాంబం హృదికృత్వాబ్రువంతిహి" என்கிறருத்ர
ஸம்ஹிதாவாக்கியத்தால் வேதங்களும், புராணங்களும், பாரத
முதலாகிய இதிஹாசங்களும் சிவபெருமானையே சொல்லு
கின்றன என்று பெறப்பட்டதனால் ஹரிவம்சத்திற்கூறிய வி
ஷ்ணுபாரம்யம் பாதிக்கப்பட்டதெனக. பாரதமடங்கலும்
எஞ்சாது விருத்தியால் சிவனையே பிரதிபாதிக்குமென்று
மேலிடங்களில் யாம் கூறியபடியே பாரதாந்தர்க்கதமாகிய
ஹரிவம்ச வாக்கியம் சிவபரத்வ போதகமாமேயன்றி விஷ்
ணுபரத்வ சாதகமாகாதெனக. ஹரிவம்சத்தைக் காட்டிலு
ம் ருத்ரஸம்ஹிதை பலிஷ்டப்பிரமாணமென்பதையுஞ் சிந்திப்
பாராக. "యోఽపకర్షో హరేర్దృష్టః శాంభవేష్వఖిలేషుచ, పురాణేషుహ
రేస్సోఽసౌ స్వాంశభూతస్యసత్తమ, వైష్ణవేషుపురాణేషు యోఽపకర్షః స్తుదృ
శ్యతే రుద్రాంశస్యహరస్యాస్య విభూతేరేవకేవలం, ఉత్కర్షో యః పురా
ణేషు దృశ్యతే శాంభవేషుచ, రుద్రస్యాస్య స్వరూపేణ మునేశత్వాత్మనాపిచ,
ఉత్కర్షోయః పురాణేషు దృశ్యతే వైష్ణవేషుచ, అస్యాంశత్వాత్మనావిష్ణో స్త
స్వరూపేణసత్తమ" என்கிற பராசர புராணவசனத்தால் சகல
சைவபுராணங்களிலுங் கூறப்பட்ட விஷ்ணு நிகர்ஷத்வமூ
ஷ்டத்தனை விஷ்ணுவுக்கேயென்றும், வைஷ்ணவ புராணங்க
ளிற்கூறிய சிவநிகர்ஷத்வம் சிவவிபூதியாகிய உருத்திரமூர்த்
திக்கேயென்றும், சிவபுராணங்களிற்கூறிய சிவோத்கர்ஷம்
சாக்ஷாத் சிவபெருமானுக்கேயென்றும், விஷ்ணு புராணங்
களிற் கூறிய விஷ்ணு உத்கர்ஷம் தச்சக்தியாமியாகிய சிவ
பெருமானுக்கேயென்றும் பெறப்பட்ட வுண்மையால் ஹரி
வம்சத்திற்கூறிய விஷ்ணு உத்கர்ஷம் ஸ்ரீபரசிவப்பிரதிபா
த்யமென்பது நிரப்பாதிகமாயுஞ் சாதிக்கப்பட்டது. "వేదైశ్చ స
ర్వైరహమేవవేద్యో వేదాంతకృద్వేదవిదేవచాహం" என்கிற சைவஸ்

யோபநிஷத்வாக்கியத்தால் சகல வேதங்களிலும் நானே பிரதிபாதயன், வேதங்களைச் செய்தவனும் நானே, வேதங்களை அறிந்தவனும் நானேயென்று சிவபெருமான் கூறிய வுண்மை வெளிப்பட்டதனால் ஹரிவம்சத்தாற் பெறப்பட்ட சர்வவேதப் பிரதிபாத்யம் சிவை கநிஷ்டமென்பதே சாதிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனமிருக்க, "பிரபன்னகாயத்திரி" என்னுஞ் சுவடியில் (௬௪) வது பாடல் வியாக்கியானத்தில் ருடிசகுரூமுதலி யென்பவன்தான் ஒரு பண்டாரத்தோடு வாதித்த காலையில், "సర్వేవేదాయత్పదమామనంతి, సర్వేవేదాయన్మహిమానంవదంతి, సర్వేవేదాయత్రైకంభవంతి" என்கிறவாக்கியத்தைக்கூறி எல்லாவேதங்களிலும் நாராயணனுடைய பதங்களையும், அவனுடைய மகிமைகளையுமே சொல்லுகின்றனவென்னு முண்மையைக் காட்டிக் கண்டித்ததாகவும், அவன்மறுத்துச்சொல்ல வகையில்லாமல் ஓடிப்போய்விட்டானென்றும் பிதற்றியிருக்கின்றனன். அந்தவாக்கியத்தில் எவனுடைய பதங்களையும் மஹிமைகளையுமென்று பெறப்பட்டவுண்மையால் அவ்வுண்மைதோன்ற, "సర్వేవేదాయత్పదమామనంతి, తపాంసిసర్వాణి చయద్వదంతి, యదిచ్ఛంతో బ్రహ్మచర్యంచరంతి, తత్తేపదంసంగ్రహేణ బ్రవీమ్యోమిత్యేతత్" என்கிற காடகசுருதியால் சமஸ்தவேதங்களும் யாதொருபதத்தை மநநஞ்செய்கின்றதோ, சமஸ்த தபசுகளும் யாதொரு பதத்தைச் சொல்லுகின்றதோ, சமஸ்தமான பேரும் யாதொருபதத்தை யபேக்ஷித்துப் பிரமஹசர்யத்தை அநுஷ்டிக்கின்றார்களோ, அந்தப் பிரணவ வாச்யமான பதத்தைச் சங்கிரஹமாய்ச் சொல்லுகிறேனென்றுகூறி, "తద్విష్ణోఃపరమంపదం" என்றுமுடிவு பெறுகையினால் விஷ்ணுபதத்தைக் காட்டிலும் உன்னதஸ்தானமாகிய பரமபதம் என்று பஞ்சமியில் கிரகித்துச் சிவலோக சாமபிராஜ்யத்தையே முமுக்ஷுக்கள் அபேக்ஷிப்பார்களன்றி விஷ்ணுபதமென்று ஷஷ்டியில் கிரகித்தும் மக்ஷிவாகனன் பதமென்று கொள்ளாரென

க. வியாபகத்தன்மையாற் கொள்வாமெனின், வியாபக சைதன்யமாகிய பரசிவபபிரதிபாத்யம் நிரபபாதித மாகையால ஆண்டும உண்மை சித்தித்ததென்க. பஞ்சமியாலும, ஷஷ்டியாலும் சிவபாரமயமே சித்தித்ததனால பண்டாரத்தோடிவாதித்தேனென்றும, அவன் ஓடிபபோய்விட்டானென்றும பிதற்றவந்த துஷ்டவாசகங கண்டிககபபட்டதெனக. இன்னும, கீதையில, "వేదైశ్చ సర్వైరహమేవ వేద్యః" என்று கண்ணன்கூறினதாகவும் எடுத்துககாட்டவந்தார். இபபடிக கண்ணன கூறியதெல்லாம் சோஹமபாவனையா லெனகிற ஞாயத்தை முன்னாகாட்டி யிருககின்றோமாகையால கண்ணனிட்டதுச சர்வவேத்ய பிரதிபாதயங கூறுவது அசங்கதமாயிற்றெனக.

இததுட னொழியாமலதாய செத்தபோதே குட்டிகளுக்குப பாலிலலாமலிறக்குமாபோல சிவனுககுப பாததவத்தை நாட்டிவைதத சமயம நசித்தபோதே சிவனுக்குப புத்திரர்களான கணபதி மதமாகிய காணாபத்யமும, குமாரஸவாமி மதமாகிய கௌமாரமும, சகதியின மதமாகிய சாகதேயமும் நசித்துப்போய் விட்டனவென்று தன் கதியைப் பிறாமே லேற்றிக கூயிருககின்றனன். சிவனிறந்தாலலலவோ அவர் சமயமிறககும? அவர் சாகாதவனெனபதை அவருடைய சமஹாரகிரதயமே சாக்ஷி கூறிககொண்டிருககவும் அவாககு மேலொரு சமஹார கர்த்தாவை எஙகேதேடிப பிடிப்பது? படைப்பும், அளிபபும் அழிபபிலடஙகுமாகையால சாவசமஹாரகாலத்தில பிரம்ஹ விஷணுககள முதலாகிய சராசர பபிரபஞசஙகளும் நசிக்குமென்பதே சத்யம். இப்படிச சாவைத் தலைமேறகொண்டுழலவார சமயமல்லவோ நசிககும? இராமனுகவும, கிருஷ்ணனுகவும் பிறந்து பலதுன்பத்தழுந்திச செத்தகதைகள் பாரத ராமாயணுதிகள் கூறுமே! இன்னும் செகநாதமென்னுமபதியில வேகாக் குறைககட்டைப் பிணமாய்க் கிடப்பதையுஞ்சென்று பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கலாமே! இப்படிபபட்ட இழவுகதைகளை யெஙகள் சிவசாத்திரங்களில எஙகாவது கணடதுண்டா? இலலையே ! சிவனை

யெப்படி வேதங்கள் நித்தியராகக்கூறுமோ அப்படிப்போல வே உமாதேவியார், கணநாதர், ஸ்கந்தர் முதலியவர்களையும் நித்தியர்களாகவே கூறுமே! இவர்களைப் பிரதிபாதித்த புராணங்களிலும் இராமனிறந்தான், கிருஷ்ணன் செத்தானென்பதுபோல இவர்களுக்கு எங்கும் சாவுகூறினதில்லையே! மஹிஷாசுரன், கஜமுகாசுரன், தாருகாசுரன் முதலியவர்களைக்கொன்று சரஸ்வதி, லக்ஷ்மி முதலிய தேவஸ்திரீகளுக்குத் தாலிகொடுத்தவர்கள் இவர்களன்றோ? சத்தியலோகம், வைகுண்டம் முதலிய பதங்களெல்லாம் இவர்கள் கடைக்கணிப்பாலன்றோ நிலைபெற்றுநின்றன? சிவன்கோயில்களைக் கணக்கிட்டாலும் பிள்ளையார் கோயில்களைக் கணக்கிடுவது அரிதாமே! அப்படியென்றோ ஸ்கந்தராலயங்களும்? சிவாலயங்களிலும் அவர்க்குப் பூஜையாதிகள் நடக்குமே! சிவாலயங்கள் கணக்கில் ஆயிரத்தெட்டெனினும் எண்ணிறந்தனவாமே! விஷ்ணுவாலயங்கள் நூற்றெட்டேயன்றோ? இவற்றுள்ளும் திருவேங்கடம், பழமுதிர் சோலை முதலியவைகள் திருடிக் கொண்ட ஆலயங்களாமே!—இந்த விசாரத்தால் பதின்மடங்கு சிவாராதனம் விசிஷ்டமென்பதையே யறியார்களோ? காருசியில் கோணங்கிக் கூத்தாடிநின்ற விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரமளித்தவர் விகடச்சக்கர விநாயகராமே! பிரமதேவனைத் தலைபோட்டுச் சிறையிலவைத்தவர் ஸ்கந்தராமே! விஷ்ணு பொய் சொன்னதற்காக மலைப்பாம்பாகச் சபித்தவர் தேவியாராமே! இவ்வுண்மைகளையே யறியமாட்டார்? அன்றியும், ஆதித்திய புராணத்தில், "దేవీస్కందగణేశానాం నందీశ్వరవృషంనందికేశరం, వినాయకంచసంపూజ్య స్తుత్వాస్తుత్వా మహేశ్వరః ఉదకంచైవజ్రాహా బిల్వంచహరిరవ్యయః." என்கிறவசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் தேவியையும், ஸ்கந்தனையும், நந்திபகவானையும், விநாயகமூர்த்தியையும் பூசித்து அவர்கள் பாதோதகத்தையும், பில்வத்தையுங் கிரகித்தாரென்றும், அநேகமாய ஸ்தோத்திரங்களுஞ் செய்தாரென்றும் செப்பட்டதன்றியும் பஹுதரமான பிரமாணங்கள் இன்னும் அநேகமுள்ளவாகலின் சைவமார்க்கமொன்

மே சன்மார்க்கமாகி நித்தியமாயுள்ளதென்றும், தத்ஸம்பந்தமாகிய காணாபத்ய கௌமாராதிகளுஞ் சைவமேயென்றும், தத்விரோதமாகிய பாஞ்சராத்திரம், மாயாவாதம், ஆர்ஹதமுதலாகிய துஷ்டமதங்கள் அவைதிகங்களான மோஹமார்க்கங்களென்றும், அவைகள் அகோராக்ஷரமாகையினால் அநித்தியமாகக்கடவைகளென்றும், நிச்சயிக்கப்பட்டது ஆகவே, விஷ்ணு சம்பந்தமான பாஞ்சராத்திரத்துக்கும் ஹானி ஸித்தித்தது. இதனால் தாயைச் செத்தபோதே குட்டிகளுக்கும் பாலில்லாமல் போகும் ந்யாயம் அவர்களுக்கே சமர்த்திக்கப்பட்டது. விஷ்ணுபுத்திரர்களாகிய பிரமனுக்கும், மன்மதனுக்குங் கோயில்கள் கட்டிச்சுவர்களாமே! மன்மதக்கலைத்தை யுலகத்தவர் கொண்டாடிவருவதும் பிரத்தியட்சமாமே! இவர்களுக்கு ஆராதனை யொன்றுமில்லையே, இத்தீதினை யிவாக்கினித்தவர் பெருமானோ யன்றோ? இலக்குமிக்குத் தானெங்காவது தனி ஆலயங்களுண்டா? தேவி ஆலயங்கள் காஞ்சீ முதலிய தலங்களிலிருப்பதனையும் காஞ்சியில் சரஸ்வதியும், லட்சுமியும் சாமரை பிடித்துக்கொண்டிரு மருங்கு மேவல் புண்டுநிற்க கொலுவீற்றிருக்கு மாலயமும் பிரத்தியட்சமாமே! அவளைவழிபடுஞ் சாக்தேயமென்னுஞ் சமயமொன்றும் பிரசித்தியாமே! நம்பியாண்டார்நம்பிகள், ஔவை, நக்கீரர், அருணகிரிநாதர், அபிராமிபட்டர் முதலியவர்கள் மேற்கூறிய சமயங்களில்வந்த மெய்யன்பர்களாமே! இத்துணைச் சிறப்புகளையறிந்தும் அஹங்காரத்தாற் குணாதத்த மட்டிவாசகம் நிரஸ்தமென்க. விஷ்ணுவுக்கு ஆலயங்களுஞ் சமயமு முண்டாயிருப்பதைச் சிவாராதனத்தால்வந்த பெருவாழ்வென்று மேலியாம் பலவிடங்களிலுங் கூறியிருக்கின்றேமாகையால் ஆண்டுக்காண்க.

இங்ஙனமிற்க, ஷை சாஸ்திரியாரவர்கள் "[illegible]" எனகிற வசனமொன்றுகாட்டி விஷ்ணுவே பரனென்கிற அர்த்தத்தை விளக்கினார். அது சுருதிவிருத்தமான பூர்வபக்ஷ

வாக்கிய மென்பதை நிரூபிப்போம். "పరాత్పరతరో బ్రహ్మా, తత్పరాత్పరతో హరిః, తత్పరాత్పరతో హీశః, తస్మాత్తుల్యోధికో నహి" என்கிற வைப்பலாத்தத்தால் பரத்துக்குப்பரம்பிரம மென்றும், அவனுக்குப்பரம் விஷ்ணுவென்றும், அவனுக்குப்பரம் ஈசனென்றும், அவர் சமானாதிக சூன்யரென்றும் வெளிப்பட்டதன்றியும் கூர்மபுராணத்தில் "న బ్రహ్మవిష్ణుసంబ్రాయాః స్మృతిర్జ్ఞాపి హార్వతీం, బ్రాయాద్యదిసమం శంభుం బ్రహ్మవిష్ణ్వాదిభిస్సురైః, యః కశ్చిత్తామసావిష్టః కదాచిన్నైవతం స్పృశేత్, తదా దేవీం చ గిరిజాం ద్విజశ్రేయోర్థ వాక్యవదేత్" என்கிற வியாசவசனத்தால் பிரமவிஷ்ணுவாதிகளோடு சிவனையும், இதரசக்திகளோடு பார்வதியாரையும் சமத்வங் கூறலாகாதென்றும், சமஸ்த தேவர்கட்கும் சிவனையும், சமஸ்தசக்திகட்கும் பார்வதியாரையும் உத்கிருஷ்டமாகக் கூறவேண்டுமென்றும், யாவனொருவன் தமோபூதனாய் அன்யதா கூறுவானே அவன் பதிதனாய் ஸ்பரிசிக்கக்கூடாதவனென்றும் ஸ்பஷ்டமாயப் பெறப்பட்டது. இன்னுஞ் சுருதிகளில் "యస్మాత్పరం నాపరమస్తి కించిత్" என்றும், "న తత్సమశ్చాభ్యధికశ్చ దృశ్యతే" என்றும் வந்தவாக்கியங்களால் யாதொரு வினைக்காட்டிலும் உத்கிருஷ்டனுஞ் சமானனுமில்லையோ அவன் சிவனென்று வெளிப்பட்டது இந்த வுண்மைகளால் சிவனுக்கு உத்கிருஷ்ட சமத்வமுடைய தேவதாந்தரத்தைப் பிரதிஷேதித்துச் சிவனுக்கே சர்வோத்கர்ஷத்வம் சாதிக்கப்பட்டது இதனை அவத்தை வயத்தானமயங்கிக்கூறிய வியாசருக்குக் காசியில்புஜஸ்தம்பனம் சித்தித்ததன்றியும் "తత్త్వంమేవదనం వ్యాస శృణుమూర్ధయథార్థవత్, అహమేవజగత్కర్తా మమకర్తా మహేశ్వరః, తస్య దేవాదిదేవస్య కర్తాకోపి న విద్యతే" என்கிற காசிகண்டவசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் வெளிப்பட்டு ஓ வியாசனாகிய மூடா கேள், சத்தியமாய்ச்சொல்லுகிறேன், சமஸ்த ஜகத்துக்கும் நானே கர்த்தன், எனக்குக் கர்த்தா மஹேசுவரர், தேவதேவராகிய அவர்க்குக் கர்த்தா கிடையவே கிடையாது என்று கூறினென்று வெளிப்பட்டதை

ல் அபார்த்தங்கொண்டு புலம்பித்திரியும் அவதிகள் யாவும பரிகாரமாயிறறெனக. இனனும பலவுளவற்றை விரிவஞ்சி விடுததாமெனக.

இதுகாறுங்கூறிவந்த ந்யாயவிசேஷங்களால பாரதமட்டங்கலுஞ சிவபாரமயமே பிரதிபாதிக்கப படடுளளதென்றும, தாமதிகளாகிய பாஞசராத்திரிகள் சாபவசத்தராயச சிவபாரமயங்களைககெடுத்தும, விஷ்ணுபாரமயங்களைத தொடுததும அபசித்தாந்தங்களைப புகடடி வழங்கிவருகின்றாரகளெனறும அவாகள விபரீதம வெளிபபடடதனால சைவாகண மேலேறறி அபபேதைகளகூறுந தூவாதம் நிரசிக்கபபட்டதெனக.

இனிநனமகிவிளககப பண்டோலத்தார் புததிகோசரததைச சறறேவிசாரிபபோம. இநதப்புத்திமான இமமட்டோயொழியாமல தனது மலபநதவாசகத்தில கமபராமாயணததையுஞ சைவாகள கெடுககபபாாககிறாாகளெனறாா. நன்று நனறு! கமபன ஒருநாளிரவில வீதியுலாவி வருமபோது கடையிறியில கமபராமாயணப பிரசங்கம ஒருவிதவான செயகினறதைச சறறுநினறு கேடடு இந்தநூலில நானசொனனதுஞ சில இருக்கினறனவென்று கூறினனெனறு வழங்கிவருஞசொல வழககால கமபனிருககுமபோதே கமபராமாயணம திரிபபபடடதென்று வெளியாகினறது. அநதநூலேயொருபெரிய பிரமாணமாககொணடு சைவாகளெனனமோ அதைக கெடுககபபாாககினறாாகளெனறு விநதைகூறுவது பரியாசாஸ்பதமெனக. கமபன்வாககுவான் மீகியோடு சில அமசங்களில முரணுமாகையால அபபிரமாணதவம சிததிததது. அதவா அதனைப பிரமாணமாகக கொண்டாலும் அதனால சிவோதகாஷம் பாதிக்கப்பட்டதில்லை. கம்பன்பூதிசாதனத்தனாயினுஞ சாமான்யம் விதவசிரோஷ்டதவம் சித்திக்குமேயனறி மதசமபநதம அன்வபமாகாதாகையால் அவனுடையநூலால சித்திக்கும் உத்கர்ஷ அபகர்ஷங்கள் எம

கியாணமும் பிரமாணமாகாதெனக. கம்பன் பொதுப்படக் கூறிய அந்நூலில் இந்தக் கட்டுப்பெயர்கள் புகுந்து விபரீதஞ்செய்த அம்சங்களில் சிலவற்றையீண்டு தருவிப்போமென்க.

"ஆகியந்தமரியனையாளையும்" என்பதை "ஆகியந்தமரி யெனையாளையும்" என்றும், "எழுந்தனன் கடகளிற்றினையு யும்" என்பதை "எழுந்தனன் கழைமிடற்றினையும்" என்றும் மாற்றிப் பூர்வபிரசங்கரூபமாக வெளியிட்டும், "சூல முண்டது சூழ்ந்தோர், காலமுண்டது கைக்கொள்வார், ஆலமுண்டவ னறிவாய், ஞாலமுண்டவனல்லினென்" என்று கவியால் சூலமுள்ள அசுரன்மேல் அமராதுவாழ்தானையுண்டு விட்டது அதனை விண்ணுறுமுதலையின் சக்கர மிவிடமாகவிருந்து சிவபெருமான் பெற்றுக் கமபகானுக்குக் கொடுத்தானென்று பொருளையியைந்து சிவபரமபக்தர்களைத் தகைத்தலைப்பட்ட பாதகர்கள் பரந்த ராகதிரிக்கேயன்றி வேறில்லை. அந்தக்கவியால் அதனைவிட முண்டாரிய சிவபெருமானே சக்கரத்தையேந்தி உலகுண்ட திருமால் கொடுத்தானென்று பொருள் கூறவிடமுண்டாயினும் அன்னியமதவாதிகள் சந்திக்கிறபடியால் உபயசம்பிரதாயப் பன்னமாகிய சாதுர்யாத்தத்தை யீண்டுவிரிப்பாமென்க. என்கின்றமெனின், "ஆழிவாய ஞால முண்டவ" என்று அன்னைமை விரியாகி "ஆலமுண்டவ னல்கினென்" என்று அன்வயப் பாவத்தார கிரகித்து, வேறாமமுதாதி அதற்கச் சிவபெருமான் குமபகானுக்குக் கொடுத்தானென்று விபரீதமான நயமாக நிச்சயிக்கப்பட்டது. இந்தவுண்மையை யுணராமல் பாவத் தழும்பேறிய துராசாரர் மிருதியால் அபாரத்தகங்கூறித் திரியுமொவ்வொன்றும் இவ்வாறே பரிதபிக்கப்படுமென்க. இதுவுடன்றியாமல், நைஷதத்தில், "தேகசமழ்துளவினு னாமா ழ்நதேவனரு, தாங்க நங்காமவெம்மை தரிக்கில ராகியனன்றோ" என்பதை "தேகமழ்துளவனீனு நான்முகத் தேவனுந், தாங்கருங் காமவெம்மை தரிக்கில ராகியன

ரே" என்றும்மாறறி யிருககின்றனர். விஷ்ணுவைத் தப்ப விடடுப பிரமனைக காட்டிககொடுககப பார்த்ததிலேயே அது விடடுவிடுமா ? *"தககாரதசவில லொன்பதவரவ, லாச சதநாறகாணபபடும" எனனும பிரமாணமுகத்தால பிரம் ஹதேவனைநோககக அவாசநதை யுணமை வெளிப்பட்டத னால "தேங்கமழு துளவலஙகனு நானமுகததேவன" என்றுமா றறிககூறினும விஷ்ணுவைபபிறநத பாதகம் விட்டதேயில லை இதுமடடோ "செங்கணமாறகேவநதன செலவனடியினை எனறுமேநதித தொழுவோமியாமே" எனபதை "கனறு மேயத்த கணணனடிகளை-எனறுமேநதித தொழுவோமியா மே" என்றும, "தநதிபககததொததை சககையப பகமபோ றற" எனபதை "தநதிகருபனவநத தாசரதிகளபோறற" எனறும மாறறிபபாடி பாசசுர பாடினாலுவாரு சிறுநூலகரி லுந தங்கள அவலடசணஙகளைக காட்டியிருககின்றனாகள். இபபடி அவாகள புரட்டியபாகஙகள ஏராளமாகவின் வைஷ ணவாகள புரட்டாகவெனறும, சமபரதாயததையுங கெடு ககபபாாககிறாக ளெனறும விணவாதமிட்டுகொதத மட்டி வாசசம் விரலசுகவெலலாக மேககநிலவழி யலாயிய புராணங கள பதினெடடனுளபததுச சிவபாரமயமும, ஒன்று தேவி பாரமயமும். மூனறுவிஷணு பாரமய மும, இரணடு பிரம் ஹபாரமயமும, ஒவவொனறு அககினி சூரிய பாரமயங்கள, மாகவிளஙகும் இவவாறுள சிவபுராணஙகளனறியும இதர புராணஙகளிலும பூாவோததா பாகஙகளில ஒவ்வொருபாக ம சிவபாரமயமாயிருககும இநதவுணமையால விஷ்ணுவு ககுளள புராணமூனறில பாதிபாகம சிவபாரமயமாய விட் டதனால சேஷிநது நினறது மூனறரை ஒண்ணரைபுராணம இவாகடகுச சொநதமாம இவவளவுமினதசையோடிருககு டி யஇவாகள சாவவேதப் பிரதிபாதயனாய விளஙகும் பரசிவபு ராததியையிந்தித்தும, அவனடியாாகளைச சைவபபுரட்டாக ளென்றுவைதுஞ சந்தோஷித்துத் திரிவது குருட்டரிபபா ளன் குபேரனைப் பழித்தலபோலாம். கம்பன் வாககு

பலிஷ்டப்பிரமாண மாகாததுநோக்கி இவ்வளவில் விடுத்தனமாயினும் இனி யிரண்டாம்பாகத்தில் பாரதத்தில் கீதை முதலிய பிரமாணங்கட்குச் சிவபாரம்ய கிரஹணவிசேஷணங்களைவிஸ்தரித்துக் கூறுவோமாகையால் அத்துடன் வான்மீகியுரைத்தருளிய ஸ்ரீமத்ராமாயணப் பிரசமசையையும் விரித்துரைப்பாமென்க. தீக்ஷிதஸ்வாமிகளாதிய சிவாநுபூதிமான்கள் "இராமாயண தாத்பரிய சாரசங்கிரகம்" முதலிய நூல்கிரந்தங்களால் சிவபாரம்யங்களை நன்கு விளக்கியிருப்பதுமுண்மையானுந் தெளியக்கடவர்.

இதப்பாகத்தை யிவ்வளவோடே நிறுத்தி மேலிரண்டாம்பாகத்தில் பிரணவ விசாரமாதியா ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் பரிஷ்கரித்து "சன்மதிப்பிரகாசம்" என்னும் பெயரியபொருமாயந்துபோக வுண்மையைச் சித்தாந்தப்படுத்திச் சிவாதிக்யங்களாகிய அரத்னங்களை வெளியிட்டு வாசித்தோர்க்கு ப்பா மாகையால் மெய்யன்பர்களாவார் கரங்களிலேயாதுக.

பதஞ்சியாம் பொன்னிறப் பாதத்...
மேனி ...டென்ன மருப...
உருத்திர மணிப்பூண் ... மையா...
ஆனபாக னொருமதச்சி ...
செம்மனத் திறமாப ...
பாருச ராத்திரப பசதிக ...
யனைமயக கெட இ ...
பூத சாசனம பொலிக வுலகத்
தேசமின ...ணத் தியரமைய ...
...வனருண மாககத ...

சிவாதிக்யரத்நாவளி

முதற்பாகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்த குருவே நம:

இரட்டையர்கள் அருளிச்செய்த

தைவீக உலாவில்

சிவாதிக்யம்.

கல்லா ரிழிவிருந்த கண்ணுதலார் தம்முடனே
யெல்லாரையுந் தேவரென் றுரைத்த—கல்லாயோய்ப்

பேதங்கரா விரும்பினையும் பொன்னினையுந்
தாதுவென வுரைக்குந் தன்மைகாண—மீதுலவு

நீடுசுடராழியிலத் தேரிலீரண்டு
பாடுசுருதிப் பரிபூட்டித்—தோடார்

நளினத்தப்பாக னடத்த வெரிவாயத்
துளவப்பகழி தொடுத்துக—கொளுவியநாண்

பூரியர வாகமுந் தண்டமுந் தாங்கு
மேருவென்னுஞ் சைலம் வில்லாக—வாரமுள

மூவருயிர்வாழ முப்புரமு நீறாக
யாவரொரு தானமை யோரில—தேவர (க)

பழித்த பெருவேள்வி பழுதாக வாளவிட்
டழித்த விமையவர் வேறாதா—ரிழைத்து (உ)

வதைப்பான வருங்கூற்றை மாசகண்டாககாக
வுதைத்தாரிவ ரல்லா துண்டோ—வெதிர்த்த (ங)

சுழற்கான மதனமாளக் கண்மலரால் வெய்ய
வழற்றுணையே விஞார்தா—ரிழற்பொற (ச)

கலையா னிடந்திட்ட கண்ணுக்கோ ராழி
விலையாக நல்கினா ரேவரா—நிலையாகத் (ரு)

தன்னுமொரு சிலந்தி சோழனெனக் காவிரியும்
மன்னியரசாள வைத்தவரார்—பன்னெடுநாள் (சு)

தேடியிருவர் திரியத் தெரியாம
னீடுசுடரா வடிவாய நின்றவரார்—கூடலென (எ)

ஹுங்காரஞ்செய்தே யுலகுண்ட மாலயனைச்
சங்காரஞ் செய்தபின்னுந் தந்தவரார்—பங்கயனைமால (அ)

வீந்தசுடலை விபூதி தரித்திருவ
ரார்ந்ததலைமாலை யணிந்தவரார்—மாயந்திடவே (கூ)

நாராயணனுடனு நான்முகனுடனுங்
கூரார்சூலமிசைக் கொண்டவரார்—சேர (க0)

வெரிந்த பிறையெயிற்றி னீண்டு வாயும
பரந்து செழுங் குருதிபாய—விரிந்தொருவன

மானா கிடக்க மலையான மகளுடனே
யூனறவிர லொன்றுடையவரார்—தோன்றியிட (கக)

லோதவிட முண்டுபெயர்ந்த தாமமாமேற
கோதையர்க்குத் தாலி கொடுத்தவரார்—மாதவனைக் (கஉ)

கூடியயனைக் கொடுத்தவரார் மோகினிபா
ஞடிமெழிற் சாத்தனைமுன் னல்கினரார்—பாடாந்த (கங)

புத்தேளிரென்பைப் புனைந்தவரா ரல்லினுமை
கைத்தாளங் கொட்ட நடங்கண்டவரார்—மத்தகமு (கச)

மாதிறொடு மாலுதிர மத்தனையும் வைத்தலத்திற
பாதிதனிலே நிறையப் பண்ணினரார்—வேதமுடன (கரு)

றுண்ணையனவே யாழிபுகுஞ் சோமுகனைச் செற்றிடுமீன
கண்ணை யுகிராற் களைந்தவரார்—கண்ணனு (கசு)

ராமைவடிவந்தனிலு மாதிவராகந்தனிலு
மாமுத்த கோட்டைக்கரத்தால வாங்கினரார்—தூமறையும (கஎ)

பேசரியசிமபுளாயப பேராட கலையடுங
கேசரியை வளருஞ்கிராற லிணடவரார—கூசா (௧௮)

தடருஞ் சலந்தரனை யனருழி சூட்டி
யுடலம பிளநதவா வேறணடோ—படிவிண (௧௯)

முழுதளநதமாயன முதகெலுமபைச செநநீ
ராமுகவே வாஙகினா வேறணடோ—பழுதெண (௨௦)

டடமலரோ னுசசித தலையை யுகிரா
லுடனே குறைததவர் வேறணடோ—நெடிவிசுமபு (௨௧)

முறறும் புதைததலையான மோதஞ் சுரநதியைச
சுறறுஞசடையிற சுவறுவிதது—மறறும்

பகீரதனின் ஞாழிநாட் பாதமலா போறற
மகிதலததே போதுவிததார மறறுா—புகழைச (௨௨)

செலுததச சிறுதொணடா தேவியறுததாக்கிக
சலததிற படைதத கறியைத்—தலைககிட்ட

சூடியு மாலைச சுரிகுஞசியு முதறங
கட்டியை நல்குங கனிவாயு—மிடடதொரு

வாளியுங்காது மருங்குமணி வடமுந
தாளிணையுஞ செமபொற சதஙகையுமாய—மீளப்

பிறப்பிக தவாதம் பெரும்பிறபபை யெலலா
மறுபபிகக வலலவாதா மறறுா—நறைக கொனறை (௨௩)

யாதிதனையொழிய வாறுறு தததுவததின
மீது மகிழநதிருககும விணணவரார—மாதிற (௨௪)

பொருநதி விடையாகப பூநதுழாய மாலை
விருமபி நடததினார் வேறுா—அரனபெருமை (௨௫)

யினனும் பலகோடி யிலலையோ யாமிருநது
சொனன பொழுதே தொலையுமோ—வுனனரிய

மூவா முதலா முதலவனையு மூவுலசிற
சாவார்பிறபபார கடஙகளையுந—தேவாக

வொகக நினைவாருக் கல்லவோ வோரேழு
மிகக நரகம விதிததறுகாண—மைககண (௨௬)

மருவார குழலியென மறறவளு மநதப
பெருவாழ வுடைய பிரானை—பரவியவா

தெயவ வெழுதனதைநது மோதித திருநீறு
மெயயி லணியவி தியறறு—மையறரு

மெட்டெழுநதை போதி யிநவாமண ணைபபொழுதுங
கட்டுனாகக வெனனக் கௌதமனு—றிட்டபெருஞ

சாபத தியலபுதரு மாமறையோர செய
பாபக சலிகாலப பணபுகாண—கோபவிதழ (௨எ)

மினனே யெனசசிறநதும் வேதியராகிப பிறநது
மெனனே பெருமைய யிருநதவா—முனனே

மறையி னெழுததைநதும் வாயாரவோதி
நிறைய வணிநது திருநீறும—பிறவியெலலாம

வாட்ட வறியாமல் வாளா பிறவிதனை
யீட்டுவதே பாவ மெனவுனாதது. (௨அ)

என்றற் றெட்டகத்தனவாகிய அருள்வாககியங்களால உண்மைகண்டுணர்வாராக. இவைகட்குப் பிரமாணம (கஎ௩) வது பக்கத்திலமேல (க) முதலாகிய குறிப்புகளிலஎழுதி யிருக்கிறபடியே கண்டுணாக.

இரணடாவது பாகம அதிவிரைவிலேதானே வெளியிடபபடும்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீசாமபசிவ பரபபிரமஹணேநம

இரட்டையாகள் அருளிச்செய்த

தெய்வீகவுலாவிநோதத

பிரமாணத்திரட்டு

(க ... ஸமஹிதை-ஸ்ரீமஹாபாரத முதலியன

பாகவதம சதாகதஸகாசம பிரமாணடபுராண முதலியன

ங சாவோபநிஷதது-மாாகணடேயம ... ாயமுதலியன

ச) இராமாயணம உததரகாணடம ஸகாநதமுதலியன

(ரு) சாவோபநிஷதது - ஏசாணசமஹிதை - ஆதிதயபுராண முதலியன.

) சிவ ... -அகஸஙடபகதவிலாச முதலியன

எ பாஸகரசமஹிதை - பிருஹதாரணயம - பராச புராண முதலியன

(அ,கூ சாவோபநிஷதது-கூாமபுராணம-வி... முதலியன

(க0) ...வாஹஸயம-சாவோபநிஷதது முதலியன

(கக) இராமாயணம-ஸ்ரீமஹாபாரத முதலியன

(கஉ) சாவோபநிஷதது-பாகவதம அஷடமஸகநதம-இராமாயணம உததரகாணட முதலியன.

(௧௩) பஸ்மஜாபாலம்-உபதேசகாண்டம்-கூர்மபுராண முதலியன.

(௧௪, ௧௫) சிவரஹஸ்யம் - பிரம்ஹாண்டபுராணம்-கூர்மபுராணமுத லியன.

(௧௬, ௧௭, ௧௮) ஆதித்தியபுராணம் சரபோபநிஷத்து - பிரமஹாண்டபுராணம் உத்தரபாகம் - அதர்வணம் - தைத்திரியமுத லியன.

(௧௯) மானவீயசம்ஹிதை-ஆதித்தியபுராண முதலியன.

(௨௦, ௨௧) சரபோபநிஷத்து-வாமனபுராணம்-ஸ்காந்தமுதலியன.

(௨௨) இராமாயணம் பாலகாண்டம்-பாரதம்-ஆரண்யபர்வம்-வாமனபுராணமுதலியன.

(௨௩) உபமன்யுபக்தவிலாசம்-சிவரஹஸ்யமுதலியன

(௨௪) வேதம்-சிவாகமமுதலியன.

(௨௫) ஈசானசம்ஹிதை-வாசிஷ்டலைங்கிய முதலியன.

(௨௬) ருக்வேதம்-பாராசரஸ்மிருதி-ஜாபாலசுருதி முதலியன

(௨௭, ௨௮) சாபாலசுருதி-பாகவதம் - ஏகருத்ராபயகாண்டம்-பவிஷ்யோத்தரபுராணம் - பராசரபுராணமுதலியன

சாபமிட்டமஹரிஷிகள், ததீசி - உபமன்யு - துர்வாசர் - கௌ, மா - பராசரர் - பிரமஹர்முதலியவர்களாம்.

இப்புத்தகம் வேண்டியவர்கள் சென்னையைச் சார்ந்த சூளை கறையான்குட்டை ரோட்டிக்கிடங்கு திருவேங்கட முதலியார்வீதியில் (௧௮) வது இலக்கமுடையவீட்டில் ம-ள-ள-ஸ்ரீ சபாபதிமுதலியாரிடத்தில் விலைரூபா (௧) கொடுத்துப் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இதனால்வரும் பிரயோசனம் சிவதர்மங்களுக்கே உபயோகிக்கப்படும்.